

DE STER

88STE JAARGANG, NUMMER 11, DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN, NOVEMBER 1988

Eerste Presidium:

Era Tafi Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
William R. Bradford, Keith W. Wilcox

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines: Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller

Adjunct-redacteur: David Mitchell

Assistant-redactors: Ann Laemmlen, Diane Brinkman

Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Nieuwsredacteur: J. P. van Oudheusden

Assistent: M. P. Jongkees

Kerkelijk Vertaalbureau

Postbus 224

NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,

Industriestrasse 21, Postfach 1566,

D-6382 Friedrichsdorf 1

Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1988 by Corporation of the President of

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Frans, Fins, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER is published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$ 10.00 per year, \$ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f 28,00

België: Bfr. 485,00

USA/Canada: US \$ 10,00

Andere landen (per zeepost):

cheque in tegenwaarde van f 31,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptgiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Center

Federal Republic of Germany

PBM A 8811 DU

DE STER

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign”, „New Era” en „Friend”.

Inhoudsopgave

- 2 **BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUUM:**
„Kom, volg mij”, *President Thomas S. Monson*
 - 7 **ZHV-HUISBEZOEKBOODSCHAP:**
„De liefde verdraagt alles”
 - 8 **Het belang van bekering, *Ouderling Theodore M. Burton***
 - 14 **Terugkeer**
 - 18 „Toen geloofde ik, nu weet ik”, *Don L. Searle*
 - 23 **Bid voor papa, *Elaine S. McKay***
 - 25 **Muziek als zendingsinstrument, *Marjorie P. Hinckley***
 - 26 **Jezus hoort mij, *Jean Ernstrom***
 - 29 „O, mijn Vader”, *President van den Hazel-Hogerman*
 - 31 **Een woord van wijsheid, *Diane Cripe***
 - 32 **Arm zijn is niet leuk, *Ouderling Marvin J. Ashton***
 - 36 **VRAAG EN ANTWOORD:**
Wanneer is het passend aan bedelaars te geven?
John F. O'Donnal
- VOOR TIENERS EN TWENS**
- 38 **Sprong naar de werkelijkheid, *David C. Lewis***
 - 42 **De supportersclub, *Ouderling Paul H. Dunn***
 - 42 **Het is een voorrecht, *A. Lynn Scoresby***
 - 46 **Want ik schaaft mij het evangelie niet, *Ricky McWhorter***
 - 48 **Jullie hebben veel te bieden:**
Een interview met zuster Ardeth G. Kapp

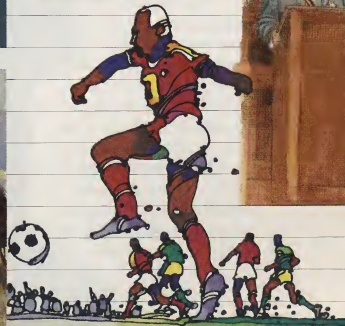
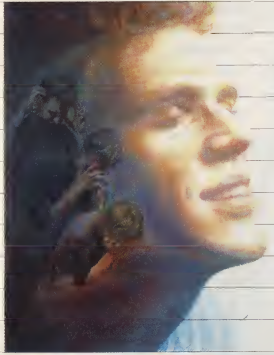
Kinderster

- 2 **VAN VRIEND TOT VRIEND:**
Ouderling Helio da Rocha Camargo
- 4 **PARTICIPATIEPERIODE:**
Weet wie je bent, *Pat Graham*
- 6 **Vrienden maken:**
De woorden van een jong dichteresje, *Diane Brinkman*
- 8 **Puzzels, *Rich Latta***

Op de omslag:

Jezus geneest de man met de verschrompelde hand
(Matt. 12:9-13), van Robert T. Barrett

KOM, VOLG MIJ

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Als men de vallei van het Grote Zoutmeer ingaat, valt meteen het standbeeld op van president Brigham Young met de woorden „Dit is de plaats!” Hij staat daar als een schildwacht die wijst hoe het nu verder moet. President Young keert zijn rug toe aan de ontberingen, de moeilijkheden, de strijd en het gezwoeg van de lange eenzame tocht over de vlakten. Zijn uitgestrekte arm wijst naar het dal dat een prachtige belofte inhoudt. Historici hebben deze eerste trek die door Brigham Young georganiseerd en geleid werd, genoemd en geroemd als een van de grootste heldendaden in de geschiedenis van de Verenigde Staten. Honderden mormoonse pioniers hebben geleden en zijn gestorven aan ziektes, door weersomstandigheden of voedseltekort. Er waren erbij die geen huifkar of trek-

dieren hadden en daarom de 2000 kilometer over de vlakten en bergen te voet af moesten leggen met alleen een handkar die ze moesten duwen en trekken. Van deze handkargroepen stierf een op de zes pioniers. Voor velen begon de tocht niet in

Nauvoo, Kirtland, Far West of New York, maar eigenlijk al in het verre Engeland, Schotland, Scandinavië of Duitsland.

Kleine kinderen konden het grote geloof dat hun ouders aanvuurde om familie, vrienden, gemak en veiligheid achter te laten, niet begrijpen. De kleintjes vroegen wel eens: „Mammië, waarom gaan we van huis weg? Waar gaan we naar toe?” „Doorlopen liefje, we gaan naar Zion, naar de stad van onze God.”

Onder Gods hoede

Tussen het veilige thuis en het beloofde Zion bevonden zich de beangstigende en verraderlijke wateren van de machtige oceaan. Wie kan de angst beschrijven die het hart van de mens tijdens die hachelijke overtocht in zijn greep hield? Aangemoedigd door de zachte influisteringen van de Geest en gesterkt door een eenvoudig doch vast geloof vertrouwden zij op God en voeren ze weg. Het oude leven lieten ze achter, een nieuw leven lag in het verschiet.

Mijn overgrootouders met hun kleine gezin en wat schamele bezittingen bevonden zich aan boord van een van deze overvolle houten zeilschepen. De golven gingen huizenhoog, de reis was lang, de verblijven propvol. Een meisje dat Mary heette, was altijd al teer geweest en naarmate de dagen zich voortsleepten zag haar bezorgde moeder het kleintje zwakker en zwakker worden. Ze was ernstig ziek, en er was geen ziekenhuis in de buurt, geen apotheek, geen medicijnen, geen ziekenhuis – alleen maar het voortdurende deinen van het afgeleefde oude schip. Dag na dag keken de bezorgde ouders met angst in het hart uit naar land, maar niets vertoonde zich aan de horizon. Kleine Mary kon de zware reis niet doorstaan. Na dagenlange hoge koorts verliet ze in vrede dit dal van tranen.

De kapitein leidde de dienst, familie en vrienden stonden om hem heen op het bovendeck; het lieve kleine lichaamje werd teder in zeildoek gewikkeld waar vele tranen op vielen, en zo kwam het in de woeste zee terecht. De vader van het meisje was een sterke man die met verstikte stem de bedroefde moeder troostte door herhaaldelijk te zeggen: „De heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen, de naam des Heren zij geloofd (Job 1:21). We zullen ons meisje terug zien!”

De heerlijkheid van Zion

Zulke voorvallen waren niet ongevoel. De hele weg van Nauvoo (Illinois) tot Salt Lake City werd na verloop van tijd aangegeven door graven van opgestapelde stenen. Dit was de prijs die vele pioniers betaalden. Hun lichamen werden in vrede begraven maar hun namen zullen eeuwig voortleven. Steeds trager trokken de vermoeide ossen, de wielen van de huifkarren kraakten en piepten, dappere mannen zwoegden; maar onze voorouders gingen voort, door geloof geïnspireerd en door ellende

gedreven. Ook zij hadden hun „wolkkolom des daags en vuurkolom des nachts”.

Dikwijls zongen ze:

„Komt, heil'gen, komt, geen werk noch strijd gevreesd,
maar uw reis blij volbracht!
Schiijnt ook de tocht wat zwaar, zijt kloek van geest,
naar uw kruis krijgt gij kracht . . .
Alles wel! Alles wel!

(HL 51)

Deze pioniers herdachten de woorden van de Heer: „Mijn volk moet in alle dingen worden beproefd, opdat zij er op mogen worden voorbereid de heerlijkheid te ontvangen, die Ik voor hen heb, namelijk de heerlijkheid van Zion” (LV 136:31).

Als het langverwachte einde van het bittere en uitputtende gezwoeg in zicht kwam, werden alle harten met blijde verrukking vervuld. Bestofte voeten en uitgeteerde lichamen kregen hoe dan ook nieuwe kracht.

Op de bladzijden van een half vergaan pioniersdagboek kunnen we lezen: „We bogen neer in nederig gebed tot de Almachtige God met een hart vol dankzegging en wijdden Hem dit land toe om te dienen als verblijfplaats van zijn volk.”

Een andere pionier heeft onthouden: „We hadden geen enkel raam in onze woning. Ze was in een helling uitgegraven en bestond uit één vertrek. Een deur was er ook niet, in plaats daarvan hing mijn moeder een oude deken voor de ingang. Daar moesten we het de eerste winter mee doen. Mijn lieve moeder zei altijd dat een koningin die haar paleis binnentrad niet gelukkiger kon zijn of trotser op haar onderkomen en op de zegeningen van de Heer dan dat zij zich voelde wanneer ze haar aardwoning binnenstapte.”

De beprovingen, de moeilijkheden, de strijd en het harteleed werden dapper en met een vast geloof in de levende God aangepakt. De woorden van hun profeet en leider vormden de voorwaarde voor de vervulling van de belofte: „En dit zal ons verbond zijn – dat wij alle verordeningen des Heren zullen gehoorzamen” (LV 136:4).

Hoe staan we tegenover de problemen van onze tijd?

Het verstrijken van de tijd doet ons veel vergeten en onze bewondering voor degenen die de pijnlijke

Harold Hopkinson

weg gelopen hebben en slechts een spoor van veel tranen en naamloze graven achtergelaten hebben, verdwijnt. Maar wat doen wij met de problemen van onze tijd? Zijn er geen met rotsblokken bezaaide wegen meer die we moeten gaan, geen ruige bergruggen meer om te beklimmen, geen nieuwe sporen meer te banen, geen rivieren meer om door te waden? Of is er ook nu grote behoefte aan een pioniersgeest die ons weg kan leiden van de gevaren die onze maatschappij bedreigen?

De morele normen verzwakken. Er zijn meer mensen in gevangenissen, verbeteringsgestichten en probleemsituaties dan ooit tevoren. Het aantal kleine en grote misdaden en vergrijpen neemt toe. Goede vormen en fatsoen nemen met de dag af. Velen zoeken de sensaties van het ogenblik maar vergoeien daardoor de vreugden van de eeuwigheid. We veroveren het heeal, maar onszelf kunnen we niet beheersen. En zodoende verliezen we rust en vrede.

Kunnen we op een of andere manier de moed en de vastberadenheid die de pioniers van die generatie kenmerkten, vinden? Kunnen u en ik ook nu nog echte pioniers zijn? Het woordenboek definieert een pionier als „iemand die nieuwe wegen opent, onbekend land verkent“. Ook tegenwoordig heeft de wereld hard pioniers nodig!

Vroeger waren de Grieken en de Romeinen oppermachtig, maar hun zegepraal eindigde toen ze vrij wilden zijn en „vrijheid“ opeisten zonder rekening te houden met de rechten van anderen. Ze wilden een luxe leventje, zonder er voor te werken. Ze wilden bescherming en veiligheid, zonder daar individueel iets voor te hoeven doen. Tenslotte verloren ze alles: vrijheid, luxe en veiligheid. In onze tijd zien we hetzelfde gebeuren met mensen die alleen eigen egoïstische doeleinden nastreven. Anderen worden heen en weer geslingerd bij het zoeken naar leiding en leiders in hun leven: „Naar wie moeten we luisteren? Wie zullen we volgen? Wie zullen we dienen?“ En satan staat altijd klaar om valse leiders en profeten te verschaffen; en die zullen ons op listige wijze naar de afgrond proberen te leiden, weg van alles wat rechtvaardig en goed is.

Met de vele uitdagingen in het leven is er ook nu grote behoefte aan een pioniersgeest die ons weg kan leiden van de gevaren die onze maatschappij bedreigen.

Kom krachtig voor de waarheid uit

Als we oren hebben die werkelijk horen, zullen we deze woorden van de Heiland in gedachte houden: „Ik ben de weg, de waarheid en het leven“ (Joh. 14:6). We moeten naar zijn stem luisteren zodat we niet aan verleiding toegeven en krachtig voor de waarheid uit durven komen. Bedenk dat u onvoldane verlangens van de ziel niet kunt bevredigen door steeds maar plezier te zoeken in sensaties en het toegeven aan ondeugden. Verdorvenheid leidt nooit tot deugdzaamheid. Haat bevordert nooit liefde. Lafheid leidt nooit tot moed. Twijfel inspireert niet tot geloof. Twist is nooit van de Heer.

Er zijn mensen die het moeilijk vinden zich te blijven verzetten tegen spot en beledigingen van dwazen die de kuisheid, eerlijkheid en gehoorzaamheid aan Gods geboden belachelijk maken. Anderen blijven standvastig en doen kracht op uit het bestuderen van het leven van rechtvaardigen die een voorbeeld geweest zijn voor de mensen van alle eeuwen. Toen Noach de opdracht kreeg een ark te bouwen, keek het verdwaasde volk naar de lucht waarin geen wolkje te bespeuren viel en begon toen te spotten en te schimpen – tot het begon te regenen.

Op het Amerikaanse vasteland twijfelden de mensen eeuwen geleden aan de Heiland en zijn zending. Zij redetwisten en waren ongehoorzaam tot aan zijn kruisiging, toen onuitblusbaar vuur Zarahemla verteerde, de aarde schudde, Moronihah onder aarde bedolven werd en de stad Moroni door het water werd verzwolgen. Honen, spotten, goddeloosheid en zonden werden gesmoord in verstikkende duisternis en angstwekkende stilte. Gods woord werd vervuld.

Moeten we die waardevolle les telkens weer op dezelfde manier leren? De tijden veranderen maar waarheid duurt voort. Als 't ons niet lukt van de ervaringen uit het verleden te leren, zijn we gedoemd ze te herhalen met alle hartzeker, lijden en angst die eraan verbonden zijn. Kunnen we de wijsheid niet opbrengen om Hem te gehoorzamen die het begin van het einde weet – onze Heer, die het plan van zaligheid ontwierp? Kunnen we de Vrededorst niet volgen, de Pionier, die letterlijk en in alles de weg gebaad heeft die voor ons open ligt? Zijn goddelijk plan behoedt ons voor het Babylon van zonde, zelfvoldaanheid en dwaling. Zijn voorbeeld duidt de weg aan. Geconfronteerd met verleiding wist Hij die af te wijzen. Toen hem de hele wereld aangebo-

den werd, weigerde Hij. Maar Hij gaf zijn leven toen dat gevraagd werd!

“‘Komt,’ sprak de Heiland, ‘volgt mij na!’
Dat elk dus in zijn voetspoor ga,
want wij toch worden dan alleen
met Godes Zoon, de Heiland één . . .
Ons wacht dan koningschap en macht,
blijdschap en glorie, levenskracht,
indien wij langs der eeuwen lijn
‘t ‘Komt, volgt mij na’ gehoorzaam zijn.”
(HL 114)

Laat ons het besluit nemen, nu er weer een nieuw jaar voor ons ligt, het goede spoor voor anderen te banen door Hem, onze Heer en Heiland, Jezus Christus, met liefde en trouw na te volgen.

SUGGESTIES VOOR HUISONDERWIJZERS

Enkele belangrijke punten, die u bij uw huisonderwijs kunt gebruiken:

1. De beproevingen, de problemen en het verdriet van de pioniers werden doortastend, vastberaden en met vast geloof in de levende God aangepakt.
2. Vraag van president Monson: is er ook heden ten dage nog behoefte aan de pioniersgeest om ons weg te leiden van de gevaren die onze maatschappij bedreigen?
3. Velen zijn door sensatiezucht gegrepen en offeren daar de vreugden van de eeuwigheid aan op.
4. Als we er niet in slagen van ervaringen uit het verleden te leren, worden we gedwongen ze te herhalen, met alle verdriet, lijden en angst die eraan verbonden zijn.

Wenken voor de bespreking

1. Hoe kunnen wij als heiligen der laatste dagen een voorbeeld voor anderen zijn, dat zij maar hoeven te volgen om tot Christus te komen? Bespreek uw gedachten en gevoelens hierover.
2. Staar er teksten of verwijzingen in dit artikel die door een lid van het gezin voorgelezen kunnen worden en daarna besproken?
3. Kan deze bespreking meer succes hebben als u van tevoren contact opneemt met het hoofd van het gezin? Hebt u ook een boodschap van de bisschop of van de quorumpresident? □

DE LIEFDE VERDRAAGT ALLES

Doel: Door problemen leren groeien in medeleven, begrip, nederigheid, moed en geloof.

Marie Andersen (de naam is gewijzigd) leerde op de Heer te vertrouwen nadat haar dochtertje door een volwassen vriend misbruikt was. Het gevolg was een grote lijdensweg met langdurige rechtszittingen waarop het meisje zelf moest getuigen.

Marie's gezin voelde zich ongelukkig – hun privéleven werd aan de openbaarheid prijsgegeven. „Het was heel moeilijk gewoon met mijn taken in het gezin en de kerk door te gaan,“ vertelde zij, „en ik was soms erg verward en gedeprimeerd“.

De Heer zegende het gezin met vrienden die hen door deze moeilijke tijden heenhielpen. Marie werd ook nog op 'n andere manier gezegend. Juist in deze tijd werd de baby 's nachts regelmatig wakker – iets wat bij geen van haar andere kinderen voorgekomen was. „De Geest fluisterde me in waarom de Heer ervoor gezorgd had dat de baby niet rustig sliep. Zo lag ik namelijk niet iedere nacht te piekeren en me zorgen te maken,“ vertelde ze. „Door de baby kreeg mijn wakker liggen zin en werd ik afgeleid van de problemen van mijn gezin.“

Al maken wij niet hetzelfde mee als Marie, we zullen toch allemaal moeilijkheden en lijden in de sterfelijkheid moeten ervaren. „We leven in een tijd waarin, zoals de Heer heeft voorzeggd, het hart der mensen zal bezwijken, letterlijk en ook geestelijk,“ zo zei president Ezra Taft Benson, en hij voegde eraan toe dat „Satan in toenemende mate tracht de heiligen met wanhoop, ontmoediging en neerslachtigheid te overwinnen.“ (*De Ster*, maart 1987, blz. 2.)

De problemen mogen ons niet klein krijgen. Ze kunnen ons daarentegen nederigheid, geloof, moed en medeleven leren en ons uiteindelijk hel-

pen om meer als Christus te worden. Van Hem kunnen we leren hoe te groeien in naastenliefde, Christus' reine liefde, die „alles bedekt, alles gelooft, alles hoopt, (en) allens verdraagt.“ (1 Cor. 13:7; zie ook Moro. 7:45.) Naastenliefde en vertrouwen in de Heer, ook als we geconfronteerd worden met beproevingen, kan een zware opgave zijn. Om in zulke omstandigheden gesteund te worden kunnen we denken aan de woorden van president Benson: „Laat uw gedachten vervuld zijn van het doel om als de Heer te zijn, en u zult er alle neerslachtig makende gedachten mee verdringen naarmate u ernaar verlangt Hem te leren kennen en zijn wil te doen.“ (*De Ster*, maart 1987, blz. 7.)

Er is een groot geloof nodig om te volharden en te blijven vertrouwen op de Heer ondanks pijn, ontmoediging, lijden of vervolging. Maar wat volharding betreft kunnen we veel leren uit de woorden van Alma: „Naarmate gij uw vertrouwen in God stelt, zult gij in dezelfde mate uit uw beproeving, moeiten en ellende worden bevrijd en ten laatste dagen verheven“ (Alma 38:5).

SUGGESTIES VOOR HUISBEZOEKSTERS

1. Bespreek hoe verdriet ons nederig kan maken en ons meer op Christus kan doen lijken.

2. Misschien wilt u een ervaring vertellen waardoor u zich bewust werd dat groei plaatsvond als gevolg van een speciale beproeving. U kunt dat ook de zuster die u bezoekt laten doen, als zij daar prijs op stelt.

(Zie: *Hulpboek voor de gezinsavond*, blz. 171, 177 en 247-249 voor stof die met dit onderwerp te maken heeft.)

BEKERING

ONSZELF AAN GOD OVERGEVEN
EN ONS LEVEN VERANDEREN
VORMT HET BEGIN VAN BEKERING.

HET BELANG VAN BEKERING

Ouderling Theodore M. Burton
Van het Eerste Quorum der Zeventig

Hoe fundamenteeler de evangeliebeginselen, des te slechter worden ze soms begrepen. Een van de meest fundamentele evangeliebeginselen is bekering.

Bekering is noodzakelijk voor individuele groei en ontwikkeling. In het evangelieplan is het zo fundamenteel dat de Heer er keer op keer in alle Schriften de nadruk op legt.

BEKERING BETEKENT NIET DAT MENSEN GESTRAFT WORDEN MAAR VEELEER DAT ZIJ HUN LEVENSWIJZE ZODANIG VERANDEREN DAT GOD HEN KAN HELPEN AAN EEUWIGE STRAF TE ONTKOMEN.

In de Leer en Verbonden bijvoorbeeld, als de heiligen van die tijd op zending geroepen worden, herhaalt de Heer dikwijls de vermaning:

„En zie, nu zeg Ik u, dat, wat voor u de grootste waarde zal hebben, zal zijn om *bekering tot dit volk te prediken*, opdat gij zielen tot mij zult kunnen brengen, zodat gij *met hen* in het koninkrijk mijns Vaders zult kunnen rusten.“ (Zie LV 15:6; 16:6; cursivering toegevoegd.)

Deze openbaringen zijn niet alleen bestemd voor degenen aan wie ze gegeven zijn, maar eveneens voor ons. We kunnen eruit leren wat voor ons de grootste waarde heeft, namelijk bekering aan anderen prediken en dit zelf in praktijk brengen.

Zich tot de Vader wenden

Wat is bekering nu eigenlijk? Het is meestal gemakkelijker te begrijpen wat bekering *niet* is dan wat 't *wel* is.

Ik heb als algemene autoriteit materiaal verzameld voor het Eerste Presidium om te gebruiken bij de bespreking van verzoekschriften om berouwvolle overtreders weer in de kerk op te nemen en priesterschap en tempelzegeningen opnieuw op hen te bevestigen.

Dikwijls schrijven bisschoppen: „Ik vind dat hij genoeg geleden heeft!“ Maar lijden is nog geen bekering. Omdat het *short* aan volledige bekering, omdat de bekering niet volledig tot stand komt, ontstaan lijden en verdriet. Ringpresidenten schrijven: „Ik vind dat hij genoeg gestraft is!“ Maar straf is geen bekering. Straf *volgt op* ongehoorzaamheid en *gaat vooraf* aan bekering. Broeders schrijven soms: „Mijn vrouw heeft alles beleeden!“ Maar belijdenis is geen bekering. Belijdenis is het bekennen van schuld aan het begin van de bekering. Zusters schrijven soms: „Mijn man heeft enorm veel wroeging!“ Maar bitter berouw is nog geen bekering.

Wroeging en leedwezen blijven voortduren omdat iemand zich nog *niet* volledig bekeerd heeft. Lijden, straf, belijdenis, wroeging en leedwezen hebben meestal wel iets met bekering te maken, maar zij zijn geen bekering, niet afzonderlijk en niet gezamenlijk. Ik vraag dus wederom: wat is bekering nu eigenlijk?

Voor het antwoord op deze vraag moeten we het Oude Testament raadplegen. Het Oude Testament is oorspronkelijk in het Hebreeuws geschreven, en het woord dat het beste de betekenis van bekering weergeeft is *Sjoeb*. *Sjoeb* betekent: „zich afwenden van, de rug toekeren aan“.

De boodschap van het Oude Testament is dat we dat moeten doen: ons van overtredingen afwenden, naar onze liefhebbende Vader in de hemel – verdriet, spijt en wanhoop achter ons laten en omkeren, richting het gezin van onze Vader. Daar kunnen we geluk en vreugde vinden, en zijn we welkom bij zijn andere kinderen.

Alle profeten schrijven over *sjoeb* om ons duidelijk te maken dat we weer met vreugde en blijdschap op- en aangenomen worden als we waarlijk berouwvol zijn en onze zonden verzaken. Het Oude Testament leert herhaaldelijk dat we ons van het kwade moeten afwenden en in plaats daarvan datgene moeten doen wat hoogstaand en goed is. Dat houdt in dat we ons niet alleen anders moeten gaan gedragen maar zelfs onze denkwijze moeten veranderen, want gedachten zetten aan tot daden.

Het begrip *sjoeb* komt ook voor in het Nieuwe Testament dat in het Grieks geschreven werd. De Griekse schrijvers gebruikten het woord *metano-eo* om bekering aan te duiden. *Metano-eo* betekent verandering van gemoed, geest, denken, of sterk van mening veranderen, zo'n krachtige gedachte koesteren dat het iemands levenswijze verandert. Naar mijn mening is het Griekse woord *metano-eo* een uitstekend synoniem voor het Hebreeuwse woord *sjoeb*. Ze houden beiden volkomen verande-

ALS WE VOLLEDIG DOOR
GOEDE DINGEN IN BESLAG
GENOMEN WORDEN
ZULLEN DE SLECHTE
DINGEN NIET ZO'N STERKE
VERLEIDING MEER VORMEN.

ring in en zich afwenden van het kwaad naar God en het goede.

De verwarring ontstond toen het Nieuwe Testament uit het Grieks in het Latijn vertaald werd. En wel door een ongelukkige woordkeuze bij de vertaling; het Griekse woord *metano-eo* werd vertaald met het Latijnse *poenitere*. Een woord dat verband houdt met *penitentie*, *penalty* en *penitentiare inrichting*. De prachtige betekenis van het Hebreeuwse en het Griekse woord ging verloren en het Latijnse woord werd geladen met kwetsen, pijn doen, kastijden, afsnijden, verminken, misvormen, kwijnen tot zelfs martelen toe! U hoeft u dan ook niet te verbazen dat men het woord *bekering* ging vervalschuwen en vrezden, want men ging eruit opmaken dat het regelmatig terugkerende of eindeloze straf betekende.

Ontkomen aan eeuwige straf

Bekering betekent niet dat mensen gestraft worden maar veeleer dat zij hun levenswijze zodanig veranderen dat God hen kan helpen aan eeuwige straf te ontkomen en dat zij met vreugde en blijdschap zijn rust in kunnen gaan. Als we dat goed doorhebben zal *bekering* een woord worden dat we graag horen en dat in ons godsdienstig woordgebruik geen vrees of onrust meer opwekt.

Uit het drieëndertigste hoofdstuk van Ezechiël kunnen we beter leren wat *bekering* nu eigenlijk betekent. In vers 15 lezen we „Als de goddeloze een pand teruggeeft, het geroofde vergoedt, wandelt naar de inzettingen die doen leven, zodat hij geen onrecht meer bedrijft – hij zal zeker leven. Hij zal niet sterven.“

Laten we deze drie stappen van *bekering* eens doornemen. De eerste stap is zich verbinden, vast van plan zijn, het „pand terug te geven“, de belofte waar te maken. Dat is de zwaarste stap. Wat betekent „het pand teruggeven“? Het (onder)pand teruggeven, de borgtocht lossen, de belofte inwilli-

gen, betekent: het verbond met de Heer hernieuwen. We moeten alle uitvluchten opzij zetten en volledig en nauwgezet begrijpen wat we gedaan hebben. En niet zeggen: „Als ik mijn zelfbeheersing maar niet verloren had. Als mijn ouders mij maar wat strenger aangepakt hadden. Als mijn bisschop maar wat meer begrip getoond had. Als mijn leerkrachten maar wat beter les gegeven hadden. Als 't maar niet zo donker geweest was!“ Zo zijn er honderden uitvluchten te bedenken, maar uiteindelijk doen ze er niets toe.

Ons ten volle verbinden

Bij echte *bekering* schieten dergelijke redeneringen tekort. We dienen voor God neer te knielen en dan eerlijk toe te geven dat we verkeerd gehandeld hebben. Alleen zo stellen we ons hart voor onze Hemelse Vader open en geven we ons volledig aan Hem.

Onszelf aan God overgeven en ons leven veranderen – en dit ernstig van plan zijn – vormt het begin van *bekering*. De toewijding van de Verlosser aan zijn Vader blijkt het duidelijkst uit de vreselijke beproeving die Hij in de hof van Getsemane doormaakte. Hij leed daar een geestelijke doodsstrijd en vergoet grote bloeddruppels.

Voor deze gebeurtenis was het contact met zijn Hemelse Vader altijd open en ongehinderd geweest. Nu moest Hij volkomen alleen de last van zonden der wereld dragen. Het was alsof de hemelen niet langer toegankelijk waren en alsof de Vader Hem niet hoorde.

Terwijl Hij zo streed en leed en het uiterste van Hem gevraagd werd, vroeg Hij of de beker niet voorbij kon gaan en of er geen andere manier gevonden kon worden. Zeker heeft Hij daar bijgevoegd: „Uw wil geschiede“, maar zijn verzoek werd niet beantwoord en zijn ziel werd nog langer door doodsangst gekweld.

WE ZIJN ZONEN EN DOCHTERS VAN
GOD EN DAAROM DIENEN WE TE
BEGRIJPEN WAT WARE BEKERING
INHOUDT. WE MOETEN LEREN
INZIEN DAT HET EEN PRACHTIG
BEGRIIP IS EN DE SLAVERNIJ
ONTVLUCHT, EEN WONDERBAAR
TOEVLUCHTSOORD.

Hij pleitte drie maal om verlichting van de last, maar geen enkele keer kwam er antwoord. (Zie Mattheüs 26:36-44.)

Toch had Christus zichzelf verplicht datgene te doen wat zijn opdracht was. Hij was *bereidwillig* en dus ging Hij ermee door! Ofschoon Hij ontzettend leed, stond zijn besluit vast en verbond Hij zich in alles te gehoorzamen, tot in de kleinste dingen, ongeacht wat het van Hem zou eisen.

Hoe is de wet?

Ook onze bekeringsstrijd kan doodsangst naar geest en lichaam kosten, maar ons verbond met onze Hemelse Vader om zijn wil te doen, maakt bekering mogelijk en verdragelijk. Tijdens het proces dienen we te bedenken dat de Heer ons niet straft voor onze overtredingen; het enige wat Hij doet is zegeningen onttrekken. We straffen onszelf. De Schriften vertellen ons keer op keer dat de bozen door de bozen gestraft worden.

Een klein voorbeeld kan dit verduidelijken.

Stel dat mijn moeder me gezegd heeft de hete kachel niet aan te raken, want dan zal ik me branden. Zij deelt alleen mee hoe de (natuurkundige) wet is. Ik kan vergeten wat ze gezegd heeft of opzettelijk de hete kachel aanraken. Ik zal me branden. Ik kan gaan huilen en me over de pijn beklagen, maar wie is voor die pijn verantwoordelijk? Mijn moeder niet en de hete kachel zeker niet. *Ik* ben verantwoordelijk. Ik heb mezelf gestraft.

Dit voorbeeld gaat echter voorbij aan een belangrijke factor: genade, barmhartigheid. Ik wil dit uitleggen door de tweede stap in het bekeringsproces te bespreken: schadeloosstelling of „wat we geroofd hebben vergoeden“ (Ez. 33:15). Als u geld of goederen gestolen hebt, kunt u ze terugbetalen, zelfs als het om grote bedragen gaat, maar dan in termijnen. Maar wat te doen als u uzelf beroofd hebt van kuisheid? Kunt u ook maar *iets* uit uzelf doen om die te

herstellen? Al zou u uw leven ervoor geven, u kunt uw deugdzaamheid niet zelf herstellen. Betekent dat dat het nutteloos is pogingen tot herstelling te ondernemen door het doen van goede werken? Of betekent het dat uw zonde onvergeeflijk is? Neen.

Jezus Christus heeft voor onze zonden betaald en aldus aan de gerechtigheid voldaan. Daarom kan Hij u genade betonen – *als* u uzelf bekeert. Ware bekering van uw kant, waarin opgesloten verandering van levenswijze, stelt Christus in staat om uw zonde barmhartig te vergeven.

Hoe ernstiger de zonde, des te meer moeite zal bekering kosten. Maar als we er dagelijks aan werken ons volledig naar de Heer toe te keren, kunnen we onberispelijk voor de Verlosser staan. Waar 't om draait is het volgende: de Heer toestaan het genezingsproces te voltooien zonder de wond weer open te maken. Zoals er tijd voor nodig is om een lichamelijke wond te laten genezen, zo is ook tijd nodig voor geestelijke wonden.

Als ik me bijvoorbeeld snijd, zal de wond heel geleidelijk genezen. Tijdens dat genezen kan hij beginnen te jeuken; ga ik dan krabben dan kan de wond opengaan en duurt de genezing veel langer. Er schuilt echter een groter gevaar in. Als ik de wond openkrab kan hij geïnfecteerd worden door ziektekiemen op mijn vingers. Het zou tot een ontstekingsproces leiden, dat lichaamsdeel moet mischien geamputeerd worden en ik kan er zelfs aan doodgaan!

Lichamelijke kwetsuren moeten we de kans geven om te genezen. Zijn ze ernstig, dan raadplegen we een arts die bekwame hulp kan verlenen. Zo is het ook met verwondingen aan de ziel. Laat de wond genezen zonder 'krabben', zonder nutteloze schuldgevoelens. Is de overtreding zo ernstig dat een belijdenis op zijn plaats is, ga dan naar uw bisschop voor geestelijke hulp. Als hij de wond desinfecteert en weer dichtmaakt kan dat zeer pijnlijk zijn, maar alleen op die manier geneest hij op de juiste wijze.

WE DIENEN TE
BEDENKEN DAT DE HEER
ONS NIET STRAFT VOOR
ONZE OVERTREDINGEN;
HET ENIGE WAT HIJ DOET IS
ZEGENINGEN ONTTREKKEN.
WE STRAFFEN ONSZELF.

Positieve, rechtschappen gedachten

Als u in een bekeringsproces zit, wees dan geduldig. Blijf bezig met positieve, rechtvaardige gedachten en daden opdat u weer gelukkig en succesvol kunt worden.

Als onze gedachten terugkeren naar de zonde en naar het kwaad dat we bedreven hebben, en als we onszelf niet kunnen vergeven, gebeurt het hoogstwaarschijnlijk dat we op het slechte pad terugkeren.

Maar als we ons van onze problemen en zonden afkeren, en ze in denken en doen van ons afzetten, dan pas kunnen we ons concentreren op goede en positieve zaken. Als we volledig door goede dingen in beslag genomen worden, zullen de slechte dingen niet zo'n sterke verleiding meer vormen.

Nu zijn we aangeland bij de derde stap in het bekeringsproces: de zonde verzaken of trachten te „wandelen naar de inzettingen die doen leven, zodat hij geen onrecht meer bedrijft“ (Ez. 33:15). Stuk voor stuk moeten we onze zonden verzaken. Gebeurt dit, dan belooft de Heer: „Geen (zelfs niet een) van de zonden die hij bedreven heeft, zal hem meer worden toegerekend; hij heeft naar recht en gerechtigheid gehandeld, hij zal zeker leven“ (Ez. 33:16).

In onze dagen heeft de Heer aan de profeet Joseph Smith gezegd: „Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Heer, gedenk ze niet meer.“

Hoe kunnen we weten of een mens zich bekeerd heeft van zijn zonden? Die vraag beantwoordt de Heer in het volgende vers:

„Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken“ (LV 58:42-43).

Het spreekt vanzelf dat de belijdenis van ernstige overtredingen bij de bisschop of de ringpresident gedaan moet worden, die het gezag heeft ernaar te

luisteren. Men moet ook vergeving trachten te verkrijgen van andere personen die door de overtreding beïnvloed of gekwetst zijn. Maar een openbare schuldbelijdenis en in het openbaar om vergeving vragen, dient alleen gedaan te worden als de overtreding voor iedereen zichtbaar begaan is. Bekering van ernstige zonden kost tijd en moeite. De overtreding kan ernstig of minder ernstig geweest zijn, maar de laatste stap van het proces (de zonde verzaaken en zich weer op onze Hemelse Vader richten) dient er toe te leiden dat we die overtreding niet opnieuw begaan.

We dienen zeer dankbaar te zijn dat er een wijze, liefhebbende en goedgunstige Verlosser is, die niets liever doet dan ons helpen onze gebreken, fouten en zonden te overwinnen. Hij houdt van ons, begrijpt ons en leeft met ons mee omdat Hij weet dat we beproefd worden.

In het Boek van Mormon geeft koning Benjamin een manier aan waarop wij onze dank kunnen uiten voor de grote barmhartigheid van de Heer en voor het offer dat Hij voor onze zonden heeft gebracht:

„En ziet, ik vertel u deze dingen, opdat gij wijsheid moogt leren, en moogt weten, dat, wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt“ (Mos. 2:17). Het is Gods werk en heerlijkheid zijn kinderen te verlossen. Als we door dienstbaarheid meehelpen anderen te verlossen kunnen we, in geringe mate, toch iets terugdoen voor ontvangen zegeningen.

God is barmhartig; Hij geeft ons de mogelijkheid tot bekering om zodoende de ketenen van verdriet, wroeging, lijden en wanhoop af te kunnen werpen; ketenen, waarin we geslagen zijn door ongehoorzaamheid.

We zijn zonen en dochters van God en daarom dienen we te begrijpen wat ware bekering inhoudt. We moeten leren inzien dat het een prachtig begrip is en een wonderbaar toevluchtsoord. □

TERUGKEER

Auteur wil op verzoek onbekend blijven

„Het enige wat ik mijn vader op zijn verjaardag aan kon bieden was de mededeling van mijn excommunicatie.“

Toen ik onlangs een les voorbereidde over het priesterschap en de priesterschapsverordeningen, dacht ik terug aan de vele keren dat ik al naar zo'n les geluisterd had. Ik wilde in mijn les iets brengen waar mijn quorum echt iets aan had. Dus besloot ik de broeders te vertellen wat men ervaart als men het priesterschap kwijtraakt en wat het kost om het weer terug te krijgen.

Ik wilde hun duidelijk maken dat ze een grote fout maken als ze denken dat 'alles zelf proberen' waardevolle ervaringen oplevert. Ik wilde hun het inzicht bijbrengen dat het veel beter is *nooit* de hoge tol te hoeven betalen die ik betaald heb.

Toen ik een jongeman was, beging ik een ernstige overtreding. Ik wist even zeker dat excommunicatie daar op moest volgen als dat de volgende dag de zon weer zou opgaan. Maar ik had mezelf aangepaard dat voor 'ware liefde' geen prijs te hoog was, en ik was er zeker van dat deze liefde me uiteindelijk in het gelijk zou stellen.

Een tijd later besepte ik dat het mijn plicht was naar mijn priesterschapsleider te stappen om hem op de hoogte te brengen van de zware last die op mijn gemoed drukte. Zoals ik al verwacht had, nam deze liefderijke man onmiddellijk de noodzakelijke stappen om me te excommuniceren. Hij deed dat met alle liefde en mededogen van 'n meelevend en zachtaardig man die wist hoe de gang van zaken was.

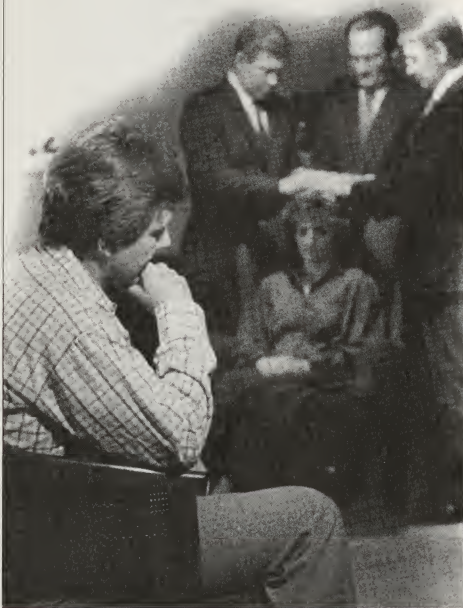
Ik voelde de klap pas met volle kracht toen ik met het nieuws naar huis moest. In mijn gedachten zocht ik naar woorden om mijn vader te vertellen dat het enige wat ik hem op zijn verjaardag aan kon bieden de mededeling van mijn excommunicatie was. Mijn excommunicatie van de kerk waar hij zo veel van hield en die hij zijn hele leven zo trouw gediend had.

De komende maanden scheen de tijd voorbij te kruipen; mijn leven leek voortdurend op een nachtmerrie. Het kwam me voor alsof niemand zich in mijn situatie kon inleven. Een organisatie of groep die achter me stond of minstens begrip toonde was er niet. Mijn leven verloor richting en zin. Ik was lusteloos en werd als een schip zonder zeil, roer of anker heen en weer geslingerd. Omdat alles wat ik eertijds gepland had in rook was opgegaan, raakten mijn gevoelens meer en meer afgestompt. Ik woonde nog thuis en in die tijd ontmoette ik mijn grote jeugdliefde weer. We gingen samen uit, en trouwden enkele maanden later na een beroerde verlovingstijd. Omdat ik geen priesterschap droeg, konden we niet in de tempel trouwen dus werd het alleen een burgerlijk huwelijk. Vanaf het begin was er een element van onzekerheid en instabiliteit in onze relatie.

Ik was van plan een bekeringsproces door te maken, maar besepte heel goed dat het bijwonen van de vergaderingen in de kerk daar deel van uitmaakte. Dit vond ik echter zo'n pijnlijke ervaring dat ik die bijna niet kon verdragen. Telkens weer hield ik mezelf voor in welke toestand ik me bevond. Vrienden die niet op de hoogte waren, vroegen me dikwijls een gebed uit te spreken of tijdens een les een vraag te beantwoorden, en het enige wat ik mocht zeggen, en daar was ik me goed van bewust, was:

„Sorry, dat kan ik niet.“ Zo moest ik wel dikwijls

Wat voelde ik me buitengesloten, ik mocht niet spreken bij deze bijzondere verordening en kon er niet aan deelnemen.

aan mijn ernstige vergrijp terugdenken.

Hoe pijnlijk dergelijke situaties ook waren, toch kwam ik er door, op één keer na. Ik voelde mij elke zondag zeer verdrietig als het avondmaal gezegend en rondgediend werd. Dan huilde ik inwendig en bad. Maar vanwege mijn overtreding en mijn excommunicatie kon ik het heilige doopverbond niet bezegelen door aan het avondmaal deel te nemen. Ik had mijn contract verbroken. Ik snakke ernaar één met de Heer te zijn, en van de schuld die als een berg boven mij uittorende, bevrijd te worden.

Jaren daarvoor had ik de macht van satan en zijn volgelingen al ondervonden. Nu kreeg ik al snel een helder beeld van Gods macht, die wij kunnen gebruiken door de juiste uitoefening van het priesterschap. Om slechte invloeden af te weren kon ik niet langer over die macht beschikken. Gedurende de maanden daarna vroeg ik mijn vader dikwijls zowel mij als mijn huis te zegenen en de duistere machten uit te werpen. Enige tijd later bracht mijn vrouw ons eerste kind ter wereld, 't was een zoon. Dit was een belangrijk keerpunt in ons leven. Wat voelde ik me buitengesloten, toen ik toekeek hoe mijn zoon gezegend werd en een naam kreeg. Ik mocht niet spreken bij deze bijzondere verordening en kon er niet aan deelnemen. Ik besepte ook dat de geboorte van mijn zoon het financieel veel moeilijker voor ons zou maken en dat ik daardoor tot boze gevoelens geprikkeld werd. Ik werd verbitterd en beschuldigde God ervan dat Hij me meer beprovingen oplegde dan ik kon dragen. Ik trok me helemaal van de kerk en het evangelie terug.

De jaren die toen volgden waren een en al ellende. Er kwamen meer kinderen en die werden door hun grootvader gezegend. Ik weigerde de pijn daarvan nog langer in me toe te laten en werd inwendig verdoofd. Het reikhalzend uitzien naar terugkeer in de kerk was verdwenen – dat zei ik tenminste tegen mezelf. Langzaam gleed ik het hellend vlak af waarbij ik elke keer eigenlijk de Heer en mijn gezin steeds harder toeschreeuwde: „Zien jullie wel! Ik heb de kerk niet nodig!“ Hoe harder ik gilde, des te beter voelde ik inwendig dat ik fout zat. Ik was er openlijk trots op dat ik mijn gezin te schande maakte en veel leed aandeed, in de hoop dat dat me zou rechtvaardigen en mijn schuldgevoelens kon wegnemen. Bij alle ervaringen bleef ik in mijn hart voelen wat goed en wat fout was. Daarom worstelde ik waarschijnlijk zo hevig. Hoe schuldiger ik me voelde, des te meer raakte ik betrokken in zondige zaken. Ik probeerde de wereld altijd te laten zien dat ik zelf de dienst uitmaakte. Daar had ik niemand bij nodig.

Tenslotte bleef mijn vrouw geen andere keuze

dan me te verlaten. Ze was volkomen uitgeput door alle huiselijke conflicten. Ik voelde me gelukkig (dacht ik), eindelijk vrij! De twee weken daarna werden de eenzaamste van mijn hele leven. Echte vrienden had ik niet meer en ik vertikte het troost bij mijn ouders te zoeken.

Uiteindelijk kwam ik toch tot het inzicht dat mijn gezin meer voor me betekende dan wat ook. Ik verlangde vurig dat mijn vrouw terug zou keren. En al werden vele problemen nog niet opgehelderd, toch spraken we af weer bij elkaar te komen. Ik begon slechte vriendschappen, zaken en situaties uit de weg te gaan. Maar een ernstig verlangen om weer bij de kerk te komen had ik nog niet, dat verlangen kwam slechts heel geleidelijk.

Toen mijn eerste dochtertje geboren werd, besefte ik dat er een besluit genomen moest worden. Ik had nu drie kinderen en daarom kon ik niet langer doorgaan bij de dag te leven; ik moest een keuze maken en daaraan vasthouden. Maandenlang woedde er een hevige strijd in mijn ziel. Ik wilde een goede keuze maken maar ik wilde ook dat die keuze niet door verborgen motieven beïnvloed zou worden. Er mochten geen bijbedoelingen of heimelijke gedachten meespelen. Alleen om mijn vrouw, kinderen en ouders gelukkig te maken wilde ik niet terugkeren. Ik besefte dat voor ons allen het ware geluk alleen maar weggelegd was, als ik zelf mijn getuigenis terugkreeg.

Na veel gebed, studie en strijd begon ik een klein vonkje te voelen. Dat bracht herinneringen met zich mee aan geestelijke ervaringen die ik eerder gehad had en die niet te ontkennen waren. Deze gevoelens werden langzaam sterker. En eindelijk was ik zover dat ik voelde dat de Heer nog steeds van me hield, ook al was ik geëxcommuniceerd. De hoop leefde op!

Ik was weer op weg! Er zat beweging in!

Helaas bleef alles even moeilijk, al wist ik dat ik op de goede weg zat. In feite was het zo dat veel dingen slechter gingen naarmate ik er harder aan werkte. Ik had met grote problemen en moeilijkheden te kampen. Als een zegening in mijn bereik kwam, leek het erop dat mijn leven meteen weer in het ongereide raakte en meer dan eens voelde ik me wanhopig.

Maar ik hield stand en bleef doorgaan, en getrouw aan zijn belofte schonk de Hemelse Vader mij een voorrecht. Na zware inspanningen en veel hulp en steun van vrienden en kerkleiders kon ik opnieuw gedoopt worden. Ik ervoer een immense vreugde.

Maar dat betekende niet dat de beproevingen ophielden. Anderhalf jaar lang werkte ik keihard aan

mijn voorbereiding op het priesterschap. Mijn verlangen naar herstel van lidmaatschap en van priesterschapsverordeningen was weer helemaal terug. Ik was blij dat ik weer lid van de kerk mocht zijn, maar ik wilde volledig opgenomen worden om alle voorrechten en zegeningen te kunnen genieten.

De strijd was voorbij toen ik een uitnodiging kreeg van een algemene autoriteit om mijn gezin mee te brengen en met hem te komen spreken. Vol verwachting en vreugde, maar tegelijk ook wat gespannen, reed ik met mijn gezin naar die gedenkwaardige ontmoeting. De kinderen vonden het spannend, want ze zouden een apostel van de Heer ontmoeten. Ik voelde me opgetogen als ik eraan dacht dat ik het kind dat mijn vrouw verwachtte zou kunnen zegenen.

Na een diepgaand maar liefdevol gesprek vroeg deze man van God of mijn vrouw erbij wilde komen. Daarna legde hij zijn handen op mijn hoofd en maakte weer een heel mens van me. Hij „herstelde volledig alle rechten en machten van het priesterschap op me zoals ik die voorheen bezeten had.” Mijn vrouw en ik huilden beiden.

Toen richtte de apostel zich tot mijn vrouw en hij vroeg haar of ze een zegen wilde hebben. Ze zei ja en toen vertelde hij mij dat ik kon weten of mijn priesterschap hersteld was. Dat kon maar op een manier, door het te gebruiken. Hij vroeg me mijn vrouw te zegenen en bood aan mij daarbij te assisteren.

In enkele minuten leerde ik toen meer over het priesterschap dan ik ooit had kunnen leren door het bestuderen van dikke boekwerken.

Nog is alle strijd niet voorbij. Enkele van de moeilijkste problemen hebben sindsdien de kop weer opgestoken en er zullen nog zware eisen aan me gesteld worden, maar nu kan ik de Heilige Geest vragen me te leiden.

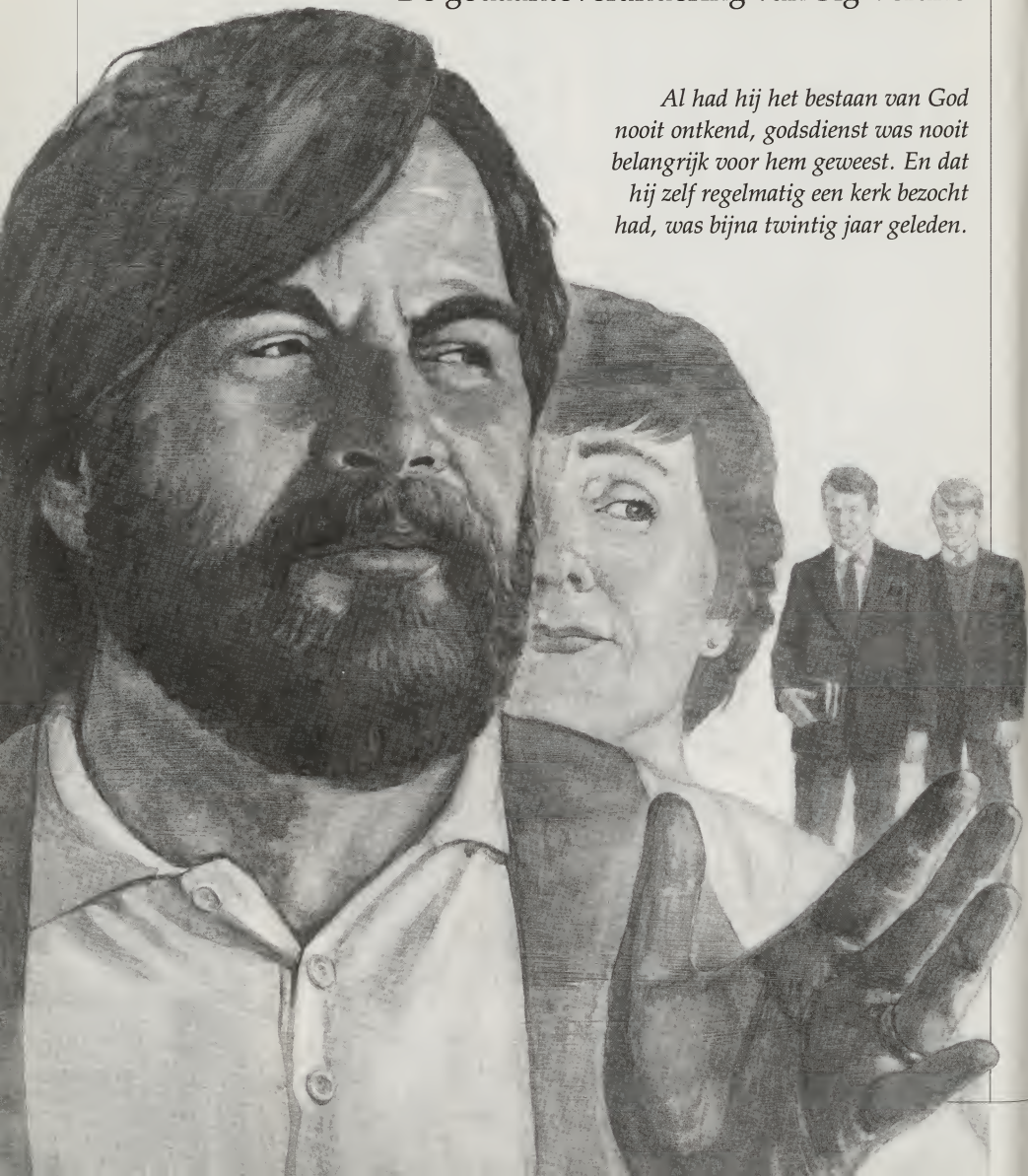
Ik heb mijn tweede dochtertje kunnen zegenen en ik heb mijn priesterschap op nog vele andere manieren gebruikt. Mijn vrouw en ik bereiden ons nu voor op een van de belangrijkste dagen in ons leven: de dag dat we onze kinderen in het wit gekleed mee zullen nemen naar een heilig vertrek in de tempel om daar voor tijd en eeuwigheid aan elkaar verzegeld te worden.

Dat ik deze zegeningen jaren geleden verworpen heb, spijt me nog het meest; de prijs die ik heb moeten betalen om ze opnieuw te verkrijgen is zeer hoog en ellendig geweest. Ik ben erg dankbaar dat ik weer terug ben, maar ik zou veel wijzer geweest zijn als ik nooit afgedwaald was en dat zou voor iedereen ook veel beter geweest zijn. □

De gedaanteverandering van Sig Verano

Al had hij het bestaan van God nooit ontkend, godsdienst was nooit belangrijk voor hem geweest. En dat hij zelf regelmatig een kerk bezocht had, was bijna twintig jaar geleden.

TOEN GELOOFDE IK

Toen de zendelingen Sigifredo Verano voor het eerst in Californië ontmoetten leek hij in de verste verte niet op een gouden onderzoeker. Met zijn lange haren en zijn baard zag hij eruit als een oproerkraaijer uit het begin van de jaren '70. Hij had een volledige baan en onderhield zijn gezin daarmee; na zijn werk studeerde hij dagelijks nog urenlang om zich te ontwikkelen en daardoor een betere baan te krijgen. Dus eigenlijk had hij geen tijd om naar zendelingen te luisteren.

Bijna al zijn vrienden op het werk waren atheïsten (God bestaat niet) of agnostici (God bestaat misschien wel, maar wij kunnen hem niet kennen), en dat Sigifredo zelf regelmatig een kerk bezocht had, was bijna twintig jaar geleden. Toen de zendelingen de eerste keer met zijn vrouw Ana Lucia spraken, zei ze, dat ze welkom waren, tenminste als ze kwamen als haar man tijd had. Na diverse korte bezoeken zei ze tenslotte: „Toe dan maar, geef de lessen. Dan is dat tenminste voorbij!”

Hier dient een compliment gemaakt te worden over de liefde en vasthoudendheid van vele zendelingen en over het geloof van de kinderen Verano. Want daardoor werden Sig en Ana Verano uiteindelijk lid van de kerk. Maar het was door eigen ijver en gehoorzaamheid dat ze een sterk getuigenis hebben opgebouwd.

Sig Verano was in 1963 uit zijn geboorteland Columbia (Zuid-Amerika) naar Californië geëmigreerd. Ana, het meisje waar hij steeds meer van hield, zou voorlopig achterblijven tot hij in staat zou zijn zichzelf en liefst ook een gezin in zijn nieuwe vaderland te onderhouden.

In Columbia had hij slechts drie jaar onderwijs gevolgd en hij kende weinig engels. Zijn eerste baan in Los Angeles was hoeden maken tegen betaling van het wettelijk vastgestelde minimumloon. Dus keek hij ijverig de advertenties na om iets te vinden dat beter betaalde. Hij pikte er een opleidingscursus voor „machinist” (engels voor monteur/bankwerker) uit. Het loon zag er goed uit en in Zuid-Amerika had een *maquinista* (machinist op de trein) een vaste baan, dus hij gaf zich op.

Sig kon de cursus goed volgen maar informeerde af en toe wel wanneer ze aan de „grote machines” toe waren. Geduld, zeiden ze dan, dat komt wel na de opleiding. Toen de leiding bijna afgelopen was, had hij nog steeds geen locomotief gezien. Eens vroeg hij iemand die bij hem werkte of ze in hun baan veel zouden reizen. „Wat heeft reizen in 's hemels naam met dit baantje te maken?” kreeg hij terug. Nadat ze een hele tijd langs elkaar heen gepraat hadden, vroeg Sid tenslotte ongeduldig: „Wil je me nu alsjeblieft eens precies vertellen wat we hier leren?”

Zijn nieuwe baan als monteur leverde gelukkig genoeg op voor Ana en hemzelf. Ze hadden hun verlovings brief voortgezet en in 1964 trouwden ze bij volmacht. Ana kwam in 1965 naar de Verenigde Staten. In 1966 werd hun eerste kind geboren dat ze Edison noemden. In 1968 volgde Julie en in 1972 Marbell.

En steeds studeerde Sigifredo verder om zich te ontwikkelen en financieel wat meer armslag te hebben. „Als hij met een cursus klaar was, begon hij meteen met een volgende”, zei Ana. Hij werd een zeer bekwaam automonteur die erg gewild was.

Al had Sig het bestaan van God nooit ontkend en nooit grote zonden begaan, godsdienst was toch nooit belangrijk voor hem geweest. Met de atheïstische en agnostische ideeën van zijn vrienden wilde hij ook niets te maken hebben. Een van de agnostici was op een keer door Sig in het nauw gedreven met de vraag: „Als je lid van een kerk zou worden, welke zou dat dan zijn?” De man antwoordde: „Dan zou ik mormoon worden,” en als reden gaf hij dat de mormonen goede mensen waren.

En tenslotte was het het goede voorbeeld van de enige mormoon die hij ooit ontmoet had – „het voorbeeld van een goed mens” – dat Sig Verano ertoe bracht voor het eerst naar de zendelingen van de heiligen der laatste dagen te luisteren. Wat zij hem vertelden, klonk heel waarheidsgetrouw. En het woord van wijsheid maakte zoveel indruk dat de jonge monteur sigaretten en drank opgaf en zelf begon te bidden. Maar nog steeds was het niet

NU WEET IK

Don L. Searle

gemakkelijk om naar de kerk te gaan, dat was een gewoonte die hij lang geleden verleerd had. Het duurde niet lang voor hij met de lessen van de zendelingen stopte.

De kinderen gingen echter graag naar het jeugdwerk, dat toen nog op een door-de-weekse middag gehouden werd. Sig of Ana brachten hen er met de auto naar toe. Op een middag gebeurde het dat de auto niet wilde starten. „Daar kan ik niets aan doen”, zei Sig tegen zijn kinderen, „ik ben bang dat het niet doorgaat”.

Terug in de kamer wilde de zesjarige Edison het nog niet opgeven.

„Zullen we ervoor bidden?” vroeg hij smekend. Ze knielden neer en gingen opnieuw naar de auto. Tot Sig Verano's grote verbazing startte die meteen.

Na deze ervaring bezochten de Verano's een tijdlang de kerk, enkele weken tenminste. In de periode daarna werden ze door verschillende „toevalligheden” aan het bestaan van de kerk herinnerd. De schoonmoeder van Sig kwam over uit Columbia en

sprak zeer gunstig over de keurig geknipte Amerikaanse zendelingen die vlak bij haar huis een kerk hadden. Een oude vriend in Columbia die nu bij de koopvaardij werkte, kwam hen bezoeken. Voor ze gingen eten vroeg hij of hij een zegen over het voedsel mocht vragen en Sig Verano merkte uit zijn gebed dat hij een heilige der laatste dagen was. Deze vriend was een bekeerling die gedurende zijn lange reizen ijverig de Schriften bestudeerde en hij gaf zijn getuigenis aan de Verano's, niet wetende dat zij de kerk onderzocht hadden.

Voor deze gebeurtenis plaatsvond, had Sig al eens tegen een tweetal zendelingen gezegd dat ze gerust als vrienden konden komen maar niet om te onderwijzen. Voor een van de twee naar huis ging, kwam hij met zijn collega langs voor een bezoekje en vroeg de Verano's of zij kennis wilden komen maken met zijn ouders op een bescheiden afscheidsbijeenkoms met vrienden. De Verano's waren zo onder de indruk van de beminlijke heiligen dat ze weer met de zendelingenlessen begonnen.

Toen Ana Verano merkte dat haar man er ernstig over dacht zich bij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aan te sluiten, kwam ze in verzet vanwege het feit dat ze dacht trouw te moeten blijven aan de tradities van de kerk van haar voorgelacht. Ze vond dat ze niet opnieuw gedoopt hoefde te worden. Dus sprak ze het volgende af: omdat de kinderen graag naar de kerk gingen, zou hij er na zijn doop met hen naar toe gaan. Zij zou haar eigen kerk blijven bezoeken.

Tijdens de week voor Sig's doop droomde Ana herhaaldelijk over de doop van de Vroslor door Johannes in de Jordaan. Ze maakte eruit op dat dat duidelijk voor haar bedoeld was en aangaf wat ze moest doen.

Sigifredo en Ana werden in januari 1974 gedoopt. Edison volgde later dat jaar, toen hij acht werd.

Daarmee waren de problemen om het evangelie trouw na te leven niet helemaal voorbij, evenmin als de spanningen van anderen om hen liefdevol te begeleiden.

George Baker, een uitstekende huisonderwijzer, heeft veel gedaan om hen actief in de kerk te houden en broeder Verano spreekt daar graag over.

Broeder Verano was er niet aan gewend drie keer op één dag naar de kerk te gaan, de eerste keer al om zeven uur 's morgens voor de priesterschapsvergadering. Hij wilde al snel weer opgeven. Zo vroeg vergaderen was moeilijk omdat hij van middernacht tot zes uur 's morgens werkte. Maar broeder Baker, die zelf niet kon gaan, wist het zo te regelen dat iemand hen altijd ophaalde voor de wijkvergaderingen, dus bleven zij komen.

Met het trouw bezoeken van de vergaderingen en door het gehoorzamen van de evangeliebeginselen groeide de geestelijke kracht van de Verano's.

In 1978 werd er in hun ring een spaans-sprekende gemeente gevormd en broeder Verano werd tot president geroepen. Vijf jaar later werd de gemeente een wijk en broeder Verano de bisschop.

De oprichting van de gemeente was ook heel goed voor Ana Verano. Omdat ze zo weinig engels kende, kon ze moeilijk in een engels-sprekende wijk

meedraaien. In de spaans-sprekende gemeente kon ze functies krijgen en door dienstbaarheid groeien, evenals haar man.

„Mijn echte getuigenis heb ik gekregen door in de kerk te werken”, zegt broeder Verano weleens. Door voortdurend dienstbaar te zijn groeit een getuigenis het meest.”

Kort nadat zij een spaans-sprekende wijk geworden waren, moest die al weer gesplitst worden; Sig werd toen in de hoge raad geroepen. Hij werkt nu als uitvoerend ringsecretaris voor de drie spaans-sprekende wijken in de Ring Los Angeles Californië, Noord Hollywood. Ana dient in het extractieprogramma van de ring in de Engelse taal.

Eén van de cursussen die Sig Verano volgde om zich voor een beter betaald beroep te bekwalen was makelaardij. En daarmee kon hij aan een nieuwe loopbaan beginnen, inderdaad beter betaald. Tegelijk gaf dit beroep aanleiding tot versterking van zijn getuigenis.

Zijn zakelijke loopbaan begon niet al te best. Na een week werd hij al ontslagen omdat de eigenaar van het makelaarskantoor in de gaten kreeg welke godsdienst de nieuwe huizenverkoper had: broeder Verano weigerde namelijk op zondag te werken.

„Voor ons is het evangelie zo belangrijk dat we een slechte zondag hebben als we niet naar de kerk kunnen,” verklaarde hij. Maar de eigenaar vond dat de mormonen te veel tijd aan kerkwerk besteden om daarbuiten nog succes te kunnen hebben. Ga maar naar een kleiner kantoor waar de eigenaar nog niet zo gebrand is op verkoopssuccessen, zei hij tegen Sig.

Broeder Verano zag dit ontslag als een uitdaging om niet te mislukken in deze branch. Hij vond toch een baan bij een groter kantoor en ondanks dat hij daar in 1979 slechts part-time werkte, werd hij daar de topverkoper. Hij weigerde categorisch op zondag te werken en als gemeentepresident en bisschop besteedde hij ook de zaterdag gedeeltelijk aan werk in de kerk. Toch behoorde hij jaren achtereenvolgend tot de vijf beste verkopers van de zaak.

Broeder Verano zegt nederig dat hij door in de kerk te werken tot het icht is gekomen dat de Heer leeft, dat we door Hem verlost kunnen worden en dat Hij op aarde profeten geroepen heeft die ons leiden. Wie nog aarzelend en onder voorbehoud gelooft dat het evangelie waar is, kan op dezelfde manier als hij tot zekerheid komen, namelijk door het in gehoorzaamheid aan het evangelie, en door dienstbetoon aan anderen te onderzoeken.

En hij vat zijn gedachten samen in de volgende woorden: „Toen ik gedoopt werd, *gelofde* ik. Nu *wet* ik.” □

Jaren geleden ging ik voor het eerst naar een algemene conferentie van de kerk in de Tabernakel in Salt Lake City. De grootte van het gebouw vulde me met ontzag, maar de bezielende kracht van de aanwezige algemene autoriteiten voelde ik nog sterker.

Toen ik jong was, hadden vele algemene autoriteiten onze kleine gemeente in Montana bezocht. We hadden geen televisie en konden de conferentie ook niet op de radio beluisteren. Dus was elk bezoek van een algemene autoriteit een bijzondere zegen voor ons.

Het kwam me voor dat zij meer macht en een groter geloof bezaten dan andere mensen.

Op die dag in april, vele jaren geleden, ontdekte ik een van de krachtbronnen van algemene autoriteiten.

BID VOOR PAPA

Elaine S. McKay

Ik woonde de conferentie bij samen met de zes kinderen van ouderling Ezra Taft Benson. Op de universiteit waar ik studeerde, deelde ik een kamer met een dochter van hem. Mijn aandacht werd geprikkeld toen president David O. McKay aankondigde

dat ouderling Benson de volgende spreker zou zijn.

Ik had broeder Benson nog niet ontmoet en bekeek hem met respect toen hij naar de microfoon stapte. Hij had een flink postuur en was tamelijk lang. Als minister van landbouw van de Verenigde Staten was hij internationaal bekend en als apostel was hij een speciale getuige van de Heer. Hij trad rustig en zelfverzekerd op, gewend om mensen over de hele wereld toe te spreken. Plotseling voelde ik een hand op mijn arm. Een van de dochters van broeder Benson boog zich naar me toe en fluisterde nadrukkelijk: „Bid voor papa”.

‘n Beetje verbaasd dacht ik: „Dit berichtje wordt langs de rij doorgegeven en dat moet ik dus ook doen. Moet ik nu zeggen: bid voor ouderling Benson? Of:

*Het gefluister ging verder
tot de plaats waar zuster
Benson zat.*

wie verwachten dat je voor je vader bidt? Omdat ik meteen iets moest doen, boog ik me opzij en fluisterde gewoon: „Bid voor papa“.

Het gefluister ging verder tot de plaats waar zuster Benson zat. Haar hoofd was al in gebed gebogen.

Ik heb nog dikwijls aan dat zinnenetje terug moeten denken – bid voor papa, voor de patriarch van het gezin. Bid voor hem als hij zijn werk als districtspresident of als huisonderwijzer doet. Bid voor hem als hij tot secretaris van een vereniging of club benoemd wordt, als de zaken goed gaan en als hij minder verdient. Bid als hij goede raad geeft bij de gezinsavond. Bid voor papa die lange uren werkt om zijn zoon op zending te kunnen laten gaan of zijn dochter naar de universiteit. Bid voor hem als hij een toespraak geeft in de avondmaalsvergadering of moeder zegent opdat ze spoedig mag genezen. Bid als hij een

kind doopt of een pasgeboren baby een naam geeft en een vaderlijke zegen. Komt hij 's avonds moe of ontmoedigd thuis, bid ook dan voor hem. Bid voor papa bij alles wat hij doet, kleine of grote dingen.

In de loop der jaren zijn er vele conferenties geweest, maar elke keer als president Benson opstond om te spreken kwam de gedachte bij me op: „Op dit ogenblik zijn zijn kinderen, al zijn ze volwassen geworden en wonen ze verspreid over het land, in gebed voor hun vader verenigd.“

Ik heb ontdekt dat het korte berichtje dat lang geleden langs de rij in de tabernakel doorgegeven werd, de belangrijkste boodschap voor elk gezin is. Als er gens ter wereld een zoon of dochter fluistert: „Bid voor papa“, dan kan elke man die dagelijks de stormen des levens moet trotseren daar een bijzondere kracht en een sterk geloof aan ontlenuen. □

De Zwitserse tempel

In juli 1952 kozen president Samuel E. Bringham van het Zendingsgebied Zwitserland-Oostenrijk, en president David O. McKay, toen president van de kerk, de locatie uit voor de Zwitserse tempel in Zollikofen, een stadje ten zuidoosten van Bern. De eerste spade werd gestoken op 5 augustus 1953 door president McKay.

De Zwitserse tempel was de eerste tempel van de kerk in Europa, de eerste tempel die, wat de architectuur betrof, terugkeerde tot de fundamentele, simpele lijnen van de Kirtland-tempel, de eerste tempel die van moderne communicatiemiddelen gebruik maakte, en de eerste tempel die tempeldiensten mogelijk maakte in zeventien talen naast het Engels. Het ontwerp van de tempel was bij aankoop van de grond gereed. President McKay besprak de architectuur met Edward O. Anderson, een architect van de kerk, nadat de president het gebouw in een visioen had gezien.

Omdat president McKays beschrijving zo gedetailleerd was, kon de architect na de eerste vergadering over het ontwerp van de tempel precies tekenen hoe de president het gebouw in het visioen gezien had. Maar bij de uitwerking van het ontwerp kropen er een paar veranderingen in. Toen president McKay die tekeningen zag, zei hij: "Broeder Anderson, dat is niet de tempel die u en ik samen gezien hebben." De veranderingen werden geschrapt en het oorspronkelijke concept werd uitgevoerd, zij het dat het interieur is aangepast aan de hedendaagse behoeften.

De tempel werd ingewijd op 11 september 1955, met nog negen inwijdingsdiensten gedurende de daaropvolgende dagen. President

McKay bleef tijdens al deze diensten in de tempel, sprak elke groep toe en las bij elke dienst het inwijdingsgebed voor. Twaalfhonderd mensen woonden de diensten bij. Na de inwijdingsdiensten sprak de president met behulp van tolken persoonlijk de mensen toe die voor hun eigen begiftiging door de tempel gingen. In de eerste week dat de tempel in bedrijf was, werden er 285 begiftigingen en 29 verzegelingen verricht. De diensten, die in zes talen gehouden werden, gingen veertig uur lang ononderbroken door, een uniek feit in de geschiedenis van de kerk.

Sinds de inwijding in 1955 heeft de Zwitserse tempel acht presidenten gehad: Samuel Bringham (1955-57), Walter Trauffer (1957-69), Charles Grob (1969-72) Immo Luschin von Ebengreuth (1972-1977), Percy K. Fetzer (1977-81), Stanley D. Rees (1981-1984), Carl W. Ringger (1984-1987). Momenteel wordt deze functie bekleed door Louis E. Ringger.

(Uit: *Deseret News 1986 Church Almanak*)

Grottere dingen

De opgestane Christus legde de Nephieten alles uit, van het begin tot het einde. Daarbij sprak Hij over de niet-joden in de laatste dagen en de opgetekende waarheden die zij zouden ontvangen: "... en indien zij dit [het Boek van Mormon] zullen geloven, zullen hun de *grottere dingen* worden geopenbaard" (3 Ne. 26:9, cursivering toegevoegd). De Heiland voegde er deze waarschuwing aan toe: "Indien zij niet willen geloven, *zullen hun de grottere dingen worden onthouden*" (3 Ne. 26:10, cursivering toegevoegd).

Wij vragen ons af of Europa "grottere dingen" wordt onthouden. We doelen hierbij niet alleen op meer bekeerlingen en snellere groei van de kerk, maar ook op belangrijker dingen, zoals geheiligde zielen en eeuwige gezinnen.

Wij gaan niet voorbij aan de vooruitgang die de laatste jaren in Europa geboekt is. Het aantal bekeerlingen is gestaag en substantieel gestegen, er zijn nieuwe ringen en zendingsgebieden georganiseerd, en in bijna elk aspect van kerkelijke activiteit is toenemende kracht waarneembaar. Maar is dit genoeg? Is de geboekte vooruitgang volgens de hemelse tijd-schema's en volkomen aanvaardbaar voor de Heer?

Het is onze stellige overtuiging dat ons plafond verhoogd kan en moet worden, opdat zelfs "grottere dingen" verwezenlijkt worden. Wij hebben het potentieel en het verlangen. Wat ontbreekt er nog? Wij hopen dat u onder gebed over de volgende drie suggesties zult nadenken:

1. Verruim uw blik

Vader Lehi zei dat Nephi's visioenen "heertlijk" waren geweest (zie 2 Ne. 1:24). Hij zei dat omdat Nephi's blik op de toekomst en het beloofde land was gericht. Hij staarde zich niet blind op Jeruzalem en het verleden.

President Carlos E. Asay

Sommigen onder ons hebben de neiging om achterom te kijken in plaats van vooruit. Een dergelijke houding blokkeert onze vooruitgang. We moeten ophouden met over onze schouder naar Jeruzalem te kijken, zoals Laman en Lemuel deden. In plaats daarvan moeten we onze blik verruimen en "schepen bouwen" en "bogen maken" en alles doen wat nodig is om het werk in Europa vooruit te helpen.

Een ruime blik geeft aan dat er doelen zijn en dat er werkbare plannen gemaakt worden. Voor beide is visie nodig; beide nopen tot actie; beide smoren gepraat over vroegere prestaties en voorbij beperkingen.

Een uitgewerkt doel en een geschreven plan vormen niet alleen een uitnodiging voor ongeziene en hemelse machten, maar zetten deze ook in werking.

2. Kweek meer nederigheid aan

Er gaat zelden een dag voorbij dat wij niet bidden dat de Heilige Geest op Europa zal neerdalen en zijn invloed onder de mensen zal doen gelden, om zo een wonderbaarlijke groei te veroorzaken. We bidden niet dat oorlog, hongersnood of ziekte de mensen zal treffen en hen op de knieën zal dwin-

gen. We willen niet dat de mensen tot nederigheid gedwongen worden. We hopen op die zegende toestand dat de mensen "zich waarlijk vernederen *ter wille van het woord*" (Alma 32:13-15, cursivering toegevoegd).

Er bestaat onder de leden en de zendingen de tendens om verantwoordelijkheid af te wentelen door te zeggen dat de mensen te hard, te rijk en te trots zijn. Ze denken dat de trots die de Europeanen in de loop der jaren eigen is geworden, een ongeneeslijke ziekte is. Ze vergeten dat het woord van God krachtiger is dan het zwaard en dat het een instrument is waarmee geestelijke gevechten gewonnen kunnen worden.

Laten we meer nederigheid aankweken; en laten we het woord van God, ofwel het "zwaard des Geestes" (Ef. 6:17) delen met anderen, vooral het Boek van Mormon, en zo de geest van de mensen raken, hun ziel winnen, en vooral "grottere dingen" verkrijgen.

3. Streef naar meer geloof en spiritualiteit

Over een man die geloof bezat, werd gezegd: "...want hij deed waarlijk vele wonderen in de naam van Jezus; en er was niemand, die een wonder kon verrichten in de naam van Jezus, tenzij hij geheel van zijn ongerechtigheid

was gereinigd" (3 Ne. 8:1).

Wij zijn geen van allen "geheel gereinigd" van ongerechtigheid. Maar sommigen proberen het binnenste van de schotel te reinigen om nieuw geloof te vinden. Wij bedoelen het geloof dat de rem op onze prestaties wegneemt.

Zij die persé het "buitenste" van de schotel willen reinigen, ofwel de wereld, moeten bedenken dat God heeft geboden dat "het binnenste van de schotel" eerst gereinigd moet worden (zie Alma 60:23). Hoe kan ons licht door de mensen gezien worden, als onze lampen beroet zijn door twijfel, ongehoorzaamheid en een dikke laag zelfvoldaanheid? Wij herhalen president Monsons woorden: "Wat we echt nodig hebben in Europa is dat de leden op een hoger niveau gaan staan, dat zij zich geestelijk opnieuw toewijden (...) er is een geestelijk ontwaken nodig (...) een ontwaken in geloof, bekering (...) om de zending van de kerk in Europa te volbrengen" (Regionale conferentie, 1985).

Een wonder in Europa

Een wonder - een echt, onvervalst wonder - is nodig in Europa! Geen brandende braamstruiken, vurige wagens, of een nieuwe regenboog aan de lucht. We hebben de "heerlijke visioenen" van Nephi nodig, meer mensen die zich "vermederen ter wille van het woord [van God];" we hebben de hoge mate van geloof en spiritualiteit nodig die de broeder van Jared toonde.

Waar de mensen geen ruime blik hebben, geen visie, stokt de vooruitgang en gaan kansen verloren. Onze visie van wat mogelijk is moet duidelijker worden. We moeten uitzien naar de lichtende kansen van morgen, niet naar de beschaduwde teleurstellingen van gisteren.

We moeten nederiger worden en ons meer verlaten op Gods woord. Het zwaard der waarheid moet stevig in onze hand liggen opdat we een weg kunnen banen door onwetendheid, verkeerde overleveringen en andere

barrières die de mensen ervan weerhouden de volheid van het evangelie te ontvangen.

Onze "ogen van geloof" moeten wijd opengesperd worden opdat we, net als Elia's dienstknecht, de ongeziene menigten zullen zien die ons steunen. Hoe belangrijk is het om onze angst af te leggen en te weten dat "zij, die bij ons zijn, talrijker [zijn] dan zij, die bij hen zijn" (2 Kon. 6:11-17).

Jezus heeft gezegd: "Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft" (Marc. 9:23). Deze uitspraak werd bijna 2.000 jaar geleden gedaan, maar de waarheid en toepasselijkheid ervan zijn niet verminderd. Gelovige harten hebben in het midden des tijds hemelse krachten in beweging gezet onder het volk dat in het beloofde land leefde. Zal eenzelfde geloof, nederigheid en visie geen wonderen tot stand brengen onder de hedendaagse mens in deze landen van belofte?

Carlota E. Asay, gebiedspresident

Kerk doet uitspraak over controversiële film

Richard P. Lindsay, hoofd van de afdeling public communications van de kerk, heeft onlangs de volgende uitspraak vrijgegeven:

"De film "The Last Temptation of Christ" (De laatste verzoeking van Christus) is niet de geschiedenis van Jezus Christus, de Eniggeboren Zoon van God, die in Getsemane en op Golgota de zonden van de wereld op zich nam, en uit de dood opstond met een belofte van verlossing voor allen.

"Naar onze mening haalt deze film de boodschap en zending van Jezus Christus omlaag. Wij verafschuwen de schandalige uitbeelding van Jezus Christus in intieme seksuele scènes en

als een gluurder. Mannen en vrouwen veramen zich door zich bloot te stellen aan de stereotypen die de film uitbeeldt.

"Zoals onze naam aanduidt, eren de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen Jezus Christus als de Zoon van God, de Heiland van de wereld. Wij hebben de verheffende invloed van zijn Geest gevoeld en sporen alle mensen aan om waarlijk te zoeken naar de Heiland en de eeuwige waarheden die Hij onderwees, en zich verre te houden van de zaken die afbreuk doen aan de waardigheid en geest van zijn goddelijke zending."

Erratum

In *De Ster* van augustus 1988, in het artikel "Leidraad voor gezinnen: De voorbereiding op uw tempelbegiftiging," staat dat " ... echtparen die niet in de tempel trouwen ook een jaar [moeten] wachten voor zij hun begiftiging kunnen ontvangen of hun huwelijk laten verzegelen". Dit is onjuist wat betreft de begiftiging. Buiten de omstandigheden die in het *Algemeen kerkelijk handboek*, hoofdstuk 6, genoemd worden, mag een echtpaar dat buiten de tempel trouwt geen aanbeveling ontvangen om in de tempel verzegeld te worden tot minstens een vol jaar na hun burgerlijk huwelijk. Maar goede leden die nog niet begiftigd zijn en die een burgerlijk huwelijk hebben gesloten, mogen hun eigen begiftiging en alle andere verordeningen ontvangen, behalve de verzegeling van hun huwelijk binnen een jaar na hun burgerlijk huwelijk.

Jonge-vrouwenkamp Ring Utrecht

23-30 juli

Verslag: Marijke Chardon

Een week met 70 meisjes, wat is dat? Dat is een onvergetelijk jonge-vrouwenkamp. Ook 1988 was de Ring Utrecht zo'n kamp rijk.

Wat gebeurt er op zo'n kamp? De dagelijkse inspiratie kwam dit jaar van de kampmoeder, Bea Stolp. Zij gaf iedere ochtend, na het ontbijt, een fijne geestelijke les. Met dat voedsel achter de kiezen kwamen we de dag wel door, en de dagen vereisten heel wat energie. Om maar wat te noemen, meteen op maandag al twee lange wandelingen: één naar het zwembad, één terug naar het kamp. 's Avonds na de gezinsavond een speurtocht, georganiseerd door broeder en zuster Stolp. Helaas was na verloop van tijd het spoor écht zoek. Toen het donker werd en het ook nog eens begon te regenen, namen we de kortste weg

terug naar het kamp, waar we, dat zal duidelijk zijn, uitgeteld onder zeil gingen.

Over slapen gesproken, hoe ging dat?

De stapelbedden waren in trek, was het niet voor het opnieuw verzamelen van kracht, dan wel voor het bijpratens. Ook werden ze ideaal bevonden voor het lezen en schrijven van 'buddy'-briefjes. Wat zijn 'buddy'-briefjes?

Elke jonge vrouw had de opdracht om één ander meisje zich welkom en geliefd te doen voelen op het kamp. De lieve briefjes werden volop gegeven en ontvangen.

Hoe was het eten?

De jonge vrouwen kookten voor zichzelf in kleine groepjes. Elke groep had een eigen menu, geheel anders dan die van de burens. Maar lekker! Want de

jonge vrouwen kunnen koken ...

Werd er nog gewerkt?

Iedere jonge vrouw deed haar uiterste best om aan de vereisten te voldoen nodig waren voor het behalen van het kampeervaardigheidscertificaat. Dat dit streven niet ijdel was, bleek op zaterdag, toen een ieder haar certificaat uitgereikt kreeg.

Hoe was dit alles mogelijk?

Door de fijne inbreng van alle kampeelneemsters, en door de voortreffelijke leiding. Trudie Looyé en Marijke van Damme zijn alles bij elkaar een jaar bezig geweest met de voorbereidingen. Samenwerking en eenzelfde doel voor ogen maakten ook dit kamp tot een onvergetelijk jonge-vrouwenkamp.

Jonge-vrouwenkamp Ring Den Haag

6 - 13 augustus
Verslag: Het JV-presidium

Het grootste kerkelijke kamp uit de geschiedenis van de Ring Den Haag begon op 6 augustus j.l. in Heure in de Belgische Ardennen. Ongeveer 165 jongens en meisjes en leiders begonnen deze week met prachtig weer, dat ook de rest van de week bleef. Eigenlijk waren het twee kampen bij elkaar, elk met hun eigen kampterrein, leiding en staf (zie ook verslag jonge-mannenkamp op blz. 7).

Het thema voor zowel de jongens als de meisjes was "Levende vissen zwemmen tegen de stroom in, dode vissen drijven met de stroom mee." Dit thema was verwezen in veel activiteiten en lessen.

Dit jaar hadden we een computer en een printer mee, waardoor het mogelijk was elke dag een kampkrant uit te geven. Het was tevens een goed communicatiemiddel tussen de twee kampen. De jeugd heeft dankbaar gebruik gemaakt van de mogelijkheid om verslagen en advertenties te plaatsen.

De zaterdag werd gebruikt om het kamp op te zetten, met voor alle vier jaargroepen een apart terrein.

De zondag was geheel aan geestelijke activiteiten gewijd. De jaargroepen hadden hun eigen JV-vergadering, waarna zij de verdere dag samen met de jongens doorbrachten.

Een van de activiteiten voor de eerstejaarsgroep was bergklimmen en abseilen. De meisjes konden kiezen tussen 15 en 40 meter klimmen en abseilen. Het geduld van de klimstaf was eindeloos, de moed en het doorzettingsvermogen van de meisjes bewonderenswaardig, en ze kregen het voor elkaar.

De tweedejaarsgroep was onze kleinste groep. Ze hadden een gezellig terrein met een eigen kampvuurplaats

waar ze dankbaar gebruik van maakten. Ze deden verschillende dingen samen met de derdejaars en de leraren van het jongenskamp, o.a. het kajakken. Deze activiteit is overigens door alle jaargroepen gedaan. Er stond een traject van 20 kilometer op het programma, met twee watervallen.

De derdejaars hebben een bijzondere prestatie geleverd door aan het begin van de week een kabelbaan te bouwen met een lengte van ongeveer 50 meter. Commentaar van een van de meisjes: "Dit is helemaal te gek, je gaat er helemaal van uit je bol!"

De hike van de vierdejaars duurde twee dagen en zij sliepen dan ook twee nachten onder de blote hemel. Een hike lopen in de Ardennen vergt enige kennis van o.a. kaart en kompas. Is deze kennis niet aanwezig, dan loop je kans te verdwalen en is het mogelijk lange tijd niemand tegen te komen. De hike was onder deskundige leiding uitgezet en de meisjes hebben zelf met

kaart en kompas deze hike uitgelopen. De hike vergde nog andere vaardigheden. Zo moesten de meisjes een rivier oversteken zonder dat de spullen nat werden. Met behulp van touw en een brancard lukte dit probleemloos.

Op woensdag was er de traditionele kookwedstrijd, die werd gewonnen door de eerstejaars. De staf is beslist van plan deze wedstrijd volgend jaar weer te houden, want vier toetjes op een dag is niet te versmaden.

De bonte avond op vrijdag was een waar feestje. Halverwege de avond kwamen de jongens erbij, waarna we konden genieten van elkaars zang- en toneeltalenten. Het was een hele ervaring om een kampvuur te houden met ongeveer 200 mensen.

De getuigenisvergadering was een goede afsluiting van een kamp dat ons zoveel plezier had gebracht en waarin we zoveel hadden geleerd over onszelf en onze medekampeersters.

De herinneringen zijn ons dierbaar.

Jonge-mannenkamp Ring Utrecht

23 - 30 juli
Verlag: Henk van Dam

Op het sportveld bij kampeerboerij "De Kasterense Hoeve" konden de jongemannen van de Ring Utrecht zich op zaterdag 23 juli opwarmen voor de vele activiteiten van het zomerkamp 1988. 's Avonds het bekende 'levend stratego' en de stemming zat er weer goed in.

Zondag: een opbouwende priesterschap- en een avondmaalsvergadering, die in het teken stonden van persoonlijk gebed en schriftstudie respectievelijk tot Christus komen. Verder het grote 'ganzebordspel' en een haardvuuravond met film.

Maandag: sportdag met individuele en groepssporten. Er werd erg sportief en hard gestreden om de medailles. Ook weer een geweldige dag zonder wanklanken. Alles was dan ook goed voorbereid.

Dinsdag: vlotten bouwen en vlaggenroof met de vlotten. Door de regen viel het laatste onderdeel echter letterlijk in het (regen)water.

Woensdag: de hike. Paul Uyleman had een STER-hike uitgezet waarbij men moest lopen op kompas. Soms dwars door de rimboe en door sloten. Spannend en zeer vermoeiend, maar een leuke activiteit.

Donderdag: zwemmen, roeien, kanoën en waterfietsen. Dat was natuurlijk 'oorlog'. Geregeld zag je boten op z'n kop of bemanning water hozen. Veel lachen en plezier dus. 's Avonds een spannende dropping waarbij men in het donker op kompas en met opdrachten thuis moest zien te komen.

Vrijdag: een beetje uitslapen, brunchen en daarna gingen de priesters met bejaarden bloemschikken en wandelen. De leraren splitsen op met de diakenen en maakten zich in Boxtel verdienstelijk. Er werden ook brochures over de kerk uitgedeeld, en een

Boek van Mormon.

Zaterdag: een geweldige getuigenisvergadering waarin heel spontaan werd gesproken en waarin de Geest aanwezig was.

Verder werd er elke ochtend 45 minuten besteed aan de onderwerpen: (1) Wat is het doel van het leven.

(2) Vriendschap maken en vergroten.

(3) Is er nog wel een kerk nodig.

(4) Normen kerk - normen maatschappij, hoe ga je er mee om.

(5) Financieel beheer.

Het kamp was een groot succes. De voorbereidingen voor het volgende jaar zijn alweer in volle gang.

Jonge-mannen-kamp Ring Den Haag

6 - 13 augustus

Verslag: Ton van Dam

Het 'scoutkamp' zal voor velen in de herinnering voortleven als een geslaagd experiment. Een experiment in verschillende opzichten.

In de eerste plaats waren er drie verschillende leeftijdsgroepen (diakenen, leraren en priesters) met elk hun eigen leiders en terreinen. Zo'n leeftijdsgroep was dan weer verdeeld in drie of vier patrouilles ter grootte van vijf of zes man. Dit werkte uitstekend, er werd een goede band gekweekt tussen de jongens onderling. De activiteiten, die van zeer hoog niveau waren, werden hierdoor extra gewaardeerd. Daarbij moet gezegd worden dat wij gezegend waren met het mooiste weer van de wereld.

Het jonge-vrouwenkamp op geringe afstand van ons eigen kamp op hetzelfde terrein plaatsens, was het andere experiment. Het grote voordeel hiervan was, dat een aantal activiteiten, zoals kanovaren, avondmaalsvergadering, bonte avond enzovoorts, gezamenlijk konden worden gehouden. Hier werd ook

zichtbaar van genoten! Sommige jongens kregen hangoren en anderen last van overmoedigheid, maar ze vonden het allemaal te gek als ze hun kunsten en kracht konden tonen aan die schone jonkvrouwen aan gindse kant van de heuvel (de jonkvrouwen

lachten dan heel verlegen).

Mijn waardering gaat uit naar de klimploeg. Deze broeders hebben de hele week op de rotsen doorgebracht om een ieder te helpen klimmen en abseilen. Alles werd in het werk gesteld om zelfs de mensen die al hoogtevrees hebben als ze op een krant staan, van veertig (!) meter te laten abseilen. Ik verzeker u, voorwaar geen geringe afstand!

Dat de voortuitgang niet te stuiten is, wordt duidelijk als ik u vertel dat er zelfs een echte computer in het 'crisiscentrum' stond waar elke dag een kakelverse kampkrant uit kwam rollen met nieuws, advertenties, moppen over het thema en volwaardige onzin. Deze krant kan erop bogen door iedereen gelezen te zijn!

Wij zijn grote dank verschuldigd aan degenen die zich ingezet hebben om dit kamp te laten slagen, het is hun gelukt.

JMJV-kamp District Antwerpen

2 - 9 juli

Verslag: Serge & Micha Vandendriessche

Het MJJV-kamp, dat in Zelem-Balen werd gehouden, was tof, ook al zat het weer niet mee. Aan het begin van het kamp kon iedereen met elkaar kennismaken, maar de meeste MJJV'ers kenden elkaar nog wel.

Het thema was 'Bouwen op een rots die Christus is'. De leiding van het kamp was een gedeelde verantwoordelijkheid van volwassenen en jeugd, samen verzorgde men de verschillende activiteiten. Deze werkwijze viel zeer in de smaak en gaf het kamp een heel nieuw imago. Er waren vijf comités van jongeren en volwassenen: projecten, geestelijke noot, sport en

spel, varia en avondprogramma. Daarnaast was er een corveeploeg die ervoor zorgde dat kuisen dit jaar een must en een lust werd.

Op zaterdag was er een dansavond en op zondag een avondmaalsdienst en een haardvuuravond.

De maandag was er een dagtocht naar een pretpark waar we verschillende activiteiten konden doen zoals zwemmen, mini-golf, roeien en watertrappelen.

Dinsdag was er bijna de hele dag sport en spel (voor zover het weer dat toeliet). We deden bosspelen, veldspelen en bouwden pyramides. Die

dag was er ook nog Vlaamse kermis.

Woensdag en donderdag waren gereserveerd voor de hike. Woensdagnacht sliepen we bij een vriendelijke boer in het stro.

Vrijdag stratego, 's avonds kampvuur en sketches.

Zaterdag was het opruimen en kuisen geblazen, waarna we met een mooie getuigenisvergadering het kamp mochten afsluiten. Maar niet voordat we de kookmoeders bedankten voor de hele week lekker eten.

Met tranen in de ogen gingen we naar huis om te wachten op het volgende kamp.

Jonge-alleenstaandenkamp

30 juli - 6 augustus

Verslag: Erik Baaij/Kitty Bastein

Dit jaar was het thema: " ... ook als het moeilijk wordt." Dit thema, dat goed gekozen was omdat iedereen weleens moeilijke momenten doormaakt, werd op zondag en in de themalessen op verschillende gebieden uitgediept, bijvoorbeeld 'waarom beproeven en wat zijn beproevingen?'

Behalve het geestelijke voedsel was ook voor het lichamelijke voedsel goed gezorgd. Zuster Weening en zuster Koens kookten voor ons. Ook als het soms moeilijk werd. Na van hun kookkunst genoten te hebben, was het voor ons verveeën geblazen.

Ook de activiteiten waren heel gevarieerd. Zo zijn we een dagje naar Schiermonnikoog geweest, waar we gefietst en van het mooie weer genoten hebben.

Het dienstbetoenproject was een succes. Een aantal jonge alleenstaanden is in Assen met de

zendingen langs de deuren gegaan. Maar het grootste deel ging naar een instelling voor geestelijk gehandicapten, waar we een paar sketches hebben opgevoerd. Die sloegen aan en sommigen anders ons hadden fans!

We hebben ook gesurft, waarbij de moedigen anders ons de kou trotseerden om het te leren. Anderen bleven in de kleren en huurden zeil- en motorboten.

Verder hebben we veel gewandeld en gesport en het avondspel werd niet vergeten. Ook zijn we naar Westerbork geweest, dat een zwarte bladzijde uit onze geschiedenis vertegenwoordigt. Toch goed om daar als nieuwe generatie bij stil te staan.

Aan het einde van het kamp was er natuurlijk een bonte avond. Velen lieten hun talenten zien, waarbij sommigen de gebeurtenissen van de week onder de loep namen. Na afloop

werd er gedanst, wat de sfeer zeker nog verhoogde.

Op zaterdag werd het kamp afgesloten met een getuigenisvergadering. Zoals het hoort was dit een opbouwende en ook emotionele bezigheid. Door alles wat we samen hadden gemaakt, waren we een grote familie geworden. Mensen die er een beetje buiten vielen, waren erbij betrokken. Bij het afscheid werden er traantjes gelaten, maar we waren moe, of is dit een smoes ...?

We zijn lichamelijk misschien versleten thuis gekomen, maar geestelijk zijn we opgebouwd.

We hopen dat alle jonge alleenstaanden, ook zij die er dit keer niet bij waren, volgend jaar van de partij zullen zijn.

Alleenstaandenkamp

6 - 13 augustus
Verslag: Irene van Hulzen

"Als we vleugels hadden gehad, waren we die laatste dag beslist het kamp uitgevlogen!" Deze uitspraak van een van de alleenstaanden, benadert wellicht het dichtst het gevoel dat deze speciale groep in het hart meedroeg toen de tijd voor afscheid naderde. Een bijzondere kampweek was het inderdaad geweest. En het grote geheim van succes lag in simpel 'delen met elkaar' door ons hele 'zelf' in te zetten voor elkaar. Zo hebben de alleenstaanden een stukje hemel kunnen proeven, een sfeer die gelijk gesteld kon worden aan een tempelweek. Want het waren niet alleen de gezellige activiteiten of de grandioze thema's, maar juist het simpele 'liefde geven' met de Geest van Christus. Dit heeft de groep dichter tot elkaar gebracht. Hoe heerlijk was het zeven dagen uit te trekken om anderen te 'ontdekken' ... en juist daardoor ook jezelf.

De ambiance van Vierhouten - midden in bos en heide - zorgde bij

uitstek voor geestverrijkende ervaringen. Vooral de getuigenisvergadering tussen de bloeiende mede (midden in de week) deed een liefdevolle geest nederdalen. En die geest bleef.

Er was een uitstekend kampthema gekozen: "Wees volmaakt, gelijk uw Vader in de hemelen volmaakt is." Een onderwerp dat tot z'n volste recht is gekomen. En als het niet was door de opbouwende zondagdienst, of de traditionele gezinsavond, dan zeker door de positieve houding van een ieder.

De afwisseling in het programma na de dagelijkse ochtendstudie's, maakten iedere dag om naar uit te kijken. De bloemenshow in kasteel Cannenburg, de hachelijke roeipartij (of was het zwemmen!!), de wandelingen over de uitgestrekte heide, de vrolijke fietstocht, het 'wilde zwijnen zoeken' 's morgens om vijf uur, de dia-avonden over de Hawaii-tempel en Sinai-

woestijn, de voordrachten bij het hoog oplaaide kampvuur, en de fijne zanguitvoering in een herstellingsoord.

Hopelijk dat dit jaar nog een reünie kan plaatsvinden en dat al diegenen die de grandioze zomerweek hebben gemist, alsnog kunnen delen in de vreugde van het 'delen met elkaar' en het gezamenlijke streven naar 'Wees volmaakt, gelijk uw Vader in de hemelen volmaakt is'.

Gegarandeerd dat u rijker thuiskomt, dan dat u uw huis hebt verlaten!

VOOR DE KINDEREN

VOOR DE KINDEREN

November 1988

Perry Merkle

VAN VRIEND

TOT VRIEND

Een interview dat Janet Peterson had met

Ouderling Helio da Rocha Camargo

(uit Brazilië) van het Eerste Quorum der Zeventig.

Mijn voorouders waren geen pioniers die dwars door de Verenigde Staten getrokken zijn," vertelt ouderling Helio Camargo, maar hij en zijn vrouw waren de eersten in hun familie die lid van de kerk werden; daardoor voelen zij zich toch ook een beetje pionier.

31 Jaar geleden werden zij gedoopt. In die tijd was er in Brazilië maar één zendingsgebied. En in de stad waar zij toen woonden, Sao Paulo, was er maar één gemeente. Er zijn nu 56 ringen en tien zendingsgebieden in Brazilië. „De kerk in Brazilië groeit heel snel," vertelt ouderling Camargo, „zelfs de leden staan er verbaasd van."

Ouderling Camargo werd in Resende geboren, een stad in de staat Rio de Janeiro, als jongste van vier kinderen. Bijna alle Brazilianen zijn katholiek, maar zijn familie was protestant.

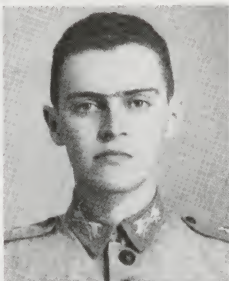
„Mijn ouders probeerden te doen wat onze Hemelse Vader en Jezus Christus hun leerden en wat zij in de Bijbel lazen. En zij leerden hun kinderen om van hun Hemelse Vader te houden, als een keurig christen te leven, de sabbatdag heilig te houden en in de Bijbel te lezen. Toen ik het evangelie begon te bestuderen en naar de vergaderingen van de kerk ging, was veel van wat ik hoorde me al vertrouwd."

Ouderling Camargo kwam op een vreemde manier tot de kerk. Hij zegt dat „de zendingen nooit

bij mij aangeklopt hebben". Toen hij een tijd officier in het leger geweest was, besloot hij dominee te worden. Daarvoor ging hij drie jaar naar een seminarie van de methodisten.

In een van de lessen besprak de leraar het geloof en de leer van een aantal christelijke kerken. Ik weet

twee zendelingen om uit te leggen wat mormonisme was. Dat was het begin. Ik ging van het seminarie af, bestudeerde zo'n acht maanden het evangelie en werd toen met mijn vrouw en vijf kinderen gedoopt. Kort na onze doop werd er nog een kind geboren."

Behalve ouderling Camargo gingen er nog twee klasgenoten van het seminarie af en ook zij werden lid van de kerk. Ze zijn alle drie ringpresident en zendingspresident geweest.

Ouderling Camargo en zijn vrouw waren inderdaad pioniers, en het leven van hun kinderen verliep daardoor heel anders dan het hunne. „We hebben vijf jongens en een meisje grootgebracht,” vertelt hij, „maar één jongen zijn we door een auto-ongeluk kwijtgeraakt. De anderen zijn allemaal in de tempel getrouwd en dienen nu als trouwe leid(st)ers in de kerk. We hebben tot nu toe veertien kleinkinderen.”

„Ik zie graag dat alles ordelijk verloopt. Daarom wilde ik vroeger waarschijnlijk officier worden in het leger. Ik geloof dat gehoorzaamheid heel

nog dat ik hem vragen stelde over de mormonen; hij antwoordde dat hij er niet eens zeker van was of de mormonen wel christelijk waren. 'Ik denk het wel,' zei ik, 'want de naam van hun kerk is De Kerk van Jezus Christus van nog wat,' de rest was ik vergeten.

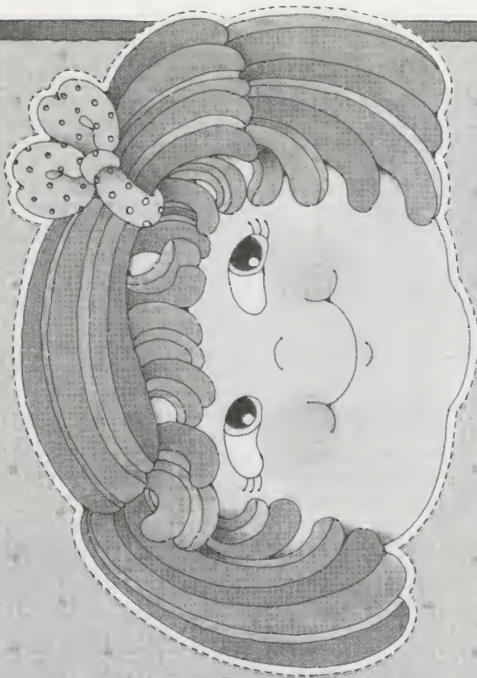
„De leraar zei toen tegen mij: 'Waarom zoek je niet uit of er mormonen in Sao Paulo zijn, dan kunnen we een van hun dominee's uitnodigen om hier wat over hun geloof te komen vertellen.' Dus ging ik naar het zendingskantoor in Sao Paulo en sprak met de zendingspresident. Die stuurde

belangrijk is. Om vooruitgang te kunnen maken moeten we gehoorzaam zijn.

„Soms begrijpen we niet precies waarom de Heer iets van ons verlangt, maar ook dan kunnen we gehoorzamen, omdat we weten dat Hij ons goed kent en van ons houdt. Zonder gehoorzaamheid kunnen we nooit gelukkig worden, hier niet en in de eeuwigheid niet.

„Ik zou de kinderen in de kerk graag aan willen sporen hun ouders en hun leiders te vertrouwen, van hen te houden en hen te gehoorzamen, want zij houden ook van jou en zij weten wat goed voor je is. Zo zul je het eeuwige leven bereiken.” □

WEET WIE JE BENT

Participatieperiode

*Ik, Nephi, uit eerbare ouders
geboren en daarom enigermate
in al de geleerdheid van mijn
vader onderwezen (1 Nephi 1:1).*

Pat Graham

Je bent een kind van God en je bent heel anders dan al zijn andere kinderen. Dat je anders bent, betekent soms dat je dapper moet zijn en je geloof moet verdedigen, zonder hulp van anderen. Dat overkwam Lehi, Nephi, Ammon en andere mensen uit het Boek van Mormon ook heel vaak, en dan wilden zij hun leven voor hun geloof geven. Zij wisten dat ze kinderen van God waren en dat ze een grote en heel belangrijke opdracht moesten vervullen. God vindt jou heel kostbaar en als je dat beseft, helpt dat jou om goede dingen te doen, belangrijke dingen die *alleen jij* kunt doen.

Aanwijzingen

1. Plak de gezichten op dik papier; kleur ze, knip ze uit en plak ze op een stokje of een potlood.
2. Geef ieder in het gezin een gezicht dat op het hunne lijkt; als dat in het gedichtje genoemd wordt, steken ze het omhoog.
3. Praat over dingen waarin je op elkaar lijkt en waarin je heel anders bent dan de rest van het gezin.

Ieder kind is kostbaar

Sommige gezichtjes zijn rond,
Sommige zijn lang,
Sommige gezichtjes hebben sproeten,
Andere een kuiltje in de wang.
Gezichtjes van kind'ren,
Geen twee dezelfde erbij.
Maar elk kind is kostbaar:
er is maar één jij.

DE WOORDEN VAN EE

Dick Brown

VRIENDEN MAKEN

Als kind kan ik nog
even mijn fantasie laten
zweven op de wind:
Duikelen in hoge vlucht,
zwemmen op de zee,
spelen in de blauwe lucht.
Dromend doe ik mee.

Ana Carolina Assed uit Sao Paulo in Brazilië kan heel goed gedichten schrijven en ze wordt er beroemd door in haar land. Haar eerste gedichtenbundel, *Spiegel*, werd in oktober 1987 uitgegeven. Ze was toen pas elf jaar.

Ze hield al van boeken toen ze nog maar een kleuter was. Voor ze naar bed ging, moesten haar ouders haar elke avond voorlezen. Toen ze vijf was, leerde ze zichzelf lezen en schrijven. Al gauw begon ze te rijmen: „Ik draagt die op aan mensen van wie ze houdt. Ana Carolina merkt dat hoe ouder ze wordt, hoe beter ze kan dichten.

Ze werd in maart 1976 geboren in Ribeirao Preto in de staat Sao Paulo en ze is een dochter van Jose Roberto Assed en Ana Maria Assed. Haar vader is elektrotechnicus en haar moeder lerares. Ze heeft een broer die Arthur Robert heet en die is ouder dan zij; ze heeft ook twee jongere zusjes, Mariana en Laura Helena. Het gezin is zes jaar geleden lid geworden van de kerk en ze zijn blij dat ze in de tempel voor eeuwig aan elkaar verzegeld zijn. Er bestaat een hechte band in het gezin en ze houden allemaal van lezen, muziek, schilderen en beeldhouwen.

Ana Carolina kan heel goed leren; ze houdt vooral van Braziliaanse letterkunde en vindt mo-

N JONG DICHTERESJE

derne en oude Franse schrijvers ook erg leuk. Ze heeft de standaardwerken van de kerk gelezen en beseft dat ze de Schriften altijd moet blijven bestuderen en ernaar leven.

„Ik kijk bijna nooit televisie,“ vertelt Ana Carolina, „het ligt eraan wat er komt. Ik doe liever iets anders.“ Behalve boeken lezen en gedichten schrijven wil ze Engels leren en speelt ze graag piano en toneel. Ook vindt ze mensen leuk. Als tijdverdrijf praat ze graag met haar opa over wat er gebeurde in het begin van deze eeuw. Ook vindt ze het fijn als het zondag is, want dan kan ze met haar vriendinnen meedoen aan de activiteiten in de kerk.

Dit bijzondere meisje weet hoe ze iedere minuut van haar drukke leventje goed kan gebruiken. Ze is veel wijzer dan je van iemand van twaalf zou verwachten. Lees het volgende gedichtje maar, dat ze „Tijd“ genoemd heeft.:

De tijd vliegt,
't is echt waar!
Snel, heel snel
moeten we leven
wat er ook gebeurt.
Leef goed,
heel, heel goed.
Elke minuut verprutst,
geloof me maar,
komt nooit meer terug.
*Alleen maar leven om
te leven,
dan gaat je beurt voorbij.*
Als je haar vraagt of ze plan-

nen en dromen voor de toekomst heeft, zegt ze: „Ja, een heleboel. Een ervan, en dat is m'n grootste wens, is om Carlos Drummond de Andrade te ontmoeten (een beroemde Braziliaanse dichter), en een andere wens is - misschien vind je het gek - om mijn eigen slaapkamer te hebben (nu slaapt zij met haar zusjes op een kamer).“

Waar is ze het meeste bang voor? Dat ze geen antwoord kan geven op vragen die haar gesteld worden.

Sinds haar bundel *Spiegel* uitgekomen is, is Ana Carolina op de televisie geweest, zijn er stukjes over haar in kranten en tijdschriften verschenen en heeft ze urenlang handtekeningen moeten zetten. Ze wordt vergeleken met diverse beroemde Braziliaanse dichters die ook in hun jeugd begonnen te schrijven. Haar ouders maken zich wel wat zorgen over dit plotselinge succes. Hoe denkt Ana Carolina zelf over beroemd zijn? „Mijn leven verandert er maar heel weinig door,“ zegt ze vol zelfvertrouwen.

Diane Brinkman

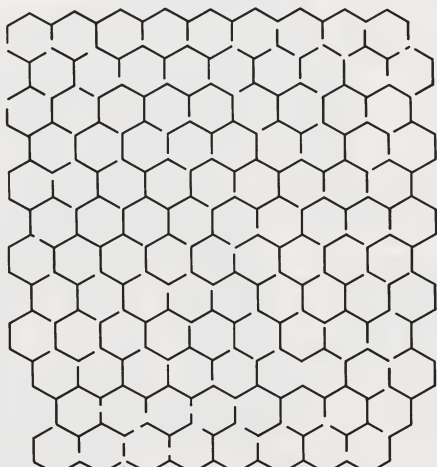
DE WERELD

Vaak
denk ik na . . .
en verbaas ik me . . .
In deze wereld
beneden
vol pijn en verdriet . . .
er is altijd een morgen . . .
kinderspel in de sneeuw
hemelsblauwe lucht
en vlinders
hoop en fantasie,
liefde en herinnering. □

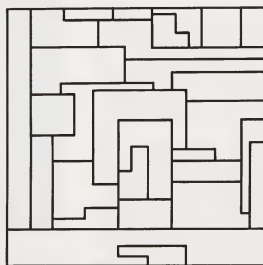
VOOR DE GRAP

PUZZELS

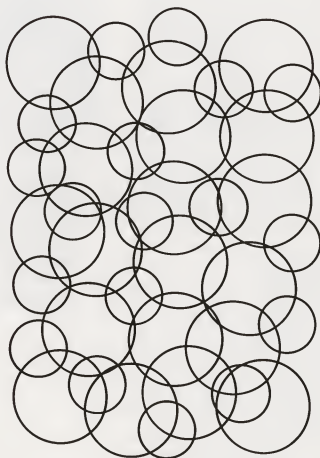
Rich Latta

Kun je de weg vinden door de honingraat?

Hoeveel vierkantjes en
rechthoeken tel je?

Hoeveel grote en hoeveel
kleine cirkels zitten er in het
eerste plaatje?

[Antwoorden: 1. Er zijn 19 grote en 18 kleine cirkels. 2. Er zijn 24 vierkanten en rechthoeken.]

Denk aan de

Europese literaire wedstrijd 1988

Insturen voor 31 december 1988

Adreswijziging

De correspondentie voor de Ring Utrecht, Majo van der Put, is verhuisd. Haar nieuwe adres is:

J.D. van Poldersveldweg 12
6574 AV UBBERGEN
Tel. 080-240929

Van het distributiecentrum in Friedrichsdorf:

Vanaf 1 oktober 1988 zijn de openingstijden van het distributiecentrum in Friedrichsdorf als volgt:

Maandag	13.00 - 17.30 uur
Dinsdag - vrijdag	08.00 - 16.30 uur
Zaterdag	07.30 - 11.00 uur

Uitzonderingen:

Woensdag 16 november 1988	Gesloten
Donderdag 15 december 1988	's Middags gesloten
Maandag 19 december 1988 - zondag 1 januari 1989	Gesloten

U moet weten dat ...

Kerknieuws onder het kopje **Leden in Europa** voortaan ruime aandacht zal besteden aan het Europese kerkgebeuren. Blz. 13-19 van dit nummer van *Kerknieuws* bevatten artikelen van en over leden van de kerk in Europa.

Materiaal voor de mediatheek

**Welzijns-
beginselen**
in ons leven toepassen

Video: Welzijnsbeginselen in ons leven toepassen (VPVV 174A DU)

Deze video geeft aan de hand van praktijkvoorbeelden en uitspraken van algemene autoriteiten aan welke plaats de welzijnszorg van de kerk in ons leven inneemt.

Video is uitgestuurd aan alle ringen; momenteel geen extra exemplaren beschikbaar.

Diaklankbeeld: De doop, een belofte om Jezus te volgen (VV OF 3277 DU)

Dit diaklankbeeld, bestemd voor het jeugdwerk en voor onderwijs thuis, laat zien hoe een zevenjarige jongen zich op de doop voorbereidt.

Wat u van De Ster vindt ...

De afgelopen maanden heeft de redactie van De Ster de lezers verzocht in ongeveer 200 woorden te vertellen wat zij van het tijdschrift vinden. Uit de reacties die wij ontvangen hebben, leek ons het volgende voor u interessant:

"Op *De Ster* geabonneerd te zijn ervaar ik als een voorrecht, waarbij ik me ervan bewust ben dat in meerdere opzichten mij veel geschonken wordt. Je hoeft geen rekenwonder te zijn om te beseffen dat de totaalkosten van dit blad de (financiële) baten te boven gaan; de rijke geestelijke opbrengst doet de balans echter toch definitief de goede kant op slaan.

"De voortreffelijke vormgeving is indrukwekkend (...)

"*De Ster* werkt voor mij als een sextant; ik bepaal ermee wat de positie is van mijn persoonlijke ontwikkeling t.o.v. de waarden van het evangelie van Jezus Christus.

Als kanttkening zou ik willen vermelden dat het goed zou zijn dat er ook wat meer beschouwelijke artikelen van leden uit Nederland en België zouden worden opgenomen.

Heel belangrijk lijkt het mij tenslotte als de redactie en de lezers er samen aan werken een plaats in te ruimen voor ervaringen die wat meer aansluiten bij de positieve waarden van ons cultureel erfgoed, zodat *De Ster* haar licht nog beter dan voorheen kan laten schijnen over deze Lage Landen."

R.J.W. Poort, Zevenaar

"Elke nieuwe *Ster* brengt tranen, die meer bevatten dan welke 200 woorden ook."

G. Diender, Den Haag

"Wat betreft punt 1, heeft het mijn geloof als lid van de kerk gesterkt: Ja, *De Ster* heeft mij op weg geholpen in de standaardwerken, waaronder de Bijbel.

" (...) Wat betreft het op de hoogte houden van belangrijke en actuele gebeurtenissen in de kerk, gaat het de goede kant op, en volgt het de weg die 'Horizon' aangaf.

" (...) het tijdschrift bevat voor elk wat wils."

C. van Ree, Utrecht

"Ik ben geen lid van de kerk; ik ben katholiek opgevoed en zoals zovelen heb ik de kerk en het geloof (dit was voor mij één) sterk in twijfel getrokken tijdens mijn tienerjaren.

"(...) Via mijn broer in Canada, die nu ongeveer twaalf jaar lid is van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is ons hele gezin in contact gekomen met dit geloof (...) Na een tijdje wilden mijn ouders meer weten over de kerk waar hun zoon lid van was. Via hem zijn ze toen begonnen met een abonnement op *De Ster*.

"Na het overlijden van mijn vader (nu acht jaar geleden) ben ik ook begonnen met het lezen van *De Ster*. Na zo'n groot verlies viel ik in een gat. Ik had zoveel vragen zoals: zie ik mijn vader nog eens terug; wat is het nut om hier op aarde te zijn (...) Het boek van Legrand Richards, *Een wonderbaar werk en een wonder*, opende nieuwe gedachten en wegen voor mij, maar dit deed ook *De Ster*.

"Het lezen van *De Ster* valt voor mij uiteen in drie periodes:

"*Beginperiode*: Aan de ene kant las ik heel kritisch en was erg op m'n hoede. Aan de andere kant had ik een enorme behoefte aan levensverhalen van anderen. Ze gaven me moed om door te gaan als ik in de put zat. Want na het lezen van zo'n verhaal realiseerde ik me dat ik het helemaal nog niet zo slecht had. De verslagen van de conferentie vond ik moeilijk, niet pakkend en niet altijd even begrijpelijk.

"*Middenperiode*: Mijn man werd uitgezonden naar Afrika en we hebben er vier jaar gewoond. We hebben daar beiden veel gelezen in de Bijbel, het Boek van Mormon enzovoorts, maar ook in *De Ster*. Ik verslond *De Ster*. De verhalen waren nog steeds leerzaam voor me en ik putte er kracht en energie uit. Het lezen van de conferentieverlagen bleef hetzelfde.

"*Nu*: "Terug uit Afrika (...) hebben we anderhalf jaar in Rijswijk gewoond en ruim een jaar contact gehad met de kerk in Den Haag. Nu konden we onze vragen direct stellen, de kerk leefde meer, zo ook het waarom van de dingen, de autoriteiten van de kerk enzovoorts (...)

"Nog steeds vind ik het fijn om *De Ster* te lezen. De verhalen zijn nog steeds leerzaam (...) De verslagen van de conferenties zijn nu veel gemakkelijker te lezen en ze zijn voor mij nu ook boeiend en leerzaam geworden.

"Ik zou dit blad niet willen missen."

Alja Schuur-Wolfs, Born

Het ontbrekende kind

Gunnel Hedberg

"Laten we de noordelijke route nemen," zei ik tegen mijn man, die onze wagen inlaadde. Deze 'noordelijke route' vertegenwoordigde iets bijzonders voor ons: hij voerde door het deel van Zweden waar mijn mans voorouders vandaan kwamen.

In de warmte van de auto begon ik na te denken over een schijnbaar onoplosbaar probleem in onze familie-geschiedenis. Volgens onze familie-verslagen kwam mijn mans grootvader uit de parochie Bred en was hij enig kind; maar op de een of andere manier had ik altijd het gevoel dat er een of meer kinderen ontbraken. Maar in de archieven had ik niets gevonden dat mijn vermoeden bevestigde.

Mijn man moet dezelfde overpeinzings gehad hebben, want plotseling zei hij: "Zullen we kijken of we Bred kunnen vinden?" Goed idee, maar hoe konden we in hemelsnaam een gehucht vinden dat zich overal in een straal van vijftig kilometer kon bevinden? We hadden geen idee waar we heen moesten.

"Laten we deze afslag nemen," stelde ik voor toen we voorbij een bord kwamen. We gingen de snelweg af en kwamen op een provinciale weg terecht, die zich langs groepen rode huisjes en met sneeuw bekapte bomen voortslingerde. We reden van het ene gehucht naar het andere, bij elke splitsing lieten we ons door ons gevoel leiden. Ik werd steeds enthousiaster, maar na ongeveer 45 minuten zei mijn man: "Zouden we het niet 's aan iemand vragen?" Instemmend knikte ik, maar het probleem was dat we het aan niemand konden vragen. De ijzige wind hield iedereen binnen. "Bij de volgende splitsing staat Bred aangegeven, let maar eens op," zei ik.

Bij de volgende splitsing stond er een geel bord met "Bred 2 km". We waren door het dulle heen. Zonder

problemen vonden we het bevolkings-bureautje. Een vrouw in een tot op de draad versleten trui deed open.

"Neemt u mij niet kwalijk," zei ik, "maar zou het mogelijk zijn om een paar kerkelijke archieven in te zien? We hebben maar een paar minuten nodig."

"Nee," antwoordde ze bot, "u moet eerst een afspraak maken. Ik kan niet altijd open zijn." Ze rilde van de kou.

"We wilden al jaren dit plaatsje opzoeken, maar het kwam er nooit van," zei mijn man in een poging haar hart te verzachten.

"Dan heeft u genoeg tijd gehad om een afspraak te maken," zei ze triomfantelijk, de kier kleiner makend. "Ik ben net met het eten bezig, en het is trouwens m'n vrije dag."

We stonden op het punt het op te geven en weer weg te gaan, toen ze plotseling de deur opendeed en zei: "Nou, goed dan, kom maar even binnen." In stilte bad ik dat 'even' lang genoeg zou zijn om te vinden wat we zochten.

In het stoffige archief nam ze een dik boekwerk van de plank. Ik pakte m'n notitieblok waar de naam van de boerderij van mijn mans grootvader op stond. "Deze boeken hadden eigenlijk naar het centraal archief gestuurd moeten worden, maar we mochten ze nog een paar jaar houden," zei ze terwijl ze in een hoek ging zitten, zo ver mogelijk bij ons vandaan. Het was duidelijk dat ze niet van plan was ons die boeken te laten vasthouden.

"Hier heb ik het," zei ze en ratelde de namen en geboortedatum op. Twee keer moesten we haar vragen de informatie te herhalen. Maar er zaten

geen nieuwe namen bij. Had ik het dan toch bij het verkeerde eind? Noch mijn man, noch ik wilden haar vragen het een vierde keer voor te lezen. Ik was vreselijk gefrustreerd dat ik niet zelf mocht lezen. Waarom had ik toch steeds dat gevoel dat er iets ontbrak? Waarom kwam die gedachte steeds terug? Bedrukt deed ik m'n notitieblok weer in m'n tas.

Plotseling zei ze: "Hé, dat is interessant. Ze zijn in oktober verhuisd. In oktober was er altijd een week dat boeren naar werk zochten," legde ze uit. "Aha, hij is verhuisd naar bladzijde 225! Interessant."

We staarden naar haar vingers die snel de bladzijden omsloegen. Nu begon het voor haar te leven. "Arm ding," zei ze, "jong gestorven. Kijk: Anna Josefina, geboren 12 december, overleden 26 december."

Anna Josefina - het ontbrekende kind!

De vrouw deed nu anders. Ze leek even ontroerd door het lot van dit kleine meisje als wij. Ze keek de doopboeken door, maar vond niets van Anna Josefina.

"Daarom vond u niets op het centraal archief. Ze was vergeten. Een dood kind, kon hun wat schelen. De priester zal het wel druk hebben gehad, met kerst en zo..."

Ze deed het boek terug op de plank en liep met ons mee naar de deur. Ze wuifde zelfs nog naar ons toen we instapten.

Maar volgende keer een afspraak maken, hoor!" riep ze.

Gunnel Hedberg woont in Gotenburg, Zweden.

Brevet gehaald, geloof verkregen

Dieter Uchtdorf was een jonge piloot in opleiding in Texas, toen hij een keerpunt in zowel zijn carrière als de kerk bereikte.

Sterke leiders staken hem de hand toe en gaven hem de begeleiding en aanmoediging die hij nodig had om zowel zijn geloof te vinden als zijn vliegbrevet te halen. Sinds die tijd is zijn leven een lange stijvlucht.

Nu is hij gezagvoerder en plaatsvervangend hoofd van de vliegdiens bij de Lufthansa, en is verantwoordelijk voor de bemanning en vele andere zaken bij deze internationale luchtvaartmaatschappij. Ook is hij president van de Ring Frankfurt Duitsland.

President Uchtdorf, 47, die zowel binnen als buiten de kerk bekend staat om zijn oog voor detail, zegt dat deze taken elkaar aanvullen. "Mijn hele maatschappelijke loopbaan heeft mij voorbereid op de roepingen die ik heb ontvangen. Zonder de kerk had ik nooit mijn brevet gehaald. Zonder de een had ik in de ander niet kunnen slagen."

In 1965 trad hij in dienst bij de Lufthansa, waar hij in 1970 tot gezagvoerder werd gepromoveerd. In 1972 werd hij chef-vlieger op de Boeing 737, om in 1975 hoofd van het opleidingsinstituut voor piloten te worden in Phoenix (Arizona). In 1978 werd hij hoofd korps vliegers en in 1985 plaatsvervangend hoofd van de vliegdiens. In dat jaar werd hij ook geroepen als ringpresident.

De bijna twee meter lange, donkerharige leider geniet nog volop van het vliegen, momenteel op de Boeing 747, na jaren op de DC-10 gevlogen te hebben. "Ik vind het heerlijk om te vliegen," zegt hij, "het is de bestbetaalde hobby die je je maar kunt wensen."

Als plaatsvervangend hoofd van de vliegdiens is veiligheid zijn eerste

zorg, dan het comfort van de passagiers, en dan een goede bedrijfsvoering. Zijn budget is kolossaal. Vorig jaar was alleen al met de maaltijden aan boord 600 miljoen mark gemeoid.

Hij zegt dat de directeuren van het bedrijf op de hoogte zijn van zijn kerkelijke activiteiten. De kerk heeft een goede indruk op hen gemaakt, vooral de invloed die zij op de jeugd heeft. "De jeugd is een belangrijke steunpilaar van de kerk," zegt president Uchtdorf. "Onze jeugd moet erop voorbereid worden om heel open over de kerk te praten. Onder niet-leden vol ik een sterke hang naar waarheid."

President Uchtdorf bracht zijn jeugd door in een kleine gemeente in de moeilijke jaren na de Tweede Wereldoorlog. Zijn grootmoeder kwam in contact met de kerk door een lid met wie zij tijdens de oorlog in de rij stond voor de winkels. De rij was lang, en er was genoeg tijd om te praten. Later werd ze lid, met haar dochter en

schoonzoons en hun kinderen. Dieter was toen 5, de jongste van de vier kinderen.

Toen hij dertien was, werd er nog een gezin lid van de kerk. Hun dochter, Harriet Reich, en hij leerden samen dansen.

Hij was altijd het liefst bij haar. "Ze is wonderschoon," zegt hij, "alle jongens liepen achter haar aan."

Maar eerst zag ze hem niet staan. Toen Dieter op zijn achttiende het voortgezet onderwijs afrondde, besloot hij bij de Duitse luchtmacht te gaan en piloot te worden. In die tijd hadden de Duitsers geen trainingscentra, alle piloten werden in Amerika opgeleid. Dieter kreeg opdracht naar Big Springs (Texas) te gaan. Voor zijn vertrek kreeg hij een zegen van ouderling Theodore M. Burton van het Eerste Quorum der Zeventig, toen president van het Zendingsgebied Europa. "Hij zei me voorzichtig te zijn, en gaf mij ook een geweldige zegen," zegt president Uchtdorf.

Mijn hele maatschappelijke loopbaan heeft mij voorbereid op de roepingen die ik heb ontvangen. Zonder de kerk had ik nooit mijn brevet gehaald. Zonder de een had ik in de ander niet kunnen slagen.

Leden in Europa

President Uchtdorf in de cockpit van een Boeing 747 van de Lufthansa: "Eerst de veiligheid, dan het comfort van de passagiers, dan een goede bedrijfsvoering."

De jongeman arriveerde in Texas en begon daar aan "een van de belangrijkste fases van mijn leven." Hij werd opgenomen in een kleine gemeente die "mij sterk betrok bij het kerkelijke leven. Daar kreeg ik een sterk getuigenis." Twee jaar later keerde hij als gediplomeerd piloot naar Duitsland terug.

"Toen ik terugkwam, bleek dat Harriet nog steeds vrijgezel was. Ze was stomverbaasd dat ik nog normaal Duits sprak."

Zuster Uchtdorf herinnert zich nog hoe ze schrok toen ze hem zag. "Hij had stekeltjes en droeg een spijkerbroek en tennissoenen. 'O nee,' dacht ik, 'hij ziet eruit als een Amerikaan!'"

"Maar hij was een man geworden. Plotseling voelde ik me heel sterk tot hem aangetrokken."

Ze trouwden in 1962 in de Zwitserse tempel. Ze hebben een dochter, Antje, die in Provo (Utah) woont, en een zoon, Guido.

Twaalf jaar na zijn huwelijk werd president Uchtdorf hoofd van het opleidingsinstituut van de Lufthansa. De school werd in Phoenix (Arizona) gevestigd vanwege het bestendige, goede weer en het beperkte luchtverkeer. Hij ging weer naar Amerika, ditmaal met zijn gezin. Ze bleven er drie jaar.

Na hun terugkeer naar Duitsland in 1978 vond de familie Uchtdorf een huis vlakbij de kerk. "Dat was heel goed, de kinderen konden alle activiteiten bijwonen," zegt president Uchtdorf.

In zekere zin weerspiegelt de familie Uchtdorf de vooruitgang van de kerk in Duitsland. Het gezin heeft het ver geschopt sinds grootmoeder over het evangelie hoorde toen ze tijdens de oorlog in de rij stond voor een winkel.

*John L. Hart
Church News*

Leden in Europa

Het staat me bij als de dag van gisteren. Ik was wakker geworden door het zachte tikken van de regen tegen het raam, en ik staarde in de donkere schaduwen in de kamer, me afvragend hoe lang ik kon blijven liggen voor mijn schuldeboel me in beweging zou zetten.

Ik hoorde een zware ademhaling aan het andere eind van de kamer, en keek naar mijn zendelingcollega, die nog vast sliep. We waren al drie weken samen en toch waren we volkomen vreemdelingen voor elkaar; ik zag ook geen mogelijkheid en voelde geen verlangen om daar iets aan te doen. Het zendingsleven was anders dan ik had gedacht, ik wilde zo snel mogelijk weer naar huis, naar de veilige geborgenheid van een vertrouwde omgeving, van gezinsleden en vrienden.

Ik vroeg me af waarom mijn Hemelse Vader wilde dat ik op zending ging. Voor mij had het nooit gehoeven, maar ik kon het gevoel niet ontkennen dat ik had toen de bisschop mij in zijn kantoor vroeg en voorstelde dat ik een aanvraag voor een zending instuurde. Nou zat ik hier, in een vreemd land, met een meisje dat ik niet eens kende, met nauwelijks genoeg puf om de dag door te komen.

Het schrille gerinkel van de wekker verstoort vreed mijn overpeinzingen, en terwijl mijn hand zich uitstrekte om het geluid te smoren, klonk er een gekreun uit het andere bed; mijn collega trok de dekens verder over haar hoofd. Stil stapte ik mijn warme bed uit en liep door de duisternis naar de keuken. Zonder het licht aan te doen ging ik op een van de

houten stoeltjes zitten, met mijn gezicht naar het fornuis. Mijn aandacht werd onmiddellijk getrokken door de verlichte klok die stoutmoedig verkondigde dat het kwart over zes was. De wereld, zo bedacht ik me, sliep nog. Ik steunde met mijn ellebogen op de tafel en met mijn kin op mijn handpalmen, toen ik ineens merkte dat mijn ogen vochtig werden en er een traan langs mijn wang rolde. Ik schrok van die plotselinge opwelling, ging met een schok rechtop zitten en veegde met de rug van mijn hand bruis mijn wang droog.

Ik vroeg me af hoelang nog ik de schijn kon ophouden. Was het eerlijk om anderen zo tegen mij op te laten kijken, terwijl ik eigenlijk veel liever thuis was dan op zending? Ik kon het natuurlijk nooit opgeven. Ik wist dat er veel mensen waren die, terecht of onterecht, in mij een voorbeeld zagen, en als ik nou naar huis ging zou ik hen verschrikkelijk teleurstellen - mijn ouders, mijn vrienden, en misschien vooral mezelf. Nee, naar huis gaan behoorde geheel niet tot de mogelijkheden. Ik moest glimlachen om de ironie van de situatie: datgene wat mij naar huis deed verlangen, hield mij juist hier.

Ik ging terug naar de slaapkamer en zei iets tegen zuster Smith, die moeizaam uit bed klom en iets onverstaanbaars mompelde

over de kou. Plichtmatig baden we en klommen toen weer in bed voor onze persoonlijke studie. De lakens voelden warm en uitnodigend aan en snel trok ik ze tot mijn kin op om te proberen de warmte terug te krijgen die ik had verloren.

Om half negen ging ik douchen terwijl zuster Smith het ontbijt klaarmaakte. Ik probeerde na te denken over wat we in de Schriften hadden gelezen, maar mijn geest weigerde zich te concentreren op iets, tot ik uiteindelijk toefaan aan het doelloze dagdromen dat de laatste tijd mijn gedachtenwereld zo schieen te vullen.

Tijdens de 35 minuten durende wandeling naar ons werkgebied las ik een paar tekstkaartjes die ik had gemaakt, in een poging me op meer geestelijke zaken te richten. Steeds las ik de regels door, maar ik voelde me niet op mijn gemak, verward, ik was er gewoon niet bij.

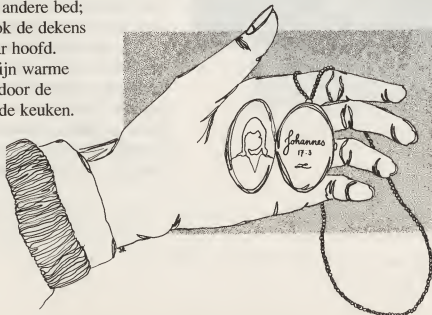
Zoals gewoonlijk gingen de ochtenduren teregend langzaam voorbij, met alleen af en toe een drukke huisvrouw die opeendeed, en wij amuseerden ons met grappige herinneringen aan ons zendingsleven.

Het was avond toen we bij die deur kwamen. Er stonden zes huizen op een rij, en afgezien van de kleur verf op het houtwerk zagen ze er allemaal hetzelfde uit. Ik had geen reden om aan te nemen dat er achter die deur iemand woonde die mijn hele zending zou veranderen, en uiteindelijk mijn leven.

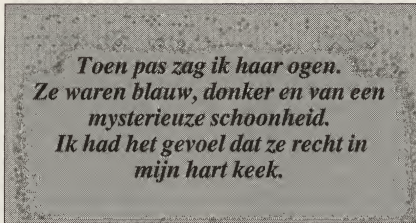
Zuster Smith voerde het woord toen de oude vrouw aan de deur kwam, wat mij enkele ogenblikken gaf om haar voorkomen in mij op te nemen. Ze was klein, nauwelijks een meter vijftig lang, en ik schatte haar achter in de zeventig. Haar halflange haar was wit en van haar voorhoofd weggekamd. Haar trekken waren door de ouderdom gegroefd en de rimpels rond

Het waarom

Pauline Isaksen

Illustratie: Jacqueline Heijdemann

haar ogen en mond toonden aan dat ze vaak lachte.

Zuster Smith was klaar met haar betoog en eerst dacht ik dat de oude vrouw haar niet verstaan had, omdat ze, in gedachten verzonken, recht voor zich uit staarde. Ze wendde zich langzaam en doelbewust tot mij en keek me aan. Toen pas zag ik haar ogen. Ze waren blauw, donker en van een mysterieuze schoonheid, en ik had het gevoel dat ze recht in mijn hart keek. Ze zou vaak zo naar me kijken en op die manier meer overbrengen dan met woorden mogelijk was. Ze zei niets maar draaide zich langzaam om en gebarde ons binnen te komen. Zuster Smith keek naar mij en haalde verbaasd de wenkbrauwen op. Ik beantwoorde haar blik met een schouderophaal en we stapten behoedzaam naar binnen.

De kamer was eenvoudig maar smaakvol ingericht, met een keur aan antieke en moderne meubels. De herinneringen aan haar verleden hingen ingelijst aan elke muur.

Tijdens ons gesprek raakte ik onder de indruk van haar antwoorden, het was duidelijk dat ze nog zeer helder van geest was. Op een geschikt moment gaf ik mijn getuigenis van de goddelijke zending van Jezus Christus en verklaarde onverschrokken (zoals ik al vele keren had gedaan) dat ik wist dat Hij de Zoon van God was. Ze kneep haar ogen iets dicht en kreeg weer die uitdrukking op haar gezicht,

alsof ze de diepten van mijn ziel kon peilen. Er liep een rilling over m'n rug toen ze me kalm vroeg of ik echt wist dat Jezus Christus de Zoon van God was.

Bedreigd en aangevallen antwoordde ik abrupt dat ik natuurlijk wist dat Hij de Zoon van God was. De sfeer was te snijden; zuster Smith verbrak nerveus de strakke stilte met een opmerking over het meubilair, wat het gewenste ontspannende effect had. Ik wilde heel graag mijn gevoelens duidelijker onder woorden brengen, maar de oude vrouw keek nu naar zuster Smith en de kans was voorbij. In gedachten mopperde ik op mezelf en ik beet op m'n lip. We maakten een afspraak voor een volgend bezoek en spraken een gebed uit.

De rest van die avond staat me niet meer bij. Ik kon alleen nog maar denken aan haar priemende blauwe ogen en die tartende vraag. Die nacht dacht ik in bed na over mijn getuigenis van Jezus Christus, en met een schok besefte ik dat ik niet echt wist dat Hij de Zoon van God was. Die gedachte maakte me bang en depressief. Ik begroef mijn hoofd in mijn kussen en streed tegen boze en gefrustreerde tranen. Ik probeerde een steeds groter wordende brok in mijn keel weg te slikken, tot ik mijn opgekropte emoties niet langer de baas kon en de snikken zich een weg naar buiten baanden, eerst langzaam, toen steeds heftiger tot ze een climax bereikten en wegebden. Die nacht

hulde ik mij in slaap, voor het eerst sinds mijn jeugd.

Ik ben mijn Hemelse Vader zo dankbaar voor die magische, vernieuwende kracht van de slaap. Toen ik de volgende ochtend wakker werd, kwamen de gebeurtenissen van de vorige dag langzaam in mijn gedachten terug en ik besloot om nu te weten te komen of Jezus Christus werkelijk de Zoon van God was, zoals Hij had gezegd en zoals ik dat geloofde.

De daaropvolgende weken besteedde ik elk vrij moment aan lezen en studeren over het leven van Christus, en voor de eerste keer in mijn leven begon ik Hem als een echt mens te zien. Het was geweldig! Ik begon in te zien dat Hij had geslapen en gegeten, gehuild, dat Hij pijn en ellende had geleden, honger, dorst en vermoeidheid. Voorheen had ik Hem alleen maar als een God gezien, ongenaakbaar, bijna onecht, maar nu begreep ik dat Hij als mens geleefd had, een mens die zo ontzettend veel had geleden maar toch nooit had opgegeven.

Ik ging vasten en oprecht tot mijn Hemelse Vader bidden om de waarheid te weten te komen, en mijn relatie tot Hem werd persoonlijker en tastbaarder dan ooit; het beïnvloedde mijn hele doen en laten. Naarmate ik besefte hoeveel de Heiland had liefgehad, nam mijn eigen vermogen om lief te hebben toe. Ik werd attenter en vriendelijker voor de mensen om mij heen, ook voor zuster Smith, en wij begonnen in liefde met elkaar te communiceren. De lange, slopende dagen werden oogwenken waarin ik nauwelijks de tijd had om alles te doen wat ik wilde.

We bleven de oude vrouw bezoeken, en langzaam groeide er in haar een getuigenis van de kerk. Op een koude

Leden in Europa

winterdag, terwijl we rond de open haard zaten en onze handen warmden aan een mok met warme chocolademelk, wendde ze zich tot mij en vroeg me weer of ik wist dat Jezus Christus de Zoon van God was. Met opzet ontweek ik haar blik en staarde een moment lang in de vlammen. "Nee, ik weet het nog niet ..." antwoordde ik eerlijk, "... maar ik voel dat ik dicht bij een antwoord ben." Ik keek op en mijn antwoord scheen haar blij gemaakt te hebben; ze knikte en met een glinster in de ogen glimlachte ze bemoeiend naar me.

Terwijl ik mijn mok leegdrank, vertelde ze dat onze Hemelse Vader haar duidelijk had gemaakt dat Joseph Smith een profeet was en dat ze daarom lid wilde worden van de ware kerk van Jezus Christus.

Drie dagen later hielp ik haar de treden van de doopfontein af. De priesterschapsdrager fluisterde haar geruststellend toe, hief zijn arm recht-hoekig op, en terwijl ik in dankbare eerbied mijn hoofd boog, sprak hij het doopgebed uit. Hij dompelde haar voorzichtig in het reinigende water onder en tilde haar er tot nieuw leven weer uit. Ik huiltte zonder schaamte. Toen ze uit het water kwam, zag ik dat zij ook huiltte, en toen ik haar hand pakte, hielden haar ogen, die prachtige ogen waar ik zoveel van was gaan houden, even de mijne vast, en haar lippen vormden de woorden "dank je".

Drie weken later hoorden we het. Ik was bezig met het avondeten toen de telefoon ging en ik zuster Smith hoorde openemen. "Nee toch! ... Wanneer? ..." Ik rende de gang in en eiste een uitleg, hoewel ik in mijn hart al wist wat er gebeurd was. Zuster Smith legde de hoorn neer, draaide zich om en sloeg haar armen om me heen. "Ze is dood! ... Ze is dood!" Zonder een woord te zeggen hielden we elkaar vast, steunend op elkaars liefde en

kracht. Ik kon niet hullen.

De dag voor haar begrafenis konden we onze gedachten moeilijk bij ons werk houden. Mijn hart was gebroken. Ik hield zoveel van haar, en sinds haar dood had ik Hem steeds weer gevraagd: "Waarom ... waarom?" Op een avond, toen ik aan het bidden was, braken mijn emoties eindelijk los, en languit liggend op mijn bed liet ik brandende, genezende tranen over mijn wangen lopen. Lange tijd bleef ik zo liggen, uitgeput en leeg. Langzaam werd de leegte in mij opgevuld, een nieuw gevoel kwam in mijn hart op. Ik probeerde het te beschrijven. "Troost ...?" nee, niet echt, "warmte ...?" ja, maar ook niet helemaal, en toen wist ik wat het was. Het was liefde! Het leek door al mijn spieren, bloedvaten en poriën te stromen. Het vloeide in me, doore me, over me, en leek de hele kamer te vullen. Plotseling voelde ik me gedrongen om de Bijbel te pakken. Snel pakte ik het leren boek en ristte het open. Opgewonden sloeg ik de bladzijden om, niet wetend wat ik zocht maar in de overtuiging dat er ergens een antwoord was.

Daar! Steeds weer las ik het, en voor de eerste keer begreep ik hoe Joseph Smith zich gevoeld moet hebben toen hij die belofte in Jakobus gelezen had. Mijn hart en verstand bevestigden het, en ik wist dat het waar was. "Uw hart worde niet ontroerd," zei de Heiland, "gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen - anders zou Ik het u gezegd hebben - want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, om dat Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben" (Joh. 14:1-3).

Die nacht ging ik slapen met de rustige en kalme zekerheid dat Jezus Christus de Zoon van God was, dat Hij van mij hield, dat Hij van de oude

vrouw hield, en dat Hij haar naar een plaats had gebracht waar ze zich erop kon voorbereiden om bij Hem te zijn.

De volgende dag, op de begrafenis, kwam haar dochter naar me toe. "Mijn moeder was erg op je gesteld," zei ze zachtjes, "ze wilde dat jij dit kreeg. Het was een van haar kostbaarste bezittingen." Ik hield m'n hand op en voorzichtig legde ze er een kettinkje in met een prachtig gouden medaillon eraan. Ik herkende het meteen, want ze droeg het altijd. Eens had ze ons verteld dat ze het al meer dan vijftig jaar om haar nek had hangen, omdat het haar herinnerde aan een geestelijke ervaring in haar jeugd. Die ervaring had veel voor haar betekend. We vroegen haar er nooit naar, omdat we wisten dat als ze wilde dat we ervan wisten, ze het ons zou vertellen. Elke keer dat ze erover sprak, keek ze me op die bepaalde manier aan, en ik had vaak gevoeld dat ik het eens zou begrijpen.

Dat was negen maanden geleden. Nu zit ik in het vliegtuig op weg naar huis. Ik doe mijn hand in de zak van mijn wollen jas en pak het medaillon vast. Ik denk dat geen enkel geschenk ooit zoveel voor mij zal betekenen als dit eenvoudige sieraad. Ik duw op het drukkerij en het omhulsel splitst zich in twee gelijke ovalen. Links is een afbeelding van de Heiland, Hij is prachtig, majestueus, serene; rechts een inscriptie: "Johannes 17:3". Kalm sluit ik mijn ogen. Ik hoef m'n Bijbel niet op te slaan, want ik weet precies wat er in die tekst staat, en nu, meer dan ooit, begrijp ik: "Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt."

Pauline Isaksen woont in Oslo, Noorwegen. Zij was een van de winnaars van de Europese artistieke wedstrijd 1986.

Onderwijzen door naar het hart te luisteren

Casimiro Mastino

Het is altijd mensen eigen geweest om snel met een oordeel klaar te staan. Daarom heeft de Heer geboden: "Oordeel niet onrechtvaardig, opdat gij niet goedgeoordeeld wordt: maar oordeel rechtvaardig" (Joseph Smith Translation, Matt. 7:2).

Van de heiligen der laatste dagen wordt gevraagd "de natuurlijke mens [te laten] afsterven, en een heilige [te worden] door de verzoening van Christus, de Here" (Mos. 3:19). Dit houdt in dat wij al onze fouten overwinnen en het vermogen ontwikkelen om niet te oordelen "naar hetgeen [onze] ogen zien, noch rechtspreken naar hetgeen [onze] oren horen" (Jes. 11:3-4).

Een gebied waarop deze beginselen vooral belangrijk zijn, is onderwijs. Niet het onderwijs in enge zin, maar in de meest uitgebreide. In de kerk wordt ons geleerd dat wij allen onderwijzer zijn. Sommigen onder ons geven les op school. Velen van ons geven les in de kerk. We gaan bij gezinnen op huisonderwijs. We onderwijzen onze huwelijkspartner en onze kinderen. Als wij daartoe geroepen worden, onderwijzen wij het evangelie aan niet-leden. Goed beschouwd onderwijzen we altijd, overal, iedereen, al willen we dat soms zelf niet.

Als we stilstaan bij het gegeven dat we altijd onderwijzen, 24 uur per dag,

dan wordt het duidelijk dat goed onderwijs meer een kwestie van gevoel is dan van techniek. We kunnen alleen goed onderwijzen als we van de mensen houden. Met technieken kunnen we prachtige lessen geven, maar met liefde kunnen we het leven van mensen veranderen. Natuurlijk zijn technieken bruikbaar en wenselijk, maar als ze niet vergezeld gaan van ware, diepe liefde voor de mensen, vervallen ze tot loze handelingen.

Een belangrijk facet van goed onderwijs is luisteren. Soms kunnen we in het dagelijkse leven prachtige lessen onderwijzen door gewoon te luisteren naar mensen die behoefte hebben aan praten. Ik heb zelf ondervonden hoe belangrijk het is om de menselijke neiging tot preken te bedwingen en aandachtig naar hen te luisteren, voor we proberen hun iets te onderwijzen wat ze misschien helemaal niet nodig hebben.

Bij dit alles moeten we luisteren naar het hart van de mensen, niet naar hun mond. We hebben allemaal de situatie meegemaakt dat er verschil van mening ontstond onder leden van een klas, terwijl ze eigenlijk hetzelfde zeiden, alleen met andere woorden. De generatiekloof, culturele en maatschappelijke verschillen, dragen in hoge mate tot dit probleem bij. Om dergelijke kloven te overbruggen, moeten we naar het hart van mensen kunnen luisteren, ondanks de letterlijke betekenis van hun woorden.

Als we jonge, pas bekeerde of half bekeerde leerlingen in de klas hebben die sterk beïnvloed zijn door wereldse denkbeelden, kan het soms erg moeilijk zijn al hun vragen te beantwoorden. Als we er niet op

bedacht zijn, is onze eerste reactie irrationeel en mondt de discussie uit in een twistgesprek. Dat is niet 's Heren weg. Voor twist is er in het evangelie geen plaats. "Dit is mijn leer," zei de opgestane Christus tegen de Nephieten, "dat zulke dingen zullen worden weggedaan" (3 Ne. 11:30). Vaak wist ik twistgesprekken, ook met kritische niet-leden, uit de weg te gaan door aanvallen op de kerk te beantwoorden met oprechte lof om hun betrokkenheid. Dit was geen gefingeerde lof, ik voelde die in mijn hart door naar het hart van die persoon te luisteren, al waren zijn woorden wat ruw. Telkens als ik dit contact van hart tot hart wist te leggen, bleek dat er communicatie mogelijk was zonder dat iemand in de verdediging werd gedrukt. Abraham Lincoln zei het zo: "Wil je iemand voor je zaak winnen, overtuig hem er dan eerst van dat je z'n vriend bent. Dit is de honingdruppel op zijn hart, de weg naar de rede. Eenmaal die weg ingeslagen, is het niet moeilijk meer hem te overtuigen van de rechtvaardigheid van je zaak, als die zaak ook inderdaad rechtvaardig is."

Ja, luisteren naar het hart in plaats van de mond is werkelijk een belangrijk facet van goed onderwijs. Het is niet alleen een kwestie van techniek: we moeten ons eigen hart veranderen om het te kunnen.

Casimiro Mastino woont in Sassari, Italië. Hij was een van de winnaars van de Europese artistieke prijsvraag 1986.

Zendingwerk

In het zendingsveld

José Cadillo Albarnoz
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Valentin Arts
England Coventry Mission
4 Cophall House, Station Square
Coventry, West Midland
England CV1 2PP

Pieter Paul van Beek
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
England LS18 5BJ

Daniël Beijering
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
England CR4 4ED

Tineke van der Bijl
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
England LS18 5BJ

Joep Boom
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
England LS18 5BJ

Hellen Bouwman
Washington D.C. North Mission
12520 Prosperity Drive
Silver Spring, Maryland 20904
U.S.A.

Martin Broekzitter
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
England CR4 4ED

Ruud den Brouwer
New York New York Mission
55 Northern Blv. suite 206
Great Neck, New York 11021
U.S.A

Lex de Bruijn
England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds
Yorkshire
England LS18 5BJ

Erwin Decker
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
England CR4 4ED

Hans Donker
England London Mission
64-68 Exhibition Road
London
England
SW 7 2PA

Mauricio Fuenzalida
Mission Belge de Bruxelles
Brand Whitlock Blv 87
1040 Brussel
België

Dorthe Iversholt
England Coventry Mission
4 Cophall House, Station Square
Coventry
West Midland
England CV1 2PP

Jim Jansen
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
England CR4 4ED

Michael Jansen
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol
England BS9 3BH

Hans Jobst
Canada Toronto Mission
338 Queen Street, suite 214
Brampton, Ontario L6V 1C5
Canada

Arno Karssen
England London South Mission
484 London Road
Mitcham, Surrey
England CR4 4ED

Katrien Lombaert
Mission Suisse de Genève
Chemin William-Barby 8
CH-1292 Chambesy (GE)
Zwitserland

Frank Oddens
England Bristol Mission
Southfield House, 2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol
England BS9 3BH

Philip Riem
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Noordse Bosje 16
1211 BG HILVERSUM
Nederland

Monique van der Vooren
Zürich-Mission, Schweiz
Pilatusstrasse 11
CH 8032 Zürich
Zwitserland

*Indien er een adres ontbreekt cq verkeerd vermeld staat,
a.u.b. bericht aan het Kerkelijk vertaalbureau,
postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland*

MUZIEK ALS ZENDINGS- INSTRUMENT

Marjorie P. Hinckley

Op een mooie zondagmorgen in de herfst van 1841 wandelde mijn overgrootvader, William Minshall Evans, die toen zestien was, door de straten van Liverpool naar de kerk. Plotseling hoorde hij iemand zo mooi zingen dat het hem ontroerde, zo iets had hij nog nooit gehoord. Hij ging op het geluid af, een smal straatje door, enkele wrake treden op en zo kwam hij in een vertrek waar enkele mensen vergaderd waren. John Taylor, de latere president van de kerk, was de zanger; hij had een prachtige stem. Het lied was zo mooi dat William bleef om ook de toespraak te horen.

Toen hij thuis kwam, kreeg William een uitbrander van zijn oudere broer David omdat zijn

JEZUS

HOORT MIJ

vaste plaats in het koor leeg gebleven was. Toen hem om uitleg werd gevraagd, zei William: „Ik ben ergens geweest waar jij ook had moeten zijn en ik zal geen rust hebben tot jullie allemaal de wondermooie waarheid gehoord hebben die ik vanmorgen gehoord heb.”

Het duurde niet lang voor William en David het evangelie aannamen, waarna ze ook andere gezinsleden hielpen bij hun bekering. Drie broers en hun ouders emigreerden tussen 1848 en 1850 naar Utah. Williams moeder stierf in Kanesville (Iowa) aan cholera en haar man had daar zoveel verdriet van dat hij het niet meer zag zitten om nog naar Utah door te reizen; dus keerde hij naar Engeland terug.

De jongens maakten alle moeilijkheden van de pionierstijd mee, maar zij bleven getrouwd aan het evangelie. William kreeg twaalf kinderen en liet een groot erfgoed na aan zijn nageslacht.

Nooit zing ik de lofzangen van de kerk zonder eraan te denken dat door het zingen van één van die lofzangen de toegang tot het evangelie voor mijn familie geopend werd. Zodoende kan ook ik genieten van alle zegeningen die daarop volgden. □

Marjorie P. Hinckley houdt zich ijverig bezig met genealogisch onderzoek. Zij is de echtgenote van president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium.

Jean Ernstrom

Ik geloof niet, dat ik ooit zal vergeten welke Geest er sprak uit de heldere, blauwe ogen van een negenjarig, gehandicipt meisje.

Heather is een intelligent kind met een leuke lach. Ze weet wat ze wil, maar die wil huist in een lichaam dat ernstig gehandicipt is. Het minste wat ze moet doen, is al te moeilijk.

Omdat ze niet kan spreken, geeft ze berichten door met haar ogen. Recht vooruit staren betekent ja en een keer met haar oogleden knippen betekent nee.

Door middel van een hele serie vragende, starende, strakke blikken, knipogen, lachjes en allerlei gelaatsuitdrukkingen geeft Heather te kennen hoe levendig haar geest is en zo brengt ze vreugde in het leven van iedereen die haar kent.

Ik ben een aantal jaren haar spraaklerares geweest en dikwijls heb ik ondervonden dat voor Heather de sluiertussen hemel en aarde maar zeer dun is. Dit is bij gehandicapte kinderen dikwijls het geval. Wat zou Heather mij over geestelijke dingen kunnen leren als ze kon spreken?

Op 'n zekere maandagmorgen spraken Heather en ik over het voorbije weekend. Heather gaf te kennen dat ze in het jeugdwerk geweest was en daarom begon ik enkele jeugdwerkliederen te zingen. Telkens als ze een lied herkende, lachte haar hele gezicht. Ik zong het lied waar ik het meest van hield: „I Wonder When He Comes Again“ („Ik vraag me af wanneer Hij komt“). Daarna vroeg ik of zij een lievelingslied had. Meteen vestigde ze haar ogen strak op de mijne en ik werd plotseling geconfronteerd met de zware taak uit te zoeken welk lied zij het mooiste vond.

Na een aantal vragen ontdekte ik dat haar lievelingslied er één was dat ze ooit in het jeugdwerk gehoord had. Ze wist niet zeker in welk boek het stond, maar wel dat het over Jezus ging. Ik noemde elk lied dat maar in mijn gedachten kwam. Heather was erg teleurgesteld en ik begon de moed te verliezen, toen ik het lied maar niet kon vinden.

Toch wilde Heather niet dat ik het opgaf. Vanwege een reden die ik niet kende, wilde ze me duidelijk maken wat haar lievelingslied was. Tenslotte spraken we af dat ik de volgende dag mijn zangboeken van het jeugdwerk mee naar school zou nemen en dan zouden we ze samen doorbladeren.

Dinsdagmorgen liet Heather mij weten dat ze vastbesloten was het lied te vinden – vandaag! We bladerden de boeken door maar vonden het niet. Ze vond alle liederen mooi maar het lied was er niet bij. Bijna in wanhoop sprak ik met Heather af dat als haar moeder het gezochte lied kon vinden wij het zouden zingen. Vond die het ook niet, dan zouden we moeten leren leven met het feit dat het niet te vinden was.

De volgende dag was haar besluit om het lied te vinden nog vaster geworden. Ze bracht nu een lofzangenboek in haar rolstoel mee. Ik ging naast haar zitten en bladzijde na bladzijde keken we het boek door. Ik zong de eerste regel van elke lofzang maar telkens knipperde Heather's ogen met een beslist nee. Ongeveer op de helft van het boek begon ik te zingen: „Ziet, de zoon schijnt heden in mijn ziel“.

Alsof iemand haar met een speld gestoken had, schoot Heather recht overeind en lachte. Haar heldere ogen keken me strak aan. We lachten nu allebei

en voelden ons ontroerd omdat de zoektocht van drie dagen voortdurfde. „Oke, nu kunnen we eindelijk je lievelingslied zingen,“ zei ik. Toen ik het eerste couplet zong, glimlachte ze constant en toen ik het refrein inzette, spande ze zich tot het uiterste in en ze bracht af en toe geluiden voort die op diepe zuchten leken. Toen ik met het refrein klaar was, keek ze me vast in de ogen als wilde ze zeggen: „Dat vind ik het mooiste“. Ik voelde me erg goed omdat ik het lied gevonden had! Ik vroeg of ze de andere coupletten ook wilde horen en ze reageerde met een duidelijk ja.

Ik begon weer:

„There's music in my soul today,

A carol to my King,

And Jesus listening can hear

The songs I cannot sing . . .“

(„'t Is muziek en blijdschap in mijn ziel,

Een lofzang tot mijn Heer.

En Jezus kan de liederen

horen,

die ik niet kan zingen.“)

(HL 186; [een aangepaste vertaling].)

Heather reageerde zo hevig op deze woorden dat ik ophield met zingen. Ik keek haar aan en besefte hoe reëel dit allemaal was en wat dit voor haar moest betekenen.

„Heather, houd je daarom zoveel van dit lied?“ vroeg ik. „Wil je me dat vertellen? Dat Jezus luistert en de liedjes kan horen die jij niet kunt zingen?“ Ze tilde haar hoofd op en keek me recht in de ogen. Ze had haar getuigenis gegeven.

Geïnspireerd door de Geest vroeg ik: „Heather, spreekt Jezus in je geest en in je hart?“

Haar blik was doordringend.

Omdat ik wist dat de Geest altijd bij haar was, wilde ik nog één ding weten. Met oprechte

belangstelling fluisterde ik: „Heather, wat zegt Hij?“ Ik voelde mijn hart kloppen bij het zien van haar heldere blik, waarmee zij op mijn vragen wachtte en mee kon delen wat er in haar geest leefde. Ik wist dat de Heer mij hielp de juiste vragen te stellen, dus haalde ik diep adem en ging verder: „Zegt Hij: 'Heather, ik houd van jou?'“ Haar ogen straalden toen ze dat bevestigde. Ik slikte even en ging door: „Zegt Hij ook: 'Heather,

jij bent heel bijzonder?'“ Opnieuw ja. Met een brok in mijn keel wachtte ik even en vroeg toen: „En zegt Hij: 'Heather, je moet geduld hebben, er staan je grote dingen te wachten?'“

Heather's hoofd ging omhoog; het was of er een elektrische stroom door haar hele wezen ging toen haar blik in mijn ziel doordrong. Ze wist dat Hij van haar hield. Ze wist dat ze heel bijzonder was. Ze wist dat ze alleen maar geduldig hoefde te

zijn en dan zouden er grote dingen met haar gebeuren.

Dit ogenblik was zo heilig dat ik niets meer vroeg. Ik drukte haar wang tegen de mijne. Door de helderblauwe venstertjes van haar ziel was de waarheid gezegd, zonder woorden.

Zeker Heather, Jezus luistert en Hij kan je horen. □

Jean Ernstrom is spraaklerares en leerkracht in het jeugdwerk. Ze woont in de twaalfde wijk te Kaysville, ring Kaysville Utah Crestwood.

O, MIJN VADER

Alberdine van den Hazel-Hogerman

Als kind woonde ik in Midwolde (Groningen). Elke zondag stapte ik naar het kleine evangelische kerkje in ons dorp. Mijn ouders gingen niet naar de kerk en spraken ook nooit over godsdienst. Maar ik deed niets liever dan naar de prachtige verhalen

luisteren die de dominee over Jezus Christus vertelde. Wat hield ik veel van God! Maar wat de dominee over God vertelde, ging mijn verstand te boven: Hij was zo groot dat Hij overal tegelijk kon zijn, maar toch zo klein dat Hij in mijn hart kon wonen.

Ze zat te lezen, want „geestelijk voedsel zou de honger wel verdrijven“.

Pas toen ik zeventien was, hoorde ik een lied dat me meer begrip gaf over de ware aard van onze Hemelse Vader. Kort daarvoor was ik in contact gekomen met zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en mijn toekomstige man en ik waren naar onze eerste haardvuuravond geweest in Amersfoort, want daar woonde ik toen. Die avond hoorde ik de lofzang „O, mijn Vader“. Die woorden zouden mijn leven totaal veranderen:

O, mijn Vader, die daar boven woont in heerlijkheid en licht, wanneer, ach! herwin 'k uw bijzijn, en zie 'k weer uw aangezicht?
Woonde in uwe heil'ge woning eenmaal niet mijn geest?
Werd hij in zijn eerste, vroegste kindsheid, niet gekoesterd aan uw zij?
(HL 199)

Dat lied zou ik nooit meer vergeten en evenmin wat er over de liefhebbende Vader gezegd werd. Maar mijn toekomstige schoonvader verzocht ons de zendingen niet meer te ontmoeten, zodoende werden we niet gedoopt.

Drie jaar later waren we getrouwd en woonden we in Rotterdam. En daar zagen we de zendingen terug toen ze op straat werkten. We vroegen of ze ons thuis wilden komen onderwijzen. In september 1928 werden mijn man en ik gedoopt. Na de doopdienst, op weg naar huis, voelde ik me de gelukkigste mens ter wereld.

Tijdens de jaren daarna kregen wij ook ons leed te dragen. Maar bij alles wat we meemaakten, merkten we dat onze Hemelse Vader goed voor ons was en we voelden zijn persoonlijke zorgzaamheid voor ons.

Toen ons eerste kind ongeveer een jaar oud was, werd het zo ziek dat de artsen ons nog maar weinig hoop gaven. Het was een marteling om haar te zien lijden, maar toch voelde ik me zo dicht bij God dat 't soms was of ik hem aan kon raken. We hadden een sterk geloof in het priesterschap en na het ont-

vangen van een zegen werd ons dochtertje beter.

Zelfs tijdens de verschrikkingen van de Tweede Wereldoorlog – mijn man ondergedoken, bommen die ontploften en alom hongere en kou – hield de Geest van onze zorgzame Vader ons dicht bij God en bij de heiligen. Op 'n keer, ik was toen presidente van de zustershulpvereniging, ging ik met m'n tienjarige dochtertje een bejaarde zuster opzoeken die alleen woonde. Toen we het huisje van zuster Smit binnenkwamen, zat ze in de Bijbel te lezen: „Geestelijk voedsel zou de honger wel verdrijven,“ zei ze. Voedsel was toen op de bon en ik had een bon op zak die geldig was voor één brood voor kinderen. Maar ik was zo bezorgd voor deze hongerige zuster dat ik mijn dochtertje met de bon en brood voor zuster Smit liet kopen. Op weg naar huis vroeg ik me af wat ik de kinderen zou vertellen over het weggeven van het brood. Ik wist dat ik goed gehandeld had, maar wat kon ik ze nu te eten geven?

Het antwoord was er al toen we thuiskwamen. Vrienden van ons in Zwolle hadden hun neef persoonlijk een brief laten brengen; in de envelop zaten ook drie broodbonnen.

In de loop der jaren is onze Hemelse Vader doorgegaan met ons op wonderlijke wijze te zegenen. In 1947 werd onze dochter op zending geroepen. Hoewel wij weinig geld hadden en hoezeer wij haar weekloon ook zouden missen, wij beloofden haar te ondersteunen. We zijn nooit zo gezegend als tijdens de zending van onze dochter. Af en toe vertelden ouders ons dat ze hun zoon of dochter ook zo graag op zending zouden laten gaan, maar dat ze het geld er niet voor hadden. Ik zei altijd dat wij dat ook niet hadden, maar dat de Heer ons zo zegende dat het ons elke maand weer lukte haar financieel te ondersteunen.

Ik ben nu tachtig en als ik terugkijk op mijn leven, heb ik twee grote voorrechten mogen ervaren: het besef een kind van God te zijn en het besef dat Hij me door dit sterfelijk leven zal begeleiden, als ik maar dicht genoeg bij Hem blijf. En als ik waardig ben, zal Hij me op staan wachten „in het rijk, waar Hij regeert“. □

Een woord van wijsheid

Toen ik probeerde al m'n doelen te bereiken, zat ik spoedig tot over m'n oren in een periode van drukke afspraken, beslissingen en vele andere zorgen die niets met godsdienst te maken hadden. Ik bleef op tot diep in de nacht, sloeg maaltijden over en werkte soms urenlang aan een stuk door. Dit alles werkte nadelig op mijn geestelijk welzijn. Tot ik me zo chaotisch en in de war voelde dat de problemen mij boven het hoofd groeiden.

Ik begon te bidden, in de hoop dat ik de verzekering zou krijgen dat alles weer goed zou komen. In plaats van wat ik verwacht, had hoorde ik de stille stem zeggen: „Houd je aan het woord van wijsheid.“ Dat kwam zeer raadselachtig op me over en ik voelde me teleurgesteld. Ik rookte toch niet en dronk toch nooit alcoholische dranken of koffie en thee? Wat had ik aan de raad om me aan het woord van wijsheid te houden?

Ik moest aan de gesprekken met vriendinnen denken die over moedeloosheid gepraat hadden en dat ze niet opgewassen waren tegen hun werk. De meesten waren die gevoelens te boven gekomen en maakten wat van hun leven. Maar bij degenen die er meestal niet veel van terecht brachten, sprong het probleem er duidelijk uit; wat stelden zij als prioriteit? Op hun lijstje van bezigheden kwamen ze zelf onderaan. Nooit hadden ze tijd om regelmatig te eten en voor middernacht lagen ze zelden in bed. Ik verzette me aanvankelijk tegen het idee, maar ik moest toegeven dat ik dezelfde fouten maakte en dat daar verandering in moest komen.

Allereerst zette ik datgene uit m'n hoofd wat niet absoluut noodzakelijk was, en ik concentreerde me op de zaken die echt belangrijk waren. Ik trainde mezelf om vroeg op te staan zodat ik 's avonds ook vroeg naar bed zou willen. Ik at gezond voedsel en begon te trimmen – en hield dit vol! Toen kon ik weer beter plannen maken; ik kreeg m'n leven weer in de hand. Veel van de zorgen die ik me vroeger gemaakt had, bleken onbelangrijk en ik voelde me vrij om gedachten en gevoelens op andere dingen te richten. De obsessies waren verdwenen.

Dikwijls proberen we hard te lopen, terwijl we nog niet eens kunnen wandelen. Voor we proberen erzuchtige en grootscheepse doelen te bereiken, moesten we eerst maar eens de gehoorzaamheid aan Gods meest fundamentele geboden onder de loep nemen. □

*Een van de
grootste
voorrechten in
het leven is het
besef een kind
van God te zijn.*

Diane Cripe

ARM ZIJN IS NIET LEUK

Ouderling Marvin J. Ashton
Van de Raad der Twaalf

Arm zijn is niet leuk, maar gelukkig hoeft niemand dat te zijn. Als wij bidden en werken helpt God ons om armoede te vermijden. Hij, die het eeuwige leven heeft, is rijk.

We kunnen echter in de greep van de armoede raken als we ons niet elke dag verstandig en wijs gedragen. De kern van de zaak is: wat betekenen de begrippen *arm* en *rijk*? Hebben die alleen betrekking op materiële goederen? De volgende vraag die iedereen voor zich moet beantwoorden, is niet wat we zouden doen als we veel geld, tijd, invloed of een hogere opleiding hadden, maar hoe we de middelen en hulpbronnen die we hebben of nog zullen krijgen op de beste manier kunnen gebruiken.

Dit artikel is een poging om *iedereen te helpen armoede te vermijden*. Het is te hopen dat zij die arm zijn (in de betekenis die ik er aan geef) in staat zullen zijn uit die toestand te raken. Ik ga u enkele „geboden” ter overweging voorleggen, geboden die we moeten gehoorzamen om armoede te vermijden.

Gij zult een vriend niet verliezen en niet ophouden er zelf een te zijn.

Iemand is arm als zijn vriendenkring kleiner wordt. Iemand is arm als hij geen vrienden heeft. We zijn arm als de vrienden met wie we een nauwe

band onderhouden, reden hebben om ons in de steek te laten, geen geloof meer in ons te hebben of ons niet langer te vertrouwen. Als we vrienden verliezen, droogt onze bron van kracht vaak helemaal op, net als ons verlangen om het goede te doen.

Vaak verliezen we vrienden omdat we de prijs niet willen betalen om hen te behouden. De Amerikaanse dichter Ralph Waldo Emerson zei eens: „De enige manier om vrienden te hebben, is er zelf een te zijn.”

Iemand zonder vrienden is arm, maar hij wordt nog armer als hij ophoudt een vriend te zijn. Hoe anderen ons ook bejegenen, we kunnen het ons niet veroorloven om onze oprechte pogingen om een vriend te zijn, te staken.

Gij zult uw karakter eren en behoeden voor zelfvernietiging.

We zijn arm als we een hebzuchtig en oneerlijk karakter hebben. We zijn arm als we onder druk aan wangedrag toegeven. We hebben een armzalig karakter als we denken dat „de kantjes eraf lopen” hetzelfde is als ons best doen. Deugd, werk en waarheid in de juiste proporties vermengd, maken ons leven rijk.

Hoe we ons houden als we met problemen geconfronteerd worden, bepaalt ons karakter. Goddank zijn er mensen die de moed hebben openlijk voor

WIE DE WAARDERING EN ACHTING
VOOR ZICHZELF VERLIEST,
LIJDT DE, ERGSTE ARMOEDE.
ALS MEN ZOWEL HET
VERTROUWEN IN VRIENDEN ALS
IN ZICHZELF VERLIEST, BLIJFT ER
NIET VEEL OVER WAAR MEN
WEL OP KAN VERTROUWEN.

waarheid en integriteit uit te komen. Het is een groot compliment als iemand u zegt: „Onder druk en tegenslag zet ze haar principes niet overboord.”

Gij zult geen bedrog plegen.

Misleiding is een geliefd werktuig van de duivel. Omdat hij daar zo knap in is, heeft hij de bijnaam „vader van list en bedrog” gekregen. Hij wil dat we arm worden door ons leven op leugens te bouwen. Wie bedrog aanmoedigt, verliest het meest. Hij draagt verantwoordelijkheid voor hen die hij negatief beïnvloedt. Een leugenachtig man wil voordeel slaan uit het vertellen van een halve waarheid. Een man met karakter wil doen wat goed is.

Gij zult niet met uw principes schipperen.

Bedenk steeds: karakter is goed toegepaste vorming. Door waarheid voortdurend te delen en aan te moedigen, behoeden wij ons voor armoede. Wie in deugd en rechtschapenheid hoge normen hanteert, zal niet met zijn principes schipperen, ongeacht zijn omstandigheden.

Mensen met onveranderlijke principes zijn nooit arm. Wie er deugdzame principes op na houdt, is rijk.

Gij zult uzelf liefhebben.

De ergste nederlaag is verslagen te worden door uzelf. Verliezen is nooit leuk, maar niets is zo pijnlijk en vernietigend als een verslagen „ik”. Wie de waardering en achting voor zichzelf verliest, lijdt de ergste armoede. Als men zowel het vertrouwen in vrienden als in zichzelf verliest, blijft er niet veel over waar men wel op kan vertrouwen.

Iemand is arm als hij wanhoop boven hoop plaatst. Iemand is arm als hij niet meer bedenkt wie hij in werkelijkheid is en zijn relatie met God, zijn gezin en zichzelf vergeet. *We zijn* iemand: een geestelijk kind van onze Vader in de hemel; met zijn hulp kunnen we alles.

Gij zult eerlijk zijn.

Iemand is arm als hij denkt dat eerlijkheid een beleid is in plaats van de juiste levenswijze. Een eerlijk geweten is meer waard dan wat het kost. „Want wat baat het een mens de gehele wereld te winnen en aan zijn ziel schade te lijden” (Marc. 8:36.) Hoe vaak hebt u in de loop der jaren al niet gehoord dat het belangrijker is dat men u vertrouwt dan dat men van u houdt? Zonder eerlijkheid is er geen basis om op voort te bouwen.

Dit artikel is ontleend aan een toespraak gehouden op de Brigham Young University te Provo (Utah).

VRIENDEN, DEUGDZAAMHEID,
KARAKTER, WAARHEID,
INTEGRITEIT, BEKERING EN
ANDERE GAVEN VAN GOD ZIJN
PARELS VAN GROTE WAARDE
DIE WE VINDEN ALS WE ERNAAR
ZOEKEN.

**Gij zult anderen niet uitbuiten voor persoonlijk
gewin.**

Iemand is arm als hij de naam van een persoon of een organisatie gebruikt om een twijfelachtig produkt te verkopen of aan te prijzen. Hoe oneerlijk, onverstandig en arm is hij die ons op grond van politieke of kerkelijke connecties wil laten geloven dat een bepaalde belegging „goed” is. Oneerlijkheid is elke communicatie die bedoeld is om te misleiden.

Wie willens en wetens aan oneerlijke zaken meedoet, in welke vorm dan ook, is op weg arm te worden.

**Gij zult niet denken dat bekering slechts een
uitgesproken voornemen is.**

Iemand is arm als hij niet beseft dat bekering een proces is, niet slechts een aankondiging. Iedereen heeft de opdracht in te zien wat zijn kruis is en het op te nemen. Bekering vereist daden.

Iemand die zich wil bekeren zal, geestelijk gezien, nooit in de rode cijfers komen. Bekering maakt het mogelijk weer op te staan als we vallen. Iemand is alleen arm als hij bekering niet wil begrijpen en toepassen. Een *algemene bekendmaking* dat we ons leven gaan veranderen is geen bekering. Bekering betekent werkelijk beter gaan leven en overtredingen verzaken. Bekering is ons gedrag, in het openbaar en thuis.

Gij zult u niet door geld laten leiden.

Wie zich door zijn geld laat leiden in plaats van het te beheren, is arm. Hoe veel of hoe weinig we per week of maand ook binnenkrijgen, we moeten het verstandig besteden. We moeten binnen een bepaalde begroting blijven.

Het lijkt erop dat er zich altijd onvoorziene problemen zullen voordoen waardoor we in financiële moeilijkheden komen, maar dan nog hoeven we niet arm te worden. Financiële rampen kunnen voorkomen worden als we van en met anderen leren onszelf te redden. Wie vrienden, familieleden, buren, een bisschop en een ringpresident heeft die zich om anderen bekommeren, is rijk.

Als we toegewijd arbeiden en onszelf ontwikkelen, kan ons dat veel voldoening schenken, mits we onze middelen met wijsheid gebruiken. Niemand hoeft zich te verontschuldigen voor financieel succes als hij alles op eerzame wijze verkregen heeft en goed gebruikt. Slechts als geld en welstand ons doel en onze god worden, zijn we arm.

Wie erin slaagt op eerlijke wijze een overvloed aan goederen te verwerven, heeft mijn respect, mits het duidelijk is dat het geld met verstand gebruikt wordt. Een belangrijke levensles is dat wat we hebben niet zo belangrijk is als wat we ermee doen. De waarde van de zon zit niet in haar stand, maar in het gebruik dat we ervan maken.

Vrienden, deugdzaamheid, karakter, waarheid, integriteit, bekering en andere gaven van God zijn parels van grote waarde die we vinden als we ernaar zoeken. Arm zijn is niet leuk. Gelukkig hoeft niemand het te zijn. □

VRAAG EN ANTWOORD

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

Wanneer ik een land bezoek waar armoede heerst, word ik vaak aangeklampt door bedelaars. Ik sta dan in tweestrijd tussen Christus' leringen om aan de armen te geven en het idee dat ik hen hiermee in feite een slechte dienst bewijs. Wanneer is het passend aan bedelaars te geven?

*John F. O'Donnal,
president van de
Guatemala-Stad-tempel.*

In de landen waar ik door de jaren heen gewoond heb en doorheen gereisd ben, heerst veel armoede, vandaar dat ook ik heb nagedacht over de schriftuurlijke leringen om aan de armen en noodlijdenden te geven. Sommige bedelaars zijn werkelijk noodlijdend – arm, ziek en gebrekkig. Anderen behoren echter tot georganiseerde groepen bedelaars – er zijn er zelfs die betalen voor het recht te mogen bedelen op lucratieve plaatsen.

Voor hen is bedelen een manier van leven; zij slaan munt uit de goedgelovigheid van de toerist en van hen die pas in het gebied zijn komen wonen.

Als we aan die soort mensen geven, moedigen wij hen aan te volharden in hun gedrag, dat in vele gevallen uitmondt in misdaad en dat hen op geen enkele wijze aanzet tot zelfredzaamheid. Het hoeft niet zo te zijn dat we bedelaars helpen wanneer we hun wat geven. De wijze van de Heer is eerder iemand te leren voor zichzelf te zorgen en zelfredzaam te worden.

Maar hoe brengen wij dit idee, de mensen te leren zelfredzaam te zijn, in overeenstemming met de raad van de Heiland aan de rijke jongeling die luidde: „Verkoop al wat gij hebt en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemel hebben” (zie Marc. 10:17-22; Luc. 18:18-23), en zijn uitspraak „in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan” (Matt. 25:40).

Dit is een belangrijke vraag – één waarmee we uiteindelijk allemaal geconfronteerd zullen worden naarmate de wereldbevolking groeit, de economie van landen verslechterd en het aantal bedelaars toeneemt. In het Oude Testament staat: „Want armen zullen nooit in het land ontbreken” (Deut. 15:11).

Door de eeuwen heen heeft de kerk veel gedaan om de armen en noodlijdenden te helpen. In oudtestamentische tijden ontvingen de Israëlieten de volgende raad: „Wanneer er onder u een arme mocht zijn, een van uw broeders, in een van uw woonplaatsen, in het land, dat de Here, uw God, u geven zal, dan zult gij uw hart niet verstokken noch uw hand gesloten houden voor uw arme broeder, maar gij zult uw hand wijd voor hem openen en hem met mildheid lenen, voldoende voor wat hem ontbreekt” (Deut. 15:7-8).

Uit de Parel van grote waarde leren wij dat er in de stad van Henoch geen armen waren, omdat de

mensen „één van hart en één van geest [waren], en leefden in gerechtigheid“ (Moz. 7:18).

In het Boek van Mormon lezen we de woorden van koning Benjamin aan zijn volk: „Gij zult hun, die van node hebben, van uw goed geven; en gij zult de bedelaar niet tevergeefs laten smeken, en hem niet wegzenden, zodat hij omkomt (Mos. 4:16).

Koning Benjamin zegt dat wij ons moeten onthouden van het oordelen van hen die onze hulp nodig hebben: „Misschien zult gij zeggen: De man heeft zichzelf zijn ellende berokkend; daarom zal ik mijn hand terughouden en hem niet van mijn voedsel geven, noch hem van mijn goed mededelen, zodat hij niet zou lijden; want zijn straffen zijn rechtvaardig –

„Maar ik zeg u: O, mens, wie dit doet, heeft grote reden om zich te bekeren (. . .)

„Ik [zou] willen, dat gij van uw goederen aan de armen zoudt mededelen, een ieder mens naar hetgeen hij heeft, zoals de hongerigen te voeden, de naakten te kleden, de zieken te bezoeken en hun hulp en steun te verlenen, zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften“ (zie Mos. 4:17-18, 26).

In deze bedeling, kort na de herstelling van de kerk, gaf de Heer de profeet Joseph Smith de raad om „de armen [te] gedenken, en hun, hetgeen gij hun van uw bezittingen hebt te geven, toewijden (. . .) En voor zoverre gij van uw goederen aan de armen mededeelt, zult gij het aan Mij doen“ (LV 42:30-31).

De Heer gaf de instructie dat de „bezittingen“ van de heiligen „worden afgedragen aan de bisschop [van de] kerk en aan zijn raadgevers, twee ouderlingen of hogepriesters, die hij zal aanwijzen . . .“ (LV 42:31). De Heer gebod de profeet

Joseph ook „de armen en de behoeftigen [te] bezoeken en hun hulp [te] verlenen“ (LV 44:6).

In deze tijd zijn het kerkelijke welzijnsprogramma en de vastengaven ingesteld om de leden – en in bepaalde gevallen niet-leden – te helpen in geval van nood, arbeidsongeschiktheid of werkeloosheid. Wij verlenen inderdaad hulp aan de armen door middel van royale vastengaven en bijdragen aan het welzijnsprogramma in de vorm van arbeid. Als we de Heer liefhebben en Hem wensen te volgen, zullen we nog veel meer willen geven als onze leiders ons dit vragen – zelfs als dat grote offers inhoudt – en ons erin verheugen.

De kerk als organisatie doet veel om de noodlijdenden te helpen. Hoe staat het evenwel met de *mensen* die ons benaderen? Hoe kunnen we het verschil weten tussen de waarlijk noodlijdenden, de professionele bedelaars, en het onnodige bedelen dat ook in vele delen van de wereld bestaat? De Schriften en mijn eigen ervaringen hebben mij gesterkt in mijn overtuiging dat het voor iedereen een persoonlijke zaak is. Wat de beslissing zo moeilijk maakt, is dat het voor ons onmogelijk is alle noodlijdenden te helpen die zich tot ons wenden. De meeste reizigers hebben de ervaring, dat ze om zich heen zoveel bedelaars zien dat het onmogelijk is ze ieder zelfs maar een kleine aalmoes te geven. In zulke situaties kan ons dagelijks gebed om wijsheid in alles wat we doen ons leiden, waardoor we in ons hart weten, door de influisteringen van de Geest, wanneer en aan wie we moeten geven.

Met die influisteringen kunnen we er zeker van zijn dat wanneer we geven, we doen wat de apostel Paulus aanraadt: „Niet met tegenzin of gedwongen, want God heeft de blijmoedige gever lief“ (2 Kor. 9:7). □

Sprong naar de werkelijkheid

David C. Lewis

Het grootste deel van mijn tienerjaren had ik verspild met domme en onverantwoordelijke dingen. Nooit had ik stilgestaan bij de gevolgen die mijn daden konden hebben voor anderen en mijzelf.

Toen ik over de rand van de dertig meter hoge klip naar beneden tuurde, sloeg mijn hart een keer over. Waar was ik aan begonnen? Mijn vrienden beneden in de boot lachten toen ik aarzelde om te springen, waardoor ik nog vastbeslotener werd het te doen.

We hadden besloten om het halen van ons schooldiploma te vieren door te gaan kamperen in een merengebied. De natuur was er prachtig en het werd elke dag zo'n 33 graden. Het was lekker om gezond, bruin en achttien jaar te zijn.

Terwijl we naar het hoogste punt van de klip klommen, lachten wij onze vrienden, diep beneden ons in de boot, uit. Ze hadden het altijd over de avonturen die ze zouden gaan beleven maar waar nooit iets van terecht kwam. Zij bleven op school altijd aan de „veilige kant“. We zeiden lachend dat ze nu ook het avontuur zouden missen om van een hoge klip af het mooie, heldere water van het meer in te duiken.

Bryce zou als eerste een aanloop nemen en springen. Ik keek hoe zijn lichaam kronkelend door de lucht tolde en ik hoorde de plons in de diepte toen hij het water raakte. „Je moet het proberen!“

schreeuwde hij naar boven terwijl hij de boot in klom. Dat was een regelrechte uitdaging.

Ik keek om me heen, daar stonden mijn drie vrienden die me toegrijsden. Plotseling kreeg ik een miselijk gevoel in mijn maag toen ik bedacht dat springen van een dertig meter hoge klip toch niet zo'n best idee was. Maar nu moest ik wel! Als ik het niet deed, zouden ze me eeuwig onder de neus wrrijven dat ik teruggekrabbeld had en niet op de uitdaging van Bryce was ingegaan.

Net toen ik wilde springen, rende Kelly me voorbij. Uitgelaten schreeuwend sprong hij in de leegte. We zagen niet hoe hij op het water terecht kwam, maar we hoorden wel zijn gejammer toen de anderen hem de boot in trokken. Toen hij het water raakte waren zijn knieën tegen elkaar geklapt; voor de rest van de zomer moest hij met zijn benen in het gips blijven zitten, daarna zouden beide knieën geopereerd moeten worden.

We stonden nu nog met z'n drieën boven op de klip; en hoewel we het niet toegaven waren we nu echt bang geworden om te springen. Ik weet nog dat er allerlei gedachten door me heen gingen: dat ik aangenomen was op de Brigham Young University, en mijn voornemen om na een jaar studie op zending te gaan. Ik begon aan de mogelijke consequenties van de sprong te denken. Wat als ik zwaar gewond raakte? Was het eigenlijk wel zo belangrijk om indruk op mijn vrienden te maken?

Vanuit de diepte hoorde ik Bryce ongeduldig roepen: „Vijftig procent kans dat het lukt en vijftig procent kans dat je je bezeert.“ Geen bemoedigende gedachte.

Ik deed langzaam een paar stappen achteruit, rende toen naar voren en sprong schuin omhoog. Tijdens mijn snelle val keek ik strak omlaag en spreidde mijn armen uit om in evenwicht te blijven.

Met een knal kwam ik in het water terecht en ik hoorde iets in mijn rug kraken. Onder water merkte ik dat ik mij niet kon bewegen. Mijn longen stonden op barsten toen ik eindelijk weer boven kwam; mijn vrienden lachten om de uitdrukking op mijn gezicht.

Ted was de eerste die in de gaten kreeg dat ik pijn had en zei de anderen op te houden met lachen en te helpen om mij in de boot te krijgen. Ik zei iets over pijn in mijn rug toen ze me naast Kelly met zijn gewonde knieën legden. Al snel kreunde ik hard met hem mee. Ontzet zagen Kelly en ik hoe de twee die nog boven op de klip waren zich klaar maakten om te springen. Tegen beter weten in sprongen ze – en kwamen goed terecht.

Binnen een straal van 200 kilometer was er geen dokter te vinden en daarom besloot ik tot het einde

Tijdens mijn snelle val keek ik strak omlaag en spreidde mijn armen uit om in evenwicht te blijven.

van de tocht bij mijn vrienden te blijven. Twee dagen lag ik in een tent mezelf verwijten te maken over zo'n stommeit. Ik was pas achttien en alleen om „lol” te hebben en indruk op mijn vrienden te maken had ik mijn leven gewaagd.

De dokter die mijn rug onderzocht zei dat het een compressie-breuk was en ik zou mijn hele leven last van jicht houden; toch vond ik dat ik er nog goed van afgekomen was.

Als ik nu op mijn leven terugkijk, besef ik dat ik het grootste deel van mijn tienerjaren heb verspild met domme en onverantwoordelijke dingen, zoals van een dertig meter hoge klip springen. Nooit had ik er bij stilgestaan dat mijn daden weleens ernstige gevolgen konden hebben voor anderen, maar ook voor mijzelf. Ik had alleen maar sensatie gezocht en was nog nooit met de gevolgen daarvan geconfronteerd, tot die noodlottige dag, dat indruk maken op mijn vrienden me bijna het leven kostte. Er was een rampzalige sprong in een meer voor nodig om me uit m'n fantasiewereldje te rukken en me in een wereld van realiteit en verantwoordelijk te laten belanden.

□

DE SUPPORTERSCLUB

Ouderling Paul H. Dunn
Van het Eerste Quorum der Zeventig

Een tijdje terug keek ik naar een voetbalwedstrijd; iedereen verwachtte dat de favoriete club, de Lions, de Puma's zou verslaan, want die hadden het de afgelopen competitie niet zo best gedaan. De twee clubs hadden het seizoen al eerder tegen elkaar gespeeld en toen hadden de Puma's dik verloren. Iedereen dacht dat nu weer hetzelfde zou gebeuren, hoewel de teams ongeveer evenveel supporters hadden. Maar toen er op het veld een incident plaatsvond tussen twee spelers, keerde het hele stadion zich tegen de Lions. Vanaf dat moment werden de Puma's door ruim 15000 supporters naar een overwinning gejoeld.

Een supportersclub is belangrijk in het leven. Bij topsport weet je bijna zeker dat de thuisclub het goed zal doen. Brazilië heeft een voetbalelftal dat bijna nooit verliest als het thuis speelt. Waarom? In het Maracanastadion in Brazilië kunnen meer dan 220000 supporters, die elke wedstrijd hun team luidruchtig aanmoedigen.

Zou het niet leuk zijn om ook zo'n supportersclub te hebben als het tegenzit? Hoe zou je het vinden als je wist dat iemand zich heel druk maakte om jouw overwinning of nederlaag, of je glansrijk wint of dat je je verslagen terugtrekt?

Ik getuig plechtig tot jullie dat we allemaal zo'n supportersclub hebben, zichtbaar en onzichtbaar. Velen willen dat we succes hebben. Onszs twijfelen we eraan, maar het is zo. Velen kunnen we zien: ouders, kinderen, broers, zusters, verwanten, leerkrachten en vrienden. Anderen zien we niet, maar die geven eveneens om ons en moedigen ons aan: onze hemelse Ouders, dierbaren die ons zijn voorgedaan en zij die nog moeten komen. Ze willen allemaal dat we slagen in het leven.

Er zijn echt veel mensen die om ons blijven geven, zowel hier als aan de andere kant van de aardse sluier. Dat weet ik zeker! Al voel je je nog zo eenzaam, zij blijven je aanmoedigen.

Ik moet denken aan een vriend die naar de middelbare school ging en daarna naar de universiteit; hij trouwde en kreeg een gezinnetje. Op een keer kwam er iemand, die hij niet echt goed kende, naar hem toe en zei: „Ik wil alleen maar zeggen dat ik

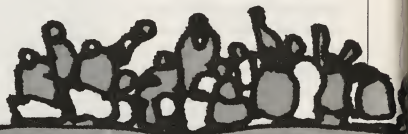
een van uw grootste fans ben. Ik heb u altijd gevolgd en geprobeerd te leven zoals u dat doet.”

Weet je, er zijn mensen die om ons geven, al weten we dat niet altijd. Ik vraag me af hoeveel ouders in stilte voor hun kinderen bidden. Hoeveel zonen en dochters bidden niet in stilte voor hun vader en moeder? Hoeveel noodsituaties zijn er waarin vrienden elkaar ongemerkt steunen? Ik ben ervan overtuigd dat die ontelbaar zijn. Er is natuurlijk altijd iets wat beter is dan in stilte bemoedigen: en dat is in stilte *en* hoorbaar aanmoedigen; mensen in onze omgeving laten weten dat we om hen geven.

Velen van jullie denken dat je niet veel steun krijgt, in stilte of op een andere manier. Vooral tegen jullie wil ik zeggen dat ik zeker weet dat je aanmoediging van boven krijgt. God heeft ons geschapen en houdt van ons. Boven alles wil Hij dat jullie nu succes hebben en later veilig bij Hem terugkeren. Al worden we door niemand gesteund, op Hem kunnen we altijd rekenen. Hij heeft vroeger tegen David gezegd en zegt ook tegen ons: „Wacht op de Heer, wees sterk, uw hart zij onversaagd” (Psalm 27:14).

En opnieuw heeft Hij ons, die proberen het goede te doen, beloofd: „Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoedigen” (LV 84:88).

En als we die grote beloften maar in gedachten houden, zullen we eens met Mozes kunnen zeggen: „De Heer is mijn kracht en mijn psalm, Hij is mijn god heil geweest. Hij is mijn God” (Ex. 15:2). Als alles ons teleurstelt, Hij zal ons nooit teleurstellen.

We hebben allemaal ouders, vrienden of andere geliefden die gestorven zijn. Ook zij oefenen hun geloof voor ons. Houden ouders niet meer van ons als ze sterven? Houdt vriendschap op bij de dood? Stopt zorgzame liefde bij het graf? Ik wil jullie laten weten dat dat niet zo is. Het leven is eeuwig.

En wat denken jullie van hen die nog op aarde moeten komen? Stellen zij belang in jullie succes? Jullie ongeboren kinderen slaan jullie van boven gade met grote zorg en belangstelling. Zij willen voor zichzelf en voor jullie het beste. Daar kunnen jullie zeker van zijn. Waarschijnlijk juichen miljoenen geesten die nog een lichaam moeten krijgen, miljoenen van ons toe die de weg voor hen bereiden. Volgens mij kan het niet anders.

Hopelijk is mijn boodschap duidelijk. Iedereen op aarde heeft een supportersclub. Deze bestaat uit mensen om ons heen, hen die dit sterfelijk leven achter zich gelaten hebben en hen die nog naar de aarde komen.

Maar bovenal getuig ik tot jullie dat er een Vader in de hemel is die jullie hier op aarde geplaatst heeft en die verlangt dat jullie bij Hem terugkeren. Dat lukt alleen door zijn steun. Als we dicht bij Hem blijven kunnen we dit ervaren. Laten we dit dan doorgeven aan onze omgeving, in het bijzonder aan ons gezin. Ik hoop dat de Geest aan jullie dezelfde zekerheid geeft als aan mij: onze Vader leeft.

Hij houdt van ons en Hij, samen met vele anderen, kan ons veilig thuis brengen. □

HET IS EEN VOORRECHT

Door met zendelingen te spreken en naar hen te luisteren, heb ik iets geleerd over hun geestelijke volwassenheid, hun voorbereiding en toewijding.

In een zeer gedenkwaardige avondmaalsvergadering ondervond ik hoe universeel het evangelie is. Het avondmaal werd in het Frans en in het Duits gezegend. De toespraken waren in het Italiaans, Engels en Portugees. Er werd een couplet van „Ik ben een kind van God“ in tien talen gezongen: Japans, Koreaans, Duits, Spaans, Italiaans, Frans, Tonganees, Samoans, Nederlands en Engels. De hele gemeente werd geroerd door de taal van de Geest.

Hoewel het toen een nieuwe ervaring voor me was, zou ik vaker dergelijke avondmaalsvergaderingen meemaken, want ik was pas geroepen als gemeentepresident op het opleidingsinstituut voor zendelingen in Provo (Utah). Ik besefte dat dit een unieke ervaring zou worden.

De zendelingen in mijn gemeente kwamen uit vele landen. Het is voorgekomen dat we zendelingen hadden uit achttien verschillende landen, allen om dezelfde redenen bijeen gekomen: hun getuigenis en hun liefde voor de Heer.

Het stimulerende gevoel dat omgang met zendelingen uit zoveel landen mij gaf, hield gedurende mijn hele periode op het instituut aan. Ik sprak met de zendelingen en probeerde hen te helpen. Het fijnste vond ik om ze te leren kennen. Het voorrecht om van hun ervaringen te leren en hen te zien groeien in het evangelie was zo groot dat ik het nog niet kan bevatten; als ik aan hen terugdenk of over hen spreek wellen de tranen soms weer op.

Door met zendelingen te spreken en naar hen te luisteren, heb ik iets geleerd over hun geestelijke volwassenheid, hun voorbereiding en toewijding. Ze waren allemaal anders. Veel zendelingen waren goed voorbereid, andere weer niet. Sommigen waren geestelijk heel ver, terwijl anderen helemaal niet geestelijk ingesteld waren. Er waren erbij die elke opdracht uit wilden voeren, andere waren niet zo toegewijd. Als ik naar hen luisterde, ving ik telkens de woorden *offer* en *voorrecht* op.

A. Lynn Scoresby

Woorden in daden omzetten

Ik merkte dat elke zending minstens een van deze twee woorden in de mond nam, soms allebei, om te omschrijven hoe hij over zijn zending dacht. Sommigen zeiden dat ze blij waren om twee jaar lang alles wat ze bezaten, ook hun vriendin, op te offeren om de Heer te dienen. Anderen zeiden dat ze het een voorrecht vonden om Hem te dienen. Ik hoorde deze twee woorden zo vaak dat ik erop ging letten hoe deze zendelingen hun woorden in daden omzetten.

Een zending uit Duitsland vertelde me dat hij „altijd al geweten had“ dat hij „de waarheid niet kende“. Af en toe had hij „tot God gebeden“ om de waarheid te vinden. Na zijn militaire dienst had hij een baan in Zwitserland gevonden. Toen hij zich eens heel erg eenzaam voelde (hij woonde alleen) had hij gebeden: „Alstublieft God, doe me de waarheid kennen.“ Toen hij een paar dagen later op straat liep, kwam er iemand die hij niet kende op hem af en zei: „Jongeman, ik voel dat ik je aan moet spreken, maar waarom weet ik niet.“ In de woorden van deze zending: „Ik keek hem aan en wist dat Gods Geest met hem was. Hij had een heel prettig gezicht.“ Het was een lid van de kerk dat ook op

straat liep en dat geïnspireerd werd om een jongeman aan te spreken die hij helemaal niet kende. Deze zending noemde zijn zending een voorrecht.

Een zuster uit Spanje had al een zending achter de rug en was meteen daarna als verpleegster gaan werken om geld te verdienen voor haar tweede zending. De plaatselijke leiders wilden haar niet laten gaan, maar ze bleef aandringen tot ze toestemming gaven. Ze werd op zending geroepen naar Chili.

Een zending uit Mexico liet me een foto van zijn gezin zien. Hij vertelde erbij: „Mijn vader heeft twee maanden gespaard om deze schoenen voor me te kunnen kopen. En mijn gemeente heeft geld bijeen gebracht voor dit pak.”

Beide noemden hun zending een voorrecht.

Er kwam een zending uit Samoa. Toen hij zich voorstelde hield hij een Boek van Mormon omhoog. „Ik ben hier omdat dit boek waar is,” zei hij. Hij kwam uit een gezin van vijftien kinderen. Toen hij thuis afscheid nam, zei zijn vader dat andere mannen, leiders in de kerk, de komende twee jaar zijn vader zouden zijn. Hij moest hen gehoorzamen. Hij vond zijn zending een groot voorrecht.

Een andere zending vertelde dat hij in Frankrijk met het evangelie in aanraking was gekomen. De zendingen spraken geen vloeiend Frans maar hij beseftte dat ze iets heel belangrijks vertelden, dus begon hij Engels te leren om hen beter te kunnen begrijpen. Na de gesprekken was het opgeven van enkele slechte gewoonten heel moeilijk geweest. De zendingen zeiden dat hij de Heer om hulp kon vragen. Op een avond had hij het erg moeilijk en daarom ging hij, de goede raad van de zendingen nog in gedachten, naar zijn slaapkamer om te bidden. Een uur of twee later werd er op de deur geklopt.

Daar stonden de zendingen, doordat omdat ze vijf kilometer in een regenbui gelopen hadden.

„Waarom zijn jullie gekomen?” vroeg hij. „We slapen al, maar we werden wakker en voelden dat je ons nodig had,” antwoordden ze. Hier stopte hij even en keek uit over de aanwezigen alsof hij iemand zocht. Met een stem die trilde van liefde en dankbaarheid zei hij toen: „Ik wil u graag die zendingen voorstellen.” Ze woonden allebei in de buurt van het instituut en hij had hen uitgenodigd om naar hem te komen luisteren. Ook hij noemde zijn zending een voorrecht.

Een andere zending vertelde dat hij uit Vietnam weggegaan was en in een vluchtelingenkamp bij Seattle (Washington) terecht was gekomen. Toen hij Engels aan het leren was om in de Verenigde Staten de kost te kunnen verdienen, gaf iemand hem een visitekaartje met een plaatje en een adres. Hij bewaarde het, al wist hij niet waarom. Toen hem later gevraagd werd waar hij wilde wonen, liet hij dat kaartje aan de douanebeambte zien. „Daar kan ik je niet naartoe sturen,” zei deze, „maar wel naar een plaats dichtbij.” Hij werd door een mormoons gezin dat in Salt Lake City woonde in huis genomen en daar hoorde hij over de kerk. Aan het einde van dit verhaal liet hij me het kaartje zien dat hij in het vluchtelingenkamp gekregen had. Het instituut stond erop afgebeeld. „Hier ben ik, president,” zei hij eenvoudig. Evenals de anderen vond hij het een voorrecht om op zending te mogen gaan.

Dienen is een voorrecht

Het voorrecht om op zending te mogen gaan wordt op verschillende manieren verwoord, gevoeld en getoond. Een zending had vanaf zijn jeugd relatieproblemen in zijn gezin gehad. Hij was al jong uit huis gestuurd en opgenomen in een ander gezin dat hem in contact bracht met de kerk. Door middel van het evangelie kon hij zijn leven zin geven, iets wat zijn natuurlijke ouders hem nooit hadden bijgebracht. Enkele jaren later werd hij een van de beste spelers in het voetbalteam van de universiteit; toen besloot hij op zending te gaan. Voor zijn vertrek gaf hij zijn schoolvrienden een Boek van Mormon. Eveneens aan de trainers van de club, zijn medespelers en leerkrachten. Hij deelde meer dan 200 boeken uit voor hij naar het opleidingsinstituut kwam.

De zendingen die hun zending alleen als een offer beschouwden, waren bijna allemaal van plan hun beste krachten in dienst van de Heer te stellen. Toch ontdekte ik dat ze geen ervaring hadden met persoonlijke openbaring en inspiratie. Over het algemeen waren ze niet zo goed op de hoogte van alles wat met Christus te maken had. Maar door in de Schriften te studeren en Hem zodoende beter te leren kennen, werd hun hart verzacht en groeide hun liefde. Ze gingen zijn liefde sterker voelen en zagen in dat zendingswerk een belangrijk verlengstuk van die liefde is. Velen die het eerst over offers hadden,

spraken bij het verlaten van het instituut over een voorrecht.

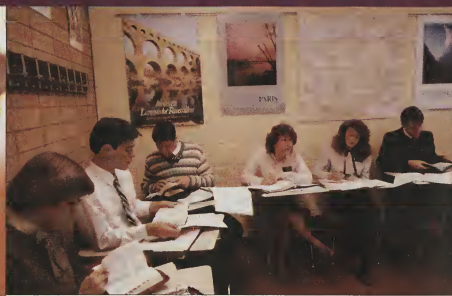
Tijdens mijn laatste avondmaalsvergadering op het instituut sprak er een zendingeling die wat ouder was dan de gemiddelde zendingeling. Hij verontschuldigde zich omdat hij zo slecht Engels sprak, maar hij hoopte dat iedereen hem toch kon volgen. Hij sprak met een zware en krachtige stem. Hij vertelde dat hij opgegroeid was in Krakau (Polen). Als hij met het gezin naar de kerk ging, voelde hij zich niet prettig; hij wist „instinctief“ dat daar enkele onjuiste dingen geleerd werden. Daarom ging hij niet meer naar de kerk, maar hij studeerde wel in de Bijbel. Naarmate hij ouder werd, kon hij zich steeds minder vinden in het beleid van zijn land en op achttienjarige leeftijd vroeg hij politiek asiel aan in Oostenrijk. Dat werd verleend, hij verliet huis en vaderland en begon een nieuw leven. Voor hij toestemming kreeg om naar de Verenigde Staten te emigreren, bracht hij negen ellendige maanden door in een vluchtelingenkamp in de buurt van Wenen. Toen hij in Amerika aankwam, werd hij door zendingelingen van vele kerken benaderd. „Ze waren heel vriendelijk,” vertelde hij, „maar ik merkte al snel dat zij de antwoorden die ik zocht niet konden geven.” Op zekere dag zag hij een televisieprogramma over de mormonen. Het kwam heel goed op hem over en daarom wilde hij meer over die kerk weten. Hij begon met zendingelingen te spreken, nam het evangelie aan en nu was hij, op 25-jarige leeftijd, op zending. „Het is een voorrecht om hier te mogen zijn,” zei hij zacht, met een zwaar Pools accent. „Ik heb lang gezocht.”

Het is voor iedereen een heerlijk voorrecht om de Heiland te mogen dienen. Het is een voorrecht om deel te mogen nemen aan het grote zendingswerk van de kerk. Ik denk weleens aan jongelui die een gemakkelijk leventje hebben, of de Heer niet kennen, of bang zijn, of weinig verantwoordelijkheidsgevoel hebben. Ik zou graag willen dat ook zij gingen begrijpen dat het een voorrecht is om de woorden van het eeuwige leven te bestuderen, over de Verlosser te leren en naar mogelijkheden te zoeken om Hem te dienen door hun medemens te dienen.

□

JA-COPK

Ricky McWhorter

Dank u wel, president, ik zal er morgen zijn.” Wat een prachtkerel, dacht ik toen ik de telefoon op de haak legde. De president van het Zendingsgebied Jackson Mississippi had me net geroepen om een tweeweekse zending te vervullen in het District Bossier City in Louisiana. Wat een uitstekende manier om erachter te komen hoe je zendingswerk doet, hield ik mezelf steeds voor.

De 24 uur na dit telefoongesprek bracht ik door met inpakken, bidden en mezelf voorbereiden op alles waar ik maar mee te maken kon krijgen. Ik bad dat ik me nuttig zou kunnen maken voor de zendingen, de ouderlingen Abbott en Watkins, met wie ik samen zou werken.

Al gauw was het zaterdag. We reden als gezin naar Bossier, waar we lunchten en daarna de ouderlingen belden om hen te laten weten dat ik zo-ver was. Het leek heel lang te duren (in werkelijkheid maar tien à vijftien minuten) voor de twee jongemannen, maar een paar jaar ouder dan ik, in een auto van het zendingsgebied kwamen aanrijden. Ik wist me geen houding te geven en stelde me bedeesd aan ouderling Abbott voor. Wat een geestelijke reus, dacht ik, hoe zou ik hem ook maar een beetje kunnen helpen! En ik vroeg me af waarom ik gekomen was.

Na de kennismaking met ouderling Watkins wist ik zeker dat ik voor geen van beide zendelingen iets zou kunnen doen.

Ik nam afscheid van mijn gezin en voor het goed en wel tot me doordrong liepen we op straat en belden deur voor deur aan. Met verbazing merkte ik hoe welsprekend de zendelingen de mensen te woord stonden.

Na een uur bezig geweest te zijn, zei ouderling Abbott tegen me: „Bij de volgende deur mag jij ons voorstellen, broeder McWhorter.”

„Dat kan ik niet,” zei ik verlegen.

„Dat kun je wel,” zei hij. „Je moet positief denken. Er zou wel eens iemand kunnen wonen die zich bekeert.”

„Goed, ik zal het proberen.”

Ik klopte op de deur.

Toen de deur openging zonk het hart me in de schoenen. Het vertrek zat vol dronken tieners en ik

**Want ik sch
mij het
evangelie n**

aam

niet

Toen de deur openging zonk het hart me in de schoenen. Het vertrek zat vol dronken tieners en ik was zelf nog een tiener. Toen ik zei wie we waren, begonnen ze ons te bespotten en van alles op te dringen.

was zelf nog een tiener. Toen ik zei wie we waren, begonnen ze ons te bespotten en van alles op te dringen. Waarom moet mij dit nu weer overkomen, Heer? vroeg ik me inwendig af.

Die dag klopte ik op geen enkele deur meer. 's Avonds begon ik na te denken over mijn eerste dag als „voltijd,-zending. Waarom voelde ik me zo? Waarom was ik zo huiverig om met mensen over het evangelie te praten? Hoe zou ik een zending van twee jaar kunnen vervullen als ik niet eens twee weken goed op mensen kon reageren en de evangeliebeginselen met hen delen? Ik kwam tot de conclusie dat ik maar op een manier hulp kon krijgen.

Ik knielde in nederig gebed neer en vertelde mijn gevoelens en verlangens aan mijn Hemelse Vader. Daarna voelde ik me vredig, verkwikt en versterkt. Een zachte stem zei me: „Ga in de Schriften lezen.”

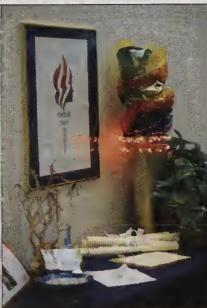
Ik begon in de Bijbel te bladeren tot een rood onderstreepte tekst me opviel. Ik had deze tijdens een seminariales onderstreept. Ik las hem en wist dat mijn gebed verhoord was. Ik kreeg een warm gevoel over me dat mijn begrip en verstand raakte. Ik las: „Want ik schaam mij het evangelie niet; want het is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft” (Rom. 1:16).

Nog nooit had deze tekst zoveel indruk op me gemaakt als nu. „De kracht Gods tot behoud,” zei ik hardop. Ik hoefde me niet voor het evangelie te schamen, want het is de sleutel tot behoud. Zonder evangelie kan geen enkele ziel vooruitgang maken na dit leven.

De volgende ochtend werd ik wakker met een sterk verlangen om vastberaden het evangelie te verkondigen.

Vijf van de mensen die heb helpen onderwijzen, zijn nu lid van de kerk. Door naar de ingevingen van de Geest te luisteren kunnen we geweldig sterk worden!

Dat de Heilige Geest tot mij getuigde van die belangrijke boodschap in Romeinen is me tot op heden levendig bijgebleven. En als ik nu de kans krijg om het evangelie te delen, hoor ik diezelfde zachte stem mij influisteren: „De kracht tot behoud, de kracht tot behoud . . .” □

Een interview met
zuster Ardeth G. Kapp,
algemeen
presidente van de
jonge-vrouwen

JULLIE HEBBEN VEEL TE BIEDEN

De jonge vrouwen hebben de normen van het evangelie nodig om de Heer steeds beter te kunnen dienen. Dit zei zuster Ardeth G. Kapp, algemeen presidente van de jonge-vrouwen, in een speciaal interview.

Ze gaf een voorbeeld uit haar eigen leven: „Ik groeide op in een boerendorpje in Alberta (Canada). Op geen enkele manier kon ik weten dat ik nog eens geroepen zou worden om te werken voor de jonge vrouwen van de kerk over de hele wereld. Ik wist *wel* dat ik van de Heer hield en Hem naar beste vermogen wilde dienen. Zoals de Heer mij geroepen heeft, kan Hij elke jonge vrouw in de kerk roepen om Hem te dienen.”

Zuster Kapp heeft veel gereisd en veel jonge vrouwen kunnen ontmoeten, „en ik ben erg onder de indruk van hun getuigenis dat rijper en volwassener wordt,” vertelt ze. „Ze weten steeds beter waar ze mee bezig zijn. Steeds meer voelen ze dat ze deel uitmaken van een groter geheel, van een opmerkelijke organisatie, al wonen ze als leden van de kerk misschien erg geïsoleerd.”

Als ze elke jonge vrouw individueel kon ontmoeten, wat zou ze dan willen zeggen?

„Allereerst zou ik alle meisjes willen omhelzen en ze laten weten dat ik van hen houd.

„Dan zou ik willen dat ze beseften dat ze een sterke invloed ten goede in de wereld kunnen uitoefenen, het doet er niet toe waar ze wonen. Misschien behoren ze tot een kleine gemeente in Zuid-Amerika, Europa of Japan. Misschien zijn ze de enige heiligen der laatste dagen in hun gezin, op school of in hun stad of dorp. En misschien denken ze dat ze niet zo belangrijk zijn, maar dat zijn ze wel. Als ze de waarden voor jonge vrouwen naleven, kunnen ze een groot voorbeeld zijn voor de mensen in hun omgeving.

„Ik zou hen vragen of ze het verhaal uit de Bijbel nog kennen over het jongetje dat een mand had met vijf broden en twee vissen (Joh. 6:3-13). Vijftienduizend mensen waren naar de Verlosser komen luiste-

ren. Hij vroeg of er eten voor hen was. Andreas, een van zijn discipelen, vertelde hem dat er een jongen was die brood en vissen bij zich had. Dat beetje voedsel nam de Verlosser, Hij zegende het en liet het uitdelen. Er was genoeg om allen te eten te geven en dat niet alleen, er was nog een boel over.

„Ik vraag me af wat dat jongetje gedacht heeft toen Jezus hem om zijn brood en vissen vroeg. Zou hij gedacht hebben, en dat doen wij misschien ook, „Wat kan ik nu doen? Ik heb niet veel te bieden.” Maar wat hij had gaf hij, en met de zegen van de Heer was zijn gave voldoende voor duizenden mensen.

„Als elk meisje in de kerk haar goede voorbeeld als een offer aan de Heer opdraagt, kan Hij daarmee werken op een manier die onze stoutste verwachtingen overtreft.

„Ik zou er bij elk meisje op aan willen dringen dat ze niet moet vergeten te bidden, in de Schriften te lezen, actief in de kerk te blijven en de beloften die ze de Heer gedaan heeft trouw te blijven. Dan zullen ze, net als het jongetje met zijn gaven, gereed zijn als de Heer hen in de gelegenheid wil stellen het leven van anderen te verrijken. Ze kunnen geroepen worden als adviseuse voor een bijenkorf-meisjesklas of om op zending te gaan, of, zoals dat met mij gebeurde, om te werken voor alle jonge vrouwen van de kerk.

„Ik sta volkomen achter datgene wat president Ezra Taft Benson eens geschreven heeft: ‘Mensen die hun leven geheel in Gods handen leggen, zullen ontdekken dat Hij dat leven op een hoger peil kan brengen en waardevoller kan maken dan zij zelf kunnen.’

Hij zal hun vreugde verdiepen, hun horizon verbreden, hun verstand verlichten, hun spieren versterken, hun geest opbeuren, hun zegeningen vermeerderen, hun kansen vergroten, hun ziel verstoren, vrienden op hun pad sturen en vrede uitstorten.’ (Jezus Christus: Gaven en verwachtingen, *De Ster*, februari 1977.) □

